MAXIME DELAMARE

TRIPLU SALT MORTAL

MAXIME DELAMARE

TRIPLU SALT MORTAL

In românește de RADU ALBALA

Maxime Delamare
Des marrons pour les petits réseaux
C Gallimard (1967)

PARTEA ÎNTÎI

CAPITOLUL I

În biroul noului director general al S.D.E.C.E., comandantul Dufour, șeful Serviciului „Cercetări", de loc nemulțumit de sine, precum lesne se vedea, își încheia expunerea :

- Un îndoit folos, precum vedeți, domnule colonel : una la mînă, îi jucăm un renghi pe cinste contraspionajului german, și, a doua la mînă, îi rupem definitiv gîtul lui René Lornier, ceea ce...

Directorul general ridică brusc mîna dreaptă și-i curmă, tăios, vorba :

— Să-i rupi gîtul... Dragul meu, fă-mi te rog plăcerea și lasă-le celor din înalta noastră administrație civilă asemenea expresii tari... Sînt pasionați după ele. Dar în Armată nu se „rupe gîtul" ofițerilor.

Puțin descumpănit, celălalt tăcu o clipă, apoi reluă, cu o umbră de ironie în glas și subliniind cu tîlc unele cuvinte :

— Fie, să zicem atunci, a doua la mînă îi mai tăiem puțin nasul *șefului de escadron* Lornier, a cărui prezență în Germania a ajuns într-adevăr nedorită.

Colonelul Guibrard se prefăcu că nu bagă de seamă obrăznicia ascunsă și se mărgini să constate :

— Mă rog, la o adică, „tăiat nasul" mai merge... Se bucură oarecum de o noblețe istorică. Dar în fond nu-i vorba aici nici de „rupt gîtul", nici de „tăiat nasul" nimănui... Vrem doar să hotărîm dacă e cazul să punem capăt misiunii comandantului Lornier în Germania Federală. Și aștept să-mi explici mai limpede de ce ți se pare că o asemenea măsură se impune.

Șeful serviciului „Cercetări" se întoarse spre un al treilea interlocutor, așezat în stînga lui — un interlocutor care, ca să spunem drept, nu deschisese gura de la începutul acestui mic consiliu de război.

— Directorul „Serviciilor Externe" vă va lămuri mai bine decît aș face-o eu, domnule colonel. Îl cunoști de ani de zile pe omul nostru, nu-i așa, Derain ?

Înaltul funcționar, căruia i se pusese această întrebare, păru să șovăie cîteva clipe și în sfîrșit se hotărî :

— Întocmai. De cînd s-a deschis „prăvălia" asta sau, mai bine zis, din vremea cînd D.G.E.R. s-a transformat în S.D.E.C.E. Sînt vreo douăzeci de ani... Eram instalați pe atunci în bulevardul Suchet...

Se întrerupse, șovăind iar, și reluă încet, și cam cu jumătate de gură :

— Știți ce se întîmplă, domnule colonel ? E foarte greu să-l judeci pe Lornier. Foarte greu... în termeni de sport sau de cinema, s-ar zice că

e un *has been*, unul care a fost cineva, cineva foarte bine — cîndva...

O nouă pauză. Pe urmă se năpusti, fără să mai ezite, împresurîndu-şi subiectul cu fraze scurte şi limpezi :

— Lornier, tînăr locotenent de artilerie, a sosit în Indochina spre sfîrşitul lui 1946. Element strălucit, a făcut politehnica şi şi-a luat doctoratul în litere — nu e prea obişnuit, nu ? A luptat întîi în Deltă, cîteva luni, în chip foarte onorabil ; şi pe urmă, foarte repede, a fost chemat la statul-major din Valluy. Şi acolo şi-a descoperit vocaţia : Informaţiile... Ei bine, trec peste amănunte şi vă spun numai că din 1950 şi pînă la evacuarea Hanoiului, cinci ani mai tîrziu, a fost omul nostru numărul unu pentru tot Vietnamul de Nord... Ca să nu vă dau decît un singur exemplu : reţeaua lui a semnalat, încă din februarie 1955, reluarea masivă a înaintării viet-minh spre Dien-Bien-Phu, el este cel care a ghicit şi a semnalat sus că obiectivul cel mai de seamă al lui Giap a devenit cucerirea taberei întărite şi că vietnamezii vor face pe dracu-n patru ca aceasta să coincidă cu conferinţa de la Geneva... Dacă l-am fi ascultat, ar mai fi fost vreme s-o ştergem din viesparul acela.

— Toate astea nu mi se par prea logice, remarcă rece directorul general. Dacă era într-adevăr socotit aşa grozav, de ce n-au ţinut seama de părerea lui ?

Şeful „Serviciilor Externe“ zîmbi şters :

— Aţi atins punctul nevralgic al problemei, domnule colonel. Tocmai de asta ne-am adunat

azi aici, în biroul dumneavoastră... E ciudat, dar există la Lornier două porniri absolut contradictorii : o rigoare de matematician și... cum să zic, o inspirație aproape poetică — și fără îndoială că această bizară dualitate e și secretul succesului său în Informații. Și tocmai fiindcă e intuitiv, plin de imaginație, pătimaș, n-a fost niciodată în stare să se supună nici unei discipline, nici unei reguli. Incomod lucru în armată sau în administrație, nu-i așa ? El de altceva nu știe decît de „bandă", de „băieții noștri" și în felul ăsta și-a organizat rețeaua din Tonkin : recrutîndu-și singur oamenii, exclusiv după bunul lui plac, fără să dea socoteală nimănui, fără să justifice un ban cheltuit, angajînd albi, galbeni, străini — cîteodată și americani, închipuiți-vă, ba chiar, după cîte am auzit, vietnamezi, cărora le era drag... Și ce să zic, echipa dădea rezultate senzaționale, dar romantismul ăsta nu le-a plăcut de loc celor de la Marele Stat Major, unde nimeni n-a putut vreodată obține de la Lornier măcar un simplu tablou nominal de personal...

Directorul general zîmbi și el la rîndu-i :

— Înțeleg... Mai ales cu de-alde Salan și Navarre, care la vremea lor au fost niște străluciți ofițeri S. R. de tipul cel mai clasic.

Derain încuviință din cap și urmă :

— Pe scurt, deși depindea în principiu de Biroul Doi francez, Lornier își crease în fapt un imperiu autonom, colaborînd de altminteri mai strîns, atunci cînd binevoia să colaboreze, cu

„civilii", cu B.T.L.C.[1] de exemplu, sau cu S.D.E.C.E. — sau, mai bine zis, cu S.D.E.C., cum se numea pe atunci. Cei de la Saigon nu erau, firește, prea mulțumiți, și, tot mai supărați pe „banda lui Lornier" — așa-i ziceau pe atunci rețelei lui — ajunseseră să-i nesocotească sistematic informațiile. Pe urmă, cînd s-a încheiat războiul, armata i-a dat să înțeleagă că nu-i mai face mare plăcere să-l vadă, iar S.D.E.C.E., cu care, precum v-am spus, cochetase destul de îndelung și unde avea mulți prieteni, s-a bucurat să-l recupereze, ca să le facă, cred eu, în ciudă militarilor.

Colonelul Guibrard deschisese un dosar aflat pe biroul lui și își plimba ochii pe o filă bătută la mașină :

— Bun, încheie el, acum sînt ceva mai lămurit. Mărturisesc că nu pricepeam cum se face că S.D.E.C.E., condus pe atunci de un fost igam[2], l-a angajat așa de lesne pe turbulentul „indochinez".

Se uită din nou pe fila de dosar și observă :

— Văd totuși aici că a stat șase ani și mai bine în Centrală înainte de a fi trimis iar în străinătate...

— E și normal, domnule colonel. Se știa foarte bine că trebuia puțin potolit. Și își închipuiau că

[1] *Biroul tehnic de legătură și coordonare*, depinzînd de Ministerul teritoriilor franceze de peste mare, al doilea ca importanță (după S.D.E.C.E.) printre nenumăratele „servicii de informații" care funcționau pe atunci în Indochina pe lîngă Biroul Doi (n.a.).

[2] Prescurtare de la : „Inspector-general de Administrație în misiune extraordinară" (n.t.).

viața de birou are să-i înmoaie cumva spiritul de independență. A, dacă o asemenea treabă s-ar fi putut face fără a-i altera extraordinarele lui calități inventive, am fi avut în el un element incomparabil !

— *Dacă*... Așadar n-a mers ?

— Și da, și nu. Să fi jucat oare, cu iscusință și răbdare, teatru ani de-a rîndul ca să arate că s-a cuminți și să poată pleca din nou în misiune, sau viața administrativă de la Paris l-a potolit cu adevărat pentru o vreme ? Asta nu poate nimeni s-o știe sigur. Fapt e că a izbutit foarte frumușel ca, în 1961, să fie detașat în Germania Federală, întîi ca adjunct al O.T.-ului nostru de acolo, și apoi, peste un an, ca rezident plin.

— Și... ce a ieșit din asta ?

— O, atîta vreme cît a fost adjunct, numai lucruri bune. S-a dovedit eficace, foarte eficace, la fel ca în Indochina. Și pe deasupra, și disciplinat... Dar de îndată ce a trecut în fruntea rețelei, ei bine, a luat-o iar de la cap ca la Hanoi în urmă cu zece ani.

Colonelului îi venea să rîdă de-a binelea. Nu, nu izbutea să ia lucrurile în tragic. Și specimenul ăsta, zăpăcitul ăsta de Lornier îi era mai degrabă simpatic. Întrebă totuși foarte serios :

— Vrei să spui că și-a făcut iar o echipă de „băieți", cum ziceai adineaori ?

Îi răspunse directorul Serviciului „Cercetări", care nu mai vorbise de mult. Și cu o ciudă care arăta că lui nu-i arde de glumă :

— Întocmai, domnule colonel. Pînă într-atita încît aici, la Porte de Montreuil, nimeni, înțe-

legeți, nimeni, nici măcar eu, care am totuși sarcina de a coordona acțiunile tuturor rețelelor noastre din străinătate, nimeni nu cunoaște numele unui singur agent recrutat de el.

Guibrard își ieși din sărite :

— Și practic, mă rog, cum a izbutit ? În Indochina, haide, mai treacă-meargă, era departe de Paris. Dar în Europa, la Bonn...

Celălalt rînji scurt și explică :

— La Bonn... Domnule colonel, primul lucru de care s-a îngrijit Lornier, cînd a fost numit rezident, a fost să refuze orice adjunct... Și apoi, din proprie inițiativă, a transferat conducerea rețelei de la Bonn la Göttingen... Țineți seama că ideea în sine nu era rea : Göttingen e un oraș mult mai central, mult mai discret. Dar orișicît, ar fi putut măcar să ne ceară părerea, nu ? Pe scurt, o dată instalat acolo, a răsturnat în cîteva luni tot serviciul cu fundul în sus, modificînd organizarea antenelor, schimbînd șefii, angajînd alți corespondenți — firește fără să ne țină la curent cu nimic. Rezultatul ? În clipa asta, și de cîțiva ani încoace, n-aș fi în stare să vă spun cine lucrează pentru noi la Frankfurt sau la Hamburg...

Toată istoria asta i se părea directorului general o imensă farsă. Rosti din nou, cam plictisit :

— Bine, dar e ceva nemaipomenit. Dacă purtările lui Lornier îi supărau pe predecesorii mei, n-aveau decît să-l recheme. Sau, pur și simplu, să-i taie bugetul. Fără bani, într-o săptămînă era curățat.

De data asta, amîndoi colaboratorii lui rămaseră tăcuți cîteva clipe. În cele din urmă, Derain răspunse cu jumătate de gură :

— Aici, domnule colonel, intrăm într-alt domeniu... În răstimpul petrecut la Tonkin, Lornier și-a făcut mulți prieteni, foarte mulți prieteni. Și nu numai la S.D.E.C.E. A adus, pare-se, servicii importante, n-aș putea să vă precizez ce anume, unor oameni care, mai pe urmă, au ajuns la înalte poziții în viața noastră politică. Așa de pildă...

Și șopti un nume...

Colonelul fluieră, bătu darabana cu mîna dreaptă pe birou și zise în cele din urmă :

— Înțeleg, înțeleg... Firește, e cam greu să te atingi de el.

Adjunctul său încuviință :

— Cam greu e puțin spus. De cîte ori am încercat să-i frîngem... vreau să zic să punem capăt misiunii lui în Germania, ne-am fript rău degetele. Și, pe deasupra, cu un comentariu — un comentariu venit foarte de sus, vă dați seama : „De vreme ce obține rezultate, lăsați-l să lucreze cum știe el".

Guibrard rămase o clipă pe gînduri, apoi observă :

— La urma urmelor, cam așa e.

— Ba nicidecum, domnule colonel, protestă energic Derain. Tocmai că nu e așa. Metodele lui Lornier au fost poate bune în Deltă, dar aici, în Europa, nu dau nici un rezultat.

Se opri și rectifică :

— Să fim drepți... Au fost destul de eficace, pînă, să zicem, în 1963, 1964. Dar de doi ani, gata, s-a isprăvit. Contraspionajul federal s-a întărit strașnic, știți bine, cu blagoslovenia U.S.A., și rețeaua Lornier pare că abia își mai trage sufletul. Adevărul e că ne costă peste o sută de milioane de franci vechi pe an și ce ne dă el în schimb am putea foarte lesne căpăta abonîndu-ne la „Frankurter Allgemeine Zeitung" sau la „Der Spiegel"... În concluzie, repet : prezența comandantului în Germania nu mai are nici o justificare.

— Numai că, interveni celălalt director, ținînd seama de cei care-l sprijină, singurul mijloc de a-l face să zboare e să-l băgăm într-o porcărie, dar într-o porcărie atît de dezgustătoare, încît să nu-l mai poată scoate din ea nici cei mai înalți ocrotitori ai lui. De unde și planul pe care mi-am îngăduit să vi-l propun, domnule colonel.

Guibrard rămase o clipă pe gînduri.

— Cam murdară treabă, ce părere aveți ? bombăni el în cele din urmă.

— De acord. Cînd ți-a ajuns însă cuțitul la os... Și-apoi, știți, murdar și curat, în Informații...

— Știu, știu. Ei, ia mai expune-mi o dată formidabilul dumitale plan, ca să pot face legătura cu tot ce mi-ai povestit.

Directorul „Serviciilor Externe" se răsturnă pe spate în fotoliu :

— Nu știu cît are să fie de formidabil, începu el, nu fără oarecare acreală. Oricum însă, se potrivește la ce vrem noi și ne ajută să scăpăm

și de Lornier, și de echipa lui de clovni. Fiindcă, domnule colonel, e un punct esențial : înlăturarea comandantului trebuie neapărat însoțită de înlăturarea actualei lui rețele. Întîi, că nu ne mai sînt de nici un folos, cum a subliniat Derain, și apoi „băieții" lui Lornier n-ar primi să colaboreze cu un alt rezident, ca să nu mai spunem că nici un alt rezident n-ar primi să colaboreze cu ei... De unde ideea noastră fundamentală : să-l lucrăm pe Lornier pe la spate și să-l punem într-o situație care să-l silească să trădeze, să-și vîndă germanilor organizația.

Directorul general își încreți puțin buzele, dar nu făcu nici un comentariu.

După o clipă de așteptare, adjunctul urmă :

— Dacă izbutim, ce se va întîmpla ? Ei bine, după toate probabilitățile nimic, oricum nimic care să sară în ochi. B.V. [1]-ul n-are să aresteze pe nimeni, n-are să miște un deget. Prea încîntat că a aflat structura rețelei noastre, n-are s-o atingă nici atitica, lăsînd-o să funcționeze mai departe ca și cum n-ar ști nimic, dar folosind-o cu subtilitate pentru a ne intoxica, pentru a ne năpădi cu „informații" false, ticluite anume. „Informații" de care noi, bineînțeles, nu vom ține seama cîtuși de puțin... S-ar putea să dureze cîteva luni, poate chiar cîțiva ani. Lornier ar rămîne pe loc, de ce nu ? Iar noi vom folosi acest răstimp pentru a aduna dovezi că este în

[1] *Bundesamt für Verfassungschutz* — „Serviciul de protecție a Constituției", denumire discretă a serviciilor de contraspionaj din Germania Federală, de la reînființarea lor semioficială, acum vreo zece ani (n.a.).

slujba germanilor, dovezi pe care le vom pune sub nasul ştabilor care-l ocrotesc, în ziua în care ne vom hotărî să-l zburăm cu adevărat...

Făcu o pauză şi încheie triumfător :

— Şi în vremea asta, va începe să lucreze *adevărata* reţea, pe care am organizat-o cu discreţie de aproape un an, fără ca Lornier să bănuiască ceva pînă în ziua de azi. O reţea clasică, specialişti de mîna întîi, formaţi cu metodele noastre — altceva decît echipa de derbedei a comandantului... O reţea care va merge ca pe roate, cu atît mai mult cu cît cei de la B.V. vor fi, ca să zic aşa, hipnotizaţi de organizaţia Lornier : n-au să-şi închipuie niciodată că nu mai e decît o nălucă, un *fake* [1] cum zic americanii, menit să le ascundă adevărata noastră activitate de informaţii.

Vreme de un minut se aşternu liniştea.

— Pe hîrtie sau, mai bine zis, înşirate în vorbe, murmură în cele din urmă colonelul, toate sînt bune şi frumoase. Dar după părerea mea... Şi apoi, are să ne coste o avere. În fond, planul dumitale înseamnă să subvenţionăm două S.R.-uri în loc de unul singur, unul din ele nefiind de alt folos decît să le arunce praf în ochi amicilor noştri germani. La o sută de milioane de franci pe an, fie şi franci vechi, ne scoate cam scump !

Omul de la „Serviciile Externe" îşi stăpîni un gest de nerăbdare :

— De acord. V-am precizat însă, domnule colonel, că e vorba doar de cîteva luni sau de

[1] Truc (în lb. engleză, în original) (n.t.).

cîțiva ani. Să zicem, doi ani... După care vom lichida noi înșine rețeaua Lornier, și anume într-un chip destul de neîndemînatic, ca B.V.-ul să afle și să tragă concluzia că nu mai avem în Germania nimic : concluzie greșită, dar cît se poate de folositoare pentru adevărata noastră organizație... Farsa asta va ține cu siguranță cel puțin doi ani. Vom ajunge, deci, în 1970. Și zău, pînă în 1970 mai știu eu ce-are să se întîmple în lume ?...

După cîteva clipe de gîndire el adăugă :

— De altminteri, vom reduce zdravăn încă de pe acum bugetul Lornier. Poate chiar cu cincizeci la sută. Întîi, din motive de economie, și mai ales pentru ca, aflat la ananghie, comandantul să n-aibă altă ieșire decît să se vîndă germanilor.

— Ei, sări Guibrard, aici am vrut să te aduc ! Și crezi că omul dumitale are să-și trădeze banda lui de băieți ? Tare aș vrea să-mi explici cum nădăjduiești să facă una ca asta...

Adjunctul său se întoarse spre celălalt director, cu un zîmbet subțire :

— Cu siguranță că Dufour n-are să mă contrazică dacă am să vă spun că e o joacă de copil. Nu trebuie să uităm că Lornier nu e un bronz, nu e un patriot : e un pătimaș care se ocupă de Informații nu pentru a-și servi țara, ci pur și simplu fiindcă e un sport care-l întărîtă. Vă spuneam adineaori că la Hanoi era învinuit că face pînă și cu vietnamezii combinații de soiul dă-mi să-ți dau, strecoară-mi planul tău de atac nr. 305 și eu îți pasez ordinul meu de deplasare

nr. 128, înțelegeți ?... Și atunci, cu germanii de ce nu ?

Făcu o pauză care să-i sublinieze afirmația, apoi urmă cu glas scăzut :

— Avem mai ales mare noroc că Lornier ăsta e foarte vulnerabil pe latura... mă rog, pe latura moravurilor. A trăit, nu-i așa, ani de zile în Extremul Orient, unde nici în timp normal morala sexuală nu e cine știe ce aspră. Așa că în timp de război, puteți să vă închipuiți... Și i-au rămas, din anii aceia, niște obiceiuri destul de slobode... Dar cu o singură deosebire, și nu una neînsemnată : încîntătoarele pițipoance galbene se găsesc, pare-se, pe toate drumurile, pe cînd în Europa femeile costă scump, o știe o lume întreagă... Cum se descurca Lornier la Paris ? N-aș putea să vă spun. Oricum însă e sigur că în Germania cheltuie bani frumoși pentru micile lui plăceri — de cîteva luni de cînd îl ținem sub observație... Pot chiar să vă spun că nu-și face de cap la Göttingen : prea e în ochii tuturor acolo. Se duce de obicei la Hamburg, cale de numai trei ceasuri pe autostradă, și unde în materie de cocote s-ar părea că... Într-un cuvînt, rămîne să ne întrebăm de unde-i vin sumele astea mari și singurul răspuns e că Lornier bagă mîna în bugetul rețelei...

— Mă rog, curmă colonelul. Deci, ce ai de gînd să faci ?

— Un lucru foarte simplu. Îi aruncăm în brațe o fată de înaltă clasă, una care să-l facă să uite cu desăvîrșire de curvиștinele nemțoaice. Are să fie ceva tocmai la antipodul unei dragoste ve-

nale : o ființă fermecătoare căreia nici nu-i pasă de bani, una din acelea care ajung să te coste de zece ori mai scump decît o femeie întreținută.

— Un specimen din acelea, comentă sentențios celălalt director, care te-ar pălmui dacă ai îndrăzni să-i strecori în poșetă un cec cu patru cifre după ce te-ai culcat cu ea, dar care a doua zi te face mitocan dacă nu-i cumperi pe loc un briliantel de treizeci de mii de franci pe care l-a văzut în vitrină la Boucheron.

Și colegul lui replică, întocmai ca într-un duet pus la punct fără cusur :

— Înțelegeți, domnule colonel, o mare „sufletistă" care, cît ai clipi, îi va goli comandantului casa de bani. Picînd tocmai pe strașnica reducere de credite ce i-o pregătim... Ascultați-mă ce vă spun, în trei luni, chiar fata asta are să-l ducă de mînă pe Lornier pînă la B.V. să-și ofere marfa — e matematic. Amintiți-vă că se apropie de cincizeci de ani, vîrstă delicată, pare-se, pentru treburile sentimentale.

Directorul general, care avea patruzeci și opt de ani, tăcu îndelung. În cele din urmă, întrebă cu glas tăios :

— După cîte înțeleg, totul e gata pregătit, nu ? Rețeaua dumneavoastră numărul doi e instalată, pe Mata-Hari de serviciu ați desemnat-o și cu nu mai am decît să zic *amin* ?

Șeful Serviciului „Informații" tuși, puțin încurcat :

— Adică... hm, și da, și nu, domnule colonel... Predecesorul dumneavoastră își dăduse, nu-i

așa, consimțământul, așa că am socotit că... Firește, însă că, dacă planul nostru nu vă place...

Colonelul zîmbi ușor :

— Nici pomeneală. A, n-aș zice că m-ați convins, nu, nici vorbă ! Dar nu vreau să se ia totul de la capăt la S.D.E.C.E. numai fiindcă am sosit eu. Aveți, așadar, domnilor, cale și mînă liberă. Atîta doar că...

Șovăi, și încheie în sfîrșit :

— Atîta doar că, fără să vreau să fiu proroc de nenorocire, n-aș pune rămășag... Și în special găselnița asta cu femeia fatală mi se pare tare chisnovatică. Mă rog, vom vedea. Vă repet : pînă atunci, cale și mînă liberă !

— Nu uitați, interveni grăbit Derain, că dacă scenariul nostru nu ne duce la nimic, avem oricînd la îndemînă o a doua soluție.

Colonelul se și ridicase pe jumătate din fotoliu, pentru a pune capăt întîlnirii. Se așeză la loc, dînd întrebător din cap.

— Desigur, preciză celălalt, putem foarte bine să punem, de aici, B.V.-ul pe urmele lui Lornier. Cu cea mai mare discreție, firește ; o „imprudență" în corespondență, o scrisoare „rătăcită", la o adică... În așa fel încît serviciile germane să creadă cu adevărat că le-a pus Dumnezeu mîna în cap. Și atunci, ce au să facă ? Firește, nu tărăboi ; are să li se pară mai folositor să-l observe îndeaproape pe comandant pentru ca, prin mijlocirea lui, să reconstituie puțin cîte puțin organizarea rețelei. Și după ce vor izbuti, îl vor lăsa să-și vadă de treabă mai departe, ca să ne poată intoxica. Vedeți că și în felul acesta

ajungem tot acolo unde vrem noi. E, desigur, o lucrătură mai groasă... Să-l aducem pe Lornier să vină *el însuşi* să-şi vîndă planul reţelei e oricum o soluţie mai îndrăzneaţă, mai elegantă.

Colonelul se ridică :

— Da, firește, încheie el fără a zîmbi. Mai elegantă !

CAPITOLUL II

Trecu de Grădina Botanică, vîră la stînga pe Humboldtallee, străbătu aproape pînă la capăt strada frumoasă şi umbrită, şi opri în cele din urmă în dreptul numărului 8, o impunătoare vilă cu etaj, aflată în mijlocul unui parc care o izola de stradă şi de casele vecinilor. Silvia îl îndemnase, în urmă cu două luni, să se instaleze acolo. Nebunie curată : numai chiria îi mînca peste jumătate din solda reglementară... Fetei îi fusese însă, din capul locului, silă de micul apartament din Theaterstrasse unde locuia de ani de zile — de fapt din 1962 de cînd sosise la Göttingen.

Trase frîna de mînă, se pregăti să coboare şi îşi aminti în ultima clipă să întoarcă cheia de contact. Aşa se întîmpla mereu : în ralanti, motorul maşinii V8 era atît de puţin gălăgios, încît uitai şi că există... Lornier nu mai ajungea să se înveţe cu el. Coborî şi aruncă o privire de jur împrejur.

Soarele abia răsărise şi, la ceasul acesta din zori, străzile bătrînei cetăţi universitare erau încă pustii. Comandantul sta şi nu se mai urnea de lîngă limuzină : un *Ford Thunderbird*, alb-sidefiu, cu perne verzi de piele... În fond, cu toată maşina nu izbutea să se obişnuiască. Un automobil de aproape cincizeci de mii de franci, noi, bineînţeles, cu desăvîrşire nepotrivit cu eticheta lui oficială de profesor asistent la Facultatea de litere. Silvia stăruise însă să se descotorosească de bătrîna şi credincioasa maşină 404, prea burgheză pentru tipul lui de bărbat, după cum explicase ea. Şi scăpase, încă, destul de ieftin : la început fusese vorba de un *Aston-Martin DB6*, un marafet de vreo şase cifre... Fata căzuse în cele din urmă la învoială, cu condiţia ca Lornier să-i îngăduie să-şi schimbe *Volkswagen*-ul *Karman Ghia* pe un *Lancia Flavia* cu injecţiune. Diferenţa, firesc, ţinuse s-o plătească el.

Cufundat în gînduri şi zîmbind cu jumătate de gură, privea, fără s-o vadă, impunătoarea maşină, care-şi scînteia în razele piezişe de soare cromurile şi albeaţa de lac. Adorabilă Silvia asta... o eurasiană franco-siameză, o cuceritoare îmbinare de farmec şi de vrajă răsăriteană şi de gingăşie franţuzească, plină de vino-ncoa. Tatăl ei, un bogat importator-exportator parizian, văduv de multă vreme, îi îngăduia să-şi urmeze studiile după voia ei : şi astfel ajunsese să vină să stea cîteva luni la Göttingen ca să se perfecţioneze în limba şi literatura germană ; şi aşa începuse uimitoarea, nemaipomenita aventură... Fata asta încîntătoare, răsfăţată de viaţă, curtată de toată

lumea, se îndrăgostise nebunește de el — de el care, în aparență, nu era decît un biet lector la catedra de franceză, de el, cu aproape treizeci de ani mai vîrstnic ca ea.

Și Lornier simți din nou cum urcă în el un val de orgoliu : la nici o săptămînă de cînd se cunoscuseră, fata i se dăruise, pe deplin, fără nici un gînd ascuns, cu o puritate de copil și totodată cu o pătimașă înflăcărare voluptoasă... Ce alt bărbat la anii lui s-ar fi putut mîndri cu o asemenea cucerire ? Mă rog, un fel de cucerire : „Înfrîntă, Grecia și-a înfrînt biruitorul", șopti ca pentru el ofițerul, căruia îi plăcea cîteodată să-și aducă aminte că e *și* un strălucit cadru universitar.

Da, era, nu se poate tăgădui, cucerit la rîndu-i, cu trup și suflet, de fata asta, în așa fel încît acum nu mai putea răbda să stea departe de ea nici măcar o zi. Dovadă, această smintită cursă nocturnă : în seara din ajun sosise la Friburg pentru o inspecție de două zile la antena lui din Bade-Wurtemberg — și apoi, deodată, tresărise din somn, ca scos din minți, și își făcuse în grabă bagajul : peste un sfert de ceas, după ce îl uluise pe portarul Hotelului „Colombi", plătindu-și nota la ceasul acela din noapte, gonea cu o sută cincizeci pe oră pe autostradă, spre Göttingen. Ducă-se dracului de inspecție, el trebuia s-o vadă pe Silvia, s-o atingă, să-i simtă parfumul de mosc, să... Avea desigur s-o găsească încă dormind, călduță și înmiresmată, și... Simți o roșeață urcîndu-i-se în obraji — și abia izbuti să-și vină în fire. Haida-de, prea mare nerozie

să-și joace/singur, ca un licean, o scenă erotică în plină stradă. Avea să intre în casă, să facă o baie, să înbuce repede ceva și apoi să alerge acolo și să-și guste pe deplin fericirea. Concret, nu în închipuire.

Își luă din portbagaj geamantanul mare de piele, descuie poarta grilajului și, străbătînd grădina, se îndreptă spre vilă.

*

Silvia nu locuia cu el acolo : stăruise să-și păstreze apartamentul unde locuia înainte de a-l cunoaște, un apartament aflat în centrul orașului, foarte aproape de Biblioteca Universității. „Se zice că viața laolaltă ucide dragostea", obișnuia ea să zică, și adăuga : „Și-apoi, orișicît, să nu-i scandalizăm pe nemții ăștia cumsecade".

Se afla însă prezentă pretutindeni. Pretutindeni fotografii de-ale ei, cele mai multe în culori : Silvia în rochie de vară galben-pai, Silvia ghemuindu-se înfrigurată într-un vizon pastel, Silvia în taior de șantung alb căptușit cu roz, Silvia în minijupă, în rochie lungă de la Nina Ricci, în costum de baie, în halat de plajă, la volanul *Lanciei* ei roșii... Lornier se opri o clipă în fața unei fotografii mărite 18 x 24 care o înfățișa ieșind din apă, îmbrăcată cu un sutien și cu un chiloț croite amîndouă cu multă economie de material și, încîntat, ca de fiecare dată, îi privi cu luare-aminte picioarele agere și cu musculatură delicată, burta netedă, sînii mici și pietroși... Și apoi ochii aceia ușor migdalați și

năsucul turtit, atît cît să fie niteluș obraznic, și întreg obrazul acela fascinant, abia scăldat de o undă de ocru și încadrat de un păr negru-albăstrui curgîndu-i pe umeri.

Încă o dată, rezidentul sta și se minuna că ființa aceasta adorabilă e a lui, în întregime a lui. Și, văzînd că iar o ia razna, porni cu pași hotărîți spre scara care ducea la dormitor și la baie.

Spălat, bărbierit, cu dușul făcut, își puse costumul cel nou, gri-închis, de mătase-siameză — avusese, de altfel, destulă bătaie de cap ca să găsească la Göttingen mătase siameză, și pînă la urmă costumul îl scosese la... dar ce mai turavura, Silvia îl dorise așa, îi plăcea și asta era esențialul. Lornier se propti în fața oglinzii și se cercetă cu o privire severă.

Timpul firește nu-l cruțase. Mai ales trupul : slab, prea slab și cam adus din spate — și, cu tot talentul croitorului, se cam vedea. Cît despre chip... În sfîrșit, privit dintr-un unghi anume, mergea — măcar că nasul răsărea cam lung, obrajii scobiți, fața foarte lunguiață, mai ales cu începutul acela de chelie, care prea îi lăsa fruntea despuiată. Ochii negri erau fermecători, asta nu se putea tăgădui... Fie, cu putină indulgență s-ar mai putea vorbi de o înfățișare de *condottiere* — așa i se spunea cu un sfert de veac în urmă. Un *condottiere* care și-a trăit viața din plin — și gata. Și-apoi, Silvia îl adora, la ce să mai stai să-ți iscodești oglinda ?

Coborî, luă o gustare ușoară, apoi se pregăti să iasă din vilă. Ajuns pe prag, se opri deodată :

sigur, trebuia să ia cu sine micul dar pe care i-l cumpărase înainte de a pleca şi pe care socotea să i-l ofere pentru a sărbători împlinirea a patru luni de dragoste : o brăţară de aur şi smaralde, a cărei cumpărare îi va fi descurcat cu siguranţă socotelile giuvaergiului din Paulinerstrasse, dar care, în schimb, i le cam încurcase pe ale lui. De fapt, sărbătorirea aceasta ar fi trebuit în mod normal să aibă loc abia la sfîrşitul săptămînii, dar Silvia n-ar putea înţelege că nu i-a adus nimic din călătoria la Friburg... Mă rog, are să-i dăruiască peste trei zile altceva.

Întors în dormitor, rezidentul rămase pe gînduri înaintea cutiei întredeschise. Asta era neplăcut cu Silvia, că îi lipsea cu desăvîrşire noţiunea banului. D. de Marigny, bogatul comerciant, taică-său — ce nume frumos, Silvia de Marigny — o crescuse în huzur, îi făcuse toate poftele, astfel încît, la douăzeci de ani ai ei, fata habar n-avea ce e o bancă, un cec... şi o soldă. Pentru ea, totul era foarte simplu : îţi place ceva într-o vitrină, intri în prăvălie, scoţi atîtea hîrtii cît e nevoie, şi gata. De unde vin hîrtiile, iată o întrebare pe care cu siguranţă că nu şi-a pus-o niciodată... Dădu uşurel din cap : se putea oare numi asta ceva „neplăcut" ? Ba mai degrabă un farmec în plus, încă o dovadă a deplinei ei candori, acea candoare care o făcuse să nu cunoască nici o vorbă urîtă sau de ruşine, dar care, dimpotrivă, îi îngăduia să se dăruie desfătărilor trupului cu o dulce neruşinare, ca un mic animal sănătos şi nevinovat.

Lornier bägă cutia în buzunar şi coborî încet scara, cufundat în gînduri. Ajuns la parter, îşi aminti deodată de scrisoarea către S.D.E.C.E. şi de răspunsul pe care-l aştepta... Ciudat că nu se gîndise pînă acum. Ciudat şi nu prea : de cînd plecase val-vîrtej de la Friburg, n-avusese altceva în minte decît imaginea Silviei. Alergă la cutia de scrisori : nimic, afară de un prospect într-un plic deschis, venit în ajun, de bună-seamă cu poşta de dimineaţă, puţin după plecarea lui.

Înfundat într-un fotoliu din salon şi uitînd pentru cîteva clipe de iubita lui, rezidentul trecu în revistă toate aspectele situaţiei : să vedem, scrisese vineri 22 aprilie, şi scrisoarea ajunsese deci, la Porte de Montreuil a doua zi, în 23 ; într-o sîmbătă, bun, fie, au descifrat-o abia luni, a ajuns pe biroul directorului general marţi — fiindcă nu încape nici o îndoială că răvaşul lui de amor a suit pînă sus de tot... Cîteva zile de gîndire, fie, şi cu asta, ajungem la sfîrşitul lunii. Da, dar astăzi sîntem în 4 mai, răspunsul *trebuia* să fi sosit de o zi sau chiar două.

Şi scrisoarea asta, de ce o scrisese ? Din pricina Silviei, bineînţeles, a adorabilei Silvia, care în cîteva săptămîni izbutise să-i secc contul din bancă. Fusese atunci nevoit să facă apel la bugetul reţelei — procedeu nu tocmai catolic, de acord ; dar un milion, două pe lună se puteau scoate fără nici o greutate făcînd economii la articolele secundare. Drama izbucnise atunci cînd, năprasnic şi fără nici un preaviz, Parisul îi redusese la jumătate bugetul — „politică impusă de austeritate", asta era tot ce i se spusese...

Izbutise totuşi să facă încă o lună cheltuieli nebuneşti la care, în nevinovăţia ei, îl silea fetiţa, istovindu-şi „fondurile secrete" de rezervă. Numai că, o ştia prea bine, jocul acesta nu putea să ţină la nesfîrşit. Şi în urmă cu două săptămîni, problema se pusese, de neînlăturat, cu trei soluţii posibile :

Sau să se despartă de fată — soluţie firește exclusă ; sau să-şi lichideze echipa, ceea ce i-ar fi îngăduit să mai reziste cîtva timp din creditele de funcţionare, şi aşa destul de reduse, de care mai dispunea pînă la sfîrşitul anului ; sau, în sfîrşit...

În sfîrşit ? Foarte simplu... Să propună conducerii să-i reîntregească bugetul, primind în schimb planul complet al reţelei lui. La o primă ochire, proiectul părea extravagant ; adîncindu-l însă... Lornier ştia cît de fierbinte doreau cei de la Paris să-i cunoască organizaţia şi cît îl vedeau de prost pentru independenţa lui. Foarte bine, poftim, se aşeza în banca lui, cuminte, îşi vindea independenţa — pe o nimica toată, pe cei cinci sute de mii de franci care-i fuseseră tăiaţi fără nici un motiv temeinic.

Bineînţeles că Guibrard şi clica lui de fosile aveau să înceapă să strige „hoţii !", să vorbească de „procedee inadmisibile". Nu-i nimic ; era învăţat : de douăzeci de ani bombăneau toţi împotriva metodelor lui — şi tot el ieşise întotdeauna cîştigător.

Lornier se îndreptă în fotoliu, se ridică, făcu cîţiva paşi prin salon ; era enervat şi nu se simţea în apele lui. De ce oare nu-i răspund la

propunere ? Nu era nimic necinstit într-însa ; rețeaua asta el o crease, era a lui... Și atunci, lucrurile trebuiau să se petreacă matematic : aveau să primească, nu se putea să nu primească Unul după celălalt, toți directorii generali ai „prăvăliei" se înverșunaseră să recapete controlul asupra Serviciului de Informații din Germania Federală. Și acum, pentru niște pîrliți de cinci sute de mii de franci, o picătură de apă în sutele de miliarde ale bugetului Franței... Numai, Doamne, Dumnezeule ! de s-ar hotărî mai repede : nu mai avea nici o mie de mărci pînă la sfîrșitul lunii, și abia era în 4 !

Rezidentul pipăi fără să vrea, în buzunar, cutia pe care urma să i-o dea fetei, ieși din salon și plecă din vilă. Ajuns înaintea *Thunderbird*-ului șovăi o clipă. Nu, dacă se gîndea bine, mai potrivit era s-o ia pe jos. Tancul acela era cu adevărat prea fălos, mai ales pentru străduța unde locuia Silvia.

*

Silvia, goală, întinsă pe patul răvășit, se întoarse spre ușa camerei de baie ce rămăsese întredeschisă și îl contemplă pe Harald, care tocmai isprăvea cu bărbieritul.

Harald era danez și urma cursurile Institutului Max Planck din Göttingen. Specialist în fizica nucleară, era la fel de spiritual ca un copil de trei ani și tot atîtea aveai și ce discuta cu el ; în schimb era frumos ca un zeu tînăr — înalt, lat în umeri, tras ca prin inel, cu ochii de cu-

loarea algelor și cu o coamă arămie, de viking. Tocmai bărbatul potrivit pentru Silvia. Iar la pat, era de neîstovit...

Altceva decît René, cu mutra lui de mîrțoagă obosită, cu trupul lui costeliv și cu erotismul lui senil pe care el îl credea rafinat, dobitocul! Silvia oftă: e drept, era plătită pentru toate astea, dar, zău, nu banii fac fericirea. Să nu fi fost aceste mici interludii cu Harald și cu alți cîțiva, de mult ar fi telegrafiat la Paris că lasă totul baltă.

Se întinse cu voluptate. Peste cîteva clipe, Harald va veni iar să se culce lîngă ea, mirosind frumos a lavandă. Are să-l dezmierde întîi ușurel, cu vîrful degetelor, pe urmă... Numai gîndindu-se simți încleștîndu-i-se mușchii pîntecului.

Ca să spunem tot, n-o chema nici Silvia, nici de Marigny și în vinele ei nu curgea nici o picătură de sînge siamez. Majorul din infanteria colonială, care, în 1938, o făcuse cu o indigenă din Mytho, răspundea la numele foarte puțin aristocratic de Billenbois; și, străin de rafinamente și subtilități, își botezase copila, cu toată simplitatea, Margareta. O luă la el cînd muri maică-sa, era singurul amănunt adevărat din viața Silviei, și de la el învățase franțuzește.

Ostașul acela se evaporase pe urmă și el, de bună-seamă căzut în marele atac japonez din 1945, iar fetița urmase cîțiva ani aspra școală a străzii și a nevoii; școală din care, încă de la vîrsta de treisprezece ani, a ieșit spre a-și continua studiile de limbă franceză cu un impresio-

nant număr de subofiţeri şi apoi de ofiţeri din Corpul Expediţionar.

La sfîrşitul războiului din Indochina, a ajuns la Bangkok unde, în mai puţin de cinci ani, s-a impus ca domnişoara *number one* de la „*Hoï-Thien Lao*" cel mai mare restaurant-cabaret -bordel din capitală, depăşindu-le cu mult şi pe acele ***taxi-girls*** chinezoaice — care, totuşi, sînt foarte căutate în Siam ; pe atunci era cunoscută sub evocatoarea poreclă de *Sam Wat, Cele trei temple :* poreclă pe care nu o merita de loc, socoteau cîţiva cusurgii, fiindcă, în principiu, lăcaşurile de cult le sînt deschise tuturor, bogaţilor şi săracilor deopotrivă. Aici o remarcase, în 1960, căpitanul Chapuis, însărcinat cu misiuni secrete la ambasada franceză din Bangkok, şi şi-o ataşase pentru un scurt răstimp ; socotind-o pe urmă în stare de a aduce strălucite servicii S.D.E.C.E.-ului, o luă pe fată cu el în bagaje cînd se înapoie în Franţa, după ce îi desăvîrşi conştiincios educaţia. Cea a purtărilor în societate şi cea culturală, firește — căci încolo...

În ciuda acestei vieţi zbuciumate, eurasiana îşi păstrase acea nemaipomenită frăgezime a trupului şi a tenului specifică femeilor din Asia pînă la patruzeci de ani — vîrstă la care o pierd, ca să zicem aşa, peste noapte. Nu-i fusese de loc greu să-l facă chiar pe un vulpoi bătrîn ca Lornier să creadă că nu e încă majoră.

Silvia începu să protesteze ţipînd :

— Ia spune, Harald, pînă cînd ai să te tot ferchezuieşti ca o cocotă ? Haide o dată şi te culcă la loc, nu e nici şapte.

Fără să răspundă, danezul își mai trase o dată cu pieptenele în păr : ieși apoi din baie și se apropie de pat, cu pasul lui suplu, de atlet. Își desfăcu prosopul cu care-și încinsese mijlocul și se aplecă peste fată, care gemu...

*

Lornier urcă fără zgomot scara și, ajuns la etajul al doilea, băgă cît mai încetișor cheia, pe care firește o avea, în broasca apartamentului din dreapta, al Silviei. Trecînd pragul, se uită la ceas : șapte și cinci — avea, fără nici o îndoială, s-o găsească încă dormind.

Pășind tiptil în micul coridor întunecos, fu așadar puțin surprins auzind niște zgomote înăbușite, niște zgomote destul de ciudate, de altminteri, ca și cum s-ar fi certat cineva în dormitor, sau, mai degrabă, ca și cum s-ar fi jucat acolo *Fedra*, actul IV, scena a VI-a. „E radioul deschis, desigur" gîndi el aproape fără să vrea, apăsînd încetișor pe clanță. Și deschise ușa.

În fața privelиștii care i se desfășura înaintea ochilor, și se desfășura chiar cu deosebită vioiciune, rămase încremenit la intrare, încredințat cîteva clipe că a greșit etajul sau apartamentul. Nu-l văzuse niciodată pe vlăjganul acela bălai care, curmînd scurt, și el, o acțiune altminteri viguros susținută, îi aruncă peste umăr intrusului o privire uimită și furioasă totodată. Cît despre toyarășa lui de joacă, nu se deslușcau din ea decît niște fragmente de picioare și de brațe.

Îngrozitor de descumpănit, Lornier bîlbîi cîteva cuvinte fără nici o noimă şi făcu un pas înapoi... În clipa aceea fata, mirată de brusca încetare a acţiunii în curs de desfăşurare, se ridică în coate, privi la rîndul ei spre uşă — şi trăsnetul căzu din senin pe capul rezidentului.

Mai tîrziu, încercînd să reconstituie evenimentele, îşi dădu uimit seama că e cu desăvîrşire incapabil să-şi amintească de primele lui reacţii. Strigase sau nu, îi insultase sau nu pe cei doi, închisese sau nu uşa, cum ieşise din apartament, cum coborîse scara ? O prăpastie neagră de cîteva minute... Se pomeni pe la şapte şi un sfert măsurînd cu paşi mari caldarîmul de pe Friedrichstrasse, pe care circulau acum cîţiva trecători, bombănind cuvinte de neînţeles, nebun de furie, de ură şi de umilinţă. Observînd că lumea se uită după el, se sili să tacă, fără a izbuti totuşi să-şi vină cu adevărat în fire ; obişnuinţa însă, care preţuieşte operele lui Sully-Prudhomme, îi călăuzi cu atîta siguranţă paşii, încît fără s-o fi vrut cu tot dinadinsul, sosi peste zece minute la vila lui.

Se urcă în dormitor şi, scoţîndu-şi pantofii, se întinse pe pat cu gîndul de a trage concluziile. Şi adormi dintr-o dată, doborît de oboseala călătoriei nocturne şi de violenţa şocului sufletesc pe care-l suferise.

— ...Paştele şi dumnezeii... paştele şi toţi dumnezeii... bombănea furioasă Silvia.

S-a dus dracului tot, peste trei luni de eforturi, fiindcă boul ăsta nu ştie că la vîrsta lui nu e cîtuşi de puţin recomandabil să pici pe neaşteptate la o amantă tînără. Şi cum să anunţe ştirea asta la Paris ? Are să fie frumos...

Aşezată pe pat, cugetă o clipă asupra acestui aspect al problemei. Să telegrafieze, să telefoneze, să scrie ? Să spună adevărul sau să scornească ceva, indiferent ce ? Continuînd să rămînă întins lîngă dînsa, Harlad o apucă de umărul drept şi, încetişor, încercă s-o răstoarne pe spate. Interludiul nu-i retezase de loc avîntul şi, precum prea limpede se vedea, era gata să ajungă în mod strălucit pînă la potou.

Fetei însă nu-i mai ardea de fleacuri. Înciudată, se desprinse din strînsoare şi, cu o minunată rea-credinţă, îşi vărsă mînia asupra lui.

— Şi toate astea din pricina ta, brută ! Ţi-am spus de o mie de ori că trebuie să ieşi din casă de îndată ce se face ziuă. Dar ce să vezi, dumnealui a vrut să mă facă praf, să-mi arate că e zmeu... Şi mai taci dracului din gură !

— Dar n-am spus nimic, protestă sfios bietul băiat. Ascultă, Silvia, nu văd nici o nenorocire. Boşorogul ăsta ! Ai să găseşti oricînd altul în locul lui, frumoasă cum eşti. Şi, pînă una-alta, dacă îţi trebuie bani, pot eu să-ţi fac rost.

Îl privi cîteva clipe în tăcere, dădu din cap a milă şi conchise în cele din urmă :

— Te sfătuiesc să te îmbraci şi s-o ştergi pînă nu mă zburlesc.

Pe urmă se ridică şi intră în baie. Hotărîse : o asemenea întîmplare nu se putea explica decît

de la obraz la obraz — așa că, direcția Paris, și cît mai degrabă.

Un ceas mai tîrziu, își închidea valiza. Tînărului danez care-i da tîrcoale cu o mutră de cîine bătut întrebînd-o cu jale în glas unde se duce, se mărginise pînă la urmă să-i răspundă „să-mi iau țigări", și-l dăduse pe ușă afară.

La opt și jumătate, *Lancia* roșie ieșea din oraș ca din pușcă, urmîndu-și drumul pe Groner Landstrasse spre a ajunge, după 4 kilometri, la rampa de acces la șoseaua E 4 Lübeck-Bale. Silvia socotise că itinerarul cel mai rapid e pe E 4 pînă în dreptul Kiel-ului, apoi pe șoseaua națională 4 Strasbourg-Paris. Pe hartă pare puțin ocolit — în realitate însă scurtezi drumul, fiindcă n-ai de trecut decît o singură graniță și folosești la maximum autostrăzile germane și șoselele franceze „amenajate".

La unsprezece fix trecea Rinul — aproape o sută cincizeci și cinci pe oră, în medie, de cînd pornise. O medie care, firește, scăzu simțitor între Strasbourg și capitală. Și totuși, nu era decît trei și jumătate cînd eurasiana ajunse la Porte de Vincennes... Peste douăzeci de minute, oprea în fața sinistrelor ziduri care adăpostesc S.D.E.C.E.-ul.

*

Frau Gretzer, femeia de serviciu, sosi ca de obicei la nouă dimineața și, trîntind prea tare ușa de la intrare, îl făcu pe Lornier să sară din somn. Rezidentul se așeză pe pat, cu mintea încă înnegurată, întrebîndu-se de ce oare s-o fi cul-

cat pe jumătate îmbrăcat. Apoi își aminti dintr-o dată totul, revăzu dezgustătoarea scenă, perechea despuiată și înlănțuită, obrazul răvășit al Silviei... Un junghi în inimă — cumplit, dar totuși, ceva mai puțin dureros : se simțea acum în stare să cugete cu sînge-rece la aventura lui și să tragă cîteva concluzii sănătoase.

Pînă una-alta, murea de sete. Coborî în papuci în bucătărie, urîndu-i curtenitor bună-dimineața voinicei doamne Gretzer cînd trecu pe lîngă ea, își luă din frigider o sticlă de *Heinehen Lager* și se duse să se așeze în salon. Nu prea era potrivit așa de dimineață, dar avea poftă de bere. Și într-adevăr, cîteva picături din lichidul rece ca gheața îl liniștiră și mai mult — atîta sînt de subtile și tainice legăturile care unesc fizicul cu moralul... Așeză la loc paharul și începu să se gîndească.

Așadar, îi pusese coarne. Le purtaseră și alții înaintea lui, inclusiv Iuliu Cezar, Henric al VIII-lea și Napoleon, și le vor mai purta și alții după el... Fusese îndeajuns de nătărău ca să creadă într-o adevărată mare dragoste. Foarte bine, asta nu dovedea decît că inima îi e încă tînără... Cumpănind bine, bilanțul poveștii acesteia nu era chiar așa dramatic : bani mulți aruncați pe fereastră, asta da, și printre ei și cele vreo opt milioane pe care le avea în contul lui personal înainte de a o întîlni pe putoarea asta ; dar, precum se știe, totul se plătește și cele patru luni fuseseră, oricum, cît se poate de plăcute : Silvia e o tîrfă ordinară, de acord — dar la așternut, ce să mai vorbim... Formidabilă !

Îi veni chiar să zîmbească — o ! un zîmbet încă destul de acru. Și pe urmă, un gînd cumplit îi trecu prin minte : scrisoarea către S.D.E.C.E., Doamne, o uitase cu desăvîrșire ! Vai de mine și de mine ! Se ridică și începu să se învîrtească prin odaie. Și deodată, ca trezit din vis sau dintr-o beție trecătoare, desluși limpede că demersul ăsta fusese un act de demență. Sminteală curată ! Puteau acum să-i dea papucii cît ai clipi din ochi : nici P., nici M., puternicii lui prieteni politici, n-aveau să miște un deget ca să-l scape — de îndată ce li se va fi comunicat cuprinsul scrisorii aceleia absurde. Cine ar cuteza să ocrotească un funcționar în stare de o asemenea propunere ?

Dar, binișor, să judecăm la rece... Se așeză la loc, încercă să-și adune gîndurile, să nu se lase copleșit de panică. Soluția se impuse repede : să dea fuga la Paris, numaidecît, să se prezinte la Guibrard, să-i explice că nu avusese, bineînțeles, niciodată intenția să-și vîndă rețeaua, că era doar o manevră, neroadă, da, astăzi își dădea seama, menită să-i reîntregească bugetul... „Cu un buget tăiat la jumătate, vă jur, domnule colonel, că nu se mai putea lucra. Așa că am vrut să fac un mic șantaj, chiar în interesul serviciului — o neghiobie, de acord, o copilărie...“

Avea să-l convingă negreșit, pînă în cele din urmă *trebuia* să-l convingă : să fie dat afară din slujbă, ar fi mai mult decît o înjosire, ar fi o decădere totală. După douăzeci de ani în Informații să se reprofileze — cum se zice... Profesor

de liceu în provincie, comis-voiajor de aspiratoare, după ce ai condus un regat...

Numai gîndindu-se la asta, hotărî să meargă mai departe, să meargă pînă la capăt : va preda Serviciului toate planurile organizației. E dureros, firește, să abdici astfel, să-ți pierzi independența — dar ce altă dovadă mai tare putea să dea că e de bună-credință ? Da, era singura lui șansă să-l convingă pe directorul general.

Rezidentul se urcă iar în dormitor și-și făcu la loc bagajele pe care le desfăcuse cu cîteva ceasuri în urmă. Răsfoi apoi cu luare-aminte dosarele secrete, culese din ele documentele esențiale și, mai ales, organigrama rețelei și caietul gros de dictando care cuprindea toate amănuntele privitoare la oamenii lui, biografiile și caracterizările lor, rolul pe care-l avea fiecare. Era un obicei al lui, pe care și-l luase încă din Indochina, să grupeze și să păstreze toate elementele rețelei într-un caiet dictando... Strînse totul într-un plic mare, pe care-l strecură în valiză.

La zece și jumătate, *Thunderbird*-ul pornea pe autostrada 4 către Mannheim. Spre deosebire de Silvia, rezidentul socotise că e mai bine să cotească acolo, să ajungă la Sarrenbruck pe E 12 și, pe urmă, să se îndrepte spre Paris pe șoseaua națională 3, Metz, Verdun, Châlons-sur-Marne...

*

Cînd îl văzură pe Lornier ieșind, roșu ca focul și cu ochii turbați, din casa amantei lui, cei doi

oameni ai B.V.-ului se uitară mirați unul la celălalt. De o săptămînă, fuseseră detașați la Göttingen ca să-l supravegheze, îndeaproape, dar discret, pe rezident, și pînă acum își îndepliniseră cu cinste misiunea — deși, cu cîteva ceasuri în urmă, plecarea lui neașteptată de la Friburg, în toiul nopții, era cît p-aci să-i prindă pe picior greșit.

Stefan Kleist și Heinrich Wittmann se cunoscuseră în rîndurile diviziei a 12-a blindate SS „Hitler Jugend", alcătuită efectiv numai din membri ai Tineretului Hitlerist, băieți sub nouăsprezece ani. Era în Normandia, în iunie 1944... Se îndrăgiseră de îndată ce se văzură, încheiaseră legămîntul de sînge — legămînt pecetluit în iadul luptelor pentru Tilly. Pe urmă, în august, prinși în cumplitul „cazan" de la Falaise, își juraseră unul altuia să moară împreună, ori, dacă, printr-o minune, scapă, să nu se despartă niciodată, să nu lase nici un bărbat să-i dezbine. Și nici o femeie, se înțelege.

Scăpaseră cu viață și, după ce urmaseră cariere paralele, se regăsiseră la Serviciul „Acțiune" din Serviciul de Informații al Germaniei Federale. Stefan, un blond de înălțime mijlocie, cu trăsături aspre și cu umerii largi, cu ochii albaștri-deschis și sprîncene aproape albe, nu mai amintea de loc de firavul adolescent de odinioară ; mai înalt, mai zvelt, cu un obraz labil de tîrfă insolentă, cu ochii lui verzi cu o licărire fioroasă și cu părul lung și arămiu, Heinrich nu se schimbase prea mult. La B.V. nu-i înghițea nimeni ; din punct de vedere profesional

erau însă prețuiți ; și se știa că, cu condiția să-i pui să lucreze împreună, erau oameni de nădejde pentru cele mai gingașe și primejdioase misiuni.

— Ce s-a întîmplat ? șopti roșcovanul, în momentul cînd Lornier trecea, fără să-i vadă, pe dinaintea străduței unde se ascunseseră. Niște apă în vin, s-ar zice...

Tovarășul lui se gîndi cîteva clipe, apoi hotărî. Întotdeauna el lua hotărîrile...

— Ia-te după el, am impresia că se duce acasă. Eu aștept aici să văd cum se desfășoară lucrurile și dacă nu se întîmplă nimic pînă într-un ceas, ne întîlnim în fața vilei lui.

Către opt și jumătate, îl reîntîlni pe Heinrich, care supraveghea casa rezidentului din mașina lui, garată la vreo douăzeci de metri mai încolo, la răspîntia dintre Humboldtallee și Kreuzbergring : un splendid cupeu *Mercedes 300 SE* gri-închis, echipat cu un aparat de emisie-recepție perfecționat care îi ținea în legătură cu Centrala din Bonn.

Puțin îngrijorat, blondul povesti că a văzut-o pe Silvia plecînd din casă, vădit foarte grăbită și îndreptîndu-se spre autostradă. Dintr-o cafenea de alături, telefonase de îndată la B.V., descrisese *Lancia* și-i dăduse numărul și ceruse ca poliția rutieră s-o țină discret sub observație, ca să-i poată determina itinerarul.

Nu spuse nimic despre danez, pe care-l văzuse, totuși, ieșind și el din bloc : căci dacă, încă din primele zile de cînd îl filau pe Lornier, descoperiseră existența fetei, nu știau nimic despre aventurile ei lăturalnice și nu puteau, deci, ghici

rolul pe care îl juca drăgălaşul tînăr în treaba asta.

— Ştii, încheie el, am impresia că iepuraşul nostru ne-a dibuit. Mă întreb ce greşeală om fi făcut... Scurt, înţelegînd că organizaţia lui e demascată, o lichidează în graba mare. Şi-a trimis înainte chinezoaica — mai mult ca sigur că zboară acum spre Franţa. Iar el o va urma în curînd.

Stefan îşi muşcă gînditor buzele şi constată în sfîrşit :

— Dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că în clipa asta îşi distruge arhivele. Sau le strînge, ca să le ia cu dînsul... Şi noi care nu putem face nimic, nu ?...

— Absolut nimic. Am vorbit adineauri cu generalul Zimmermann la telefon, a fost categoric : n-avem dovezi suficiente spre a interveni oficial... În încheiere : trebuie să-l urmărim mai departe, chiar dacă o şterge în Franţa, şi să încercăm să punem mîna pe documente, dacă le ia cu el. Prin orice mijloace... Şi e preferabil ca totul să se petreacă în Franţa : dacă i se întîmplă ceva unui francez în Germania, poate să iasă tărăboi, ba chiar tărăboi diplomatic, mult mai mare decît pentru un francez care înghite găluşca la el în ţară. Şi fiindcă veni vorba ; eşti sigur că ai să te poţi ţine de el ?

Roşcovanul zîmbi şi bătu uşurel cu palma pe volanul *Mercedes*-ului.

— Vrei să glumeşti... Tramvaiul lui american îl iau cu cel puţin treizeci de kilometri pe oră.

De altminteri ai văzut astă-noapte, a mers strună.

— E-n regulă, încuviinţă Heinrich. Nu mai avem decît să aşteptăm ca muşteriul nostru să scoată nasul afară. A, să nu uit, de îndată ce avem siguranţa că Lornier o întinde de-adevărat, dăm de veste prin radio la Bonn. Băieţii trimit pe cineva aici să facă în vilă o mică percheziţie oficioasă şi, dacă nu găsesc nici un act interesant, ne anunţă : vom avea astfel dovada că şi-a luat cu el tot bazarul confidenţial. Hai, e rîndul nostru...

Tăcură amîndoi. Din punct de vedere material, nu-i durea capul : aveau la ei o sumă destul de frumuşică pentru a trăi liniştiţi o lună de zile în străinătate, iar în portbagajul maşinii erau două valize arătoase, semănînd ca două picături de apă, şi cuprinzînd tot ce-i trebuie cuiva pentru un popas de turist la Paris sau aiurea. Şi pe deasupra, un armament bine gîndit şi paşapoarte perfect autentice, deşi perfect false.

CAPITOLUL III

De cîteva luni, la Porte de Montreuil, se coborîse milităria din pod. Nu încă „drepţi", „pe loc repaos", dar nici nu mai era mult pînă acolo. Totodată convorbirile personale între agenţi şi directorul general ameninţau să ajungă la fel de rare ca o săptămînă fără grevă la S.N.C.F.

François Jordan fu aşadar destul de surprins, în ziua aceea de miercuri 4 mai, de telefonul care-l poftea poruncitor şi de urgenţă la zeul zeilor „prăvăliei". Şi neplăcut surprins, de altminteri : era trecut de opt seara. Bineînţeles că la S.D.E.C.E. nu se lucrează după programul sindical — dar orişicum !

Colonelul se sculă curtenitor de pe scaun întîmpinîndu-l, îi arătă cu mîna un fotoliu, se aşeză şi el şi îl iscodi într-un chip ciudat preţ de vreun sfert de minut. Pe urmă se hotărî, cu o voce niţeluş solemnă :

— Îmi pare rău că te-am chemat la ora asta nepotrivită, Jordan. E vorba însă de o afacere delicată, foarte delicată, şi nu te vedeam decît pe dumneata... Dar dacă... Dar dacă... Ştii, e o treabă, cum să-ţi spun, internă, da, o treabă internă, care nu îngăduie nici cea mai mică indiscreţie. Şi numai unul ca dumneata, îmbătrînit aici în instituţie, ar fi în stare s-o rezolve, unul care ştie că rufele murdare se spală numai în familie — mai ales la S.D.E.C.E.

Se opri o clipă, pîndind parcă să vadă cum reacţionează agentul la un aşa fastuos preambul. Jordan rămînînd stană de piatră, directorul general urmă :

— Trebuie aşadar să-ţi destăinui că de cîţiva ani buni avem mari greutăţi cu rezidentul nostru în Germania Federală, un anume Lornier, cu misiune la Göttingen...

Pe buzele celuilalt se ivi un zîmbet, iar Guibrard întrebă, cu o umbră de teamă :

— Îl cunoşti ?

— Personal nu, domnule colonel, deși l-am zărit de cîteva ori pe cînd lucra la noi, prin 1955, 60. Dar, așa cum ați spus, mi-a albit părul pe aici. Încă de la înființare... Astfel încît, vrei, nu vrei, ajungi să fii la curent cu o sumedenie de lucruri. E o figură Lornier ăsta, nu-i așa ?

Colonelul păru ușurat :

— Știu eu, poate că-i mai bine așa. N-am să mai fiu nevoit s-o lungesc... De vreme ce cunoști ce i se reproșează, ai să pricepi lesne mica operație pe care am pus-o la cale la începutul anului : era vorba să facem astfel încît germanii să afle de existența rețelei Lornier și să-și închipuie că o pot folosi spre a ne intoxica ; iar noi am fi profitat spre a instala în locul ei o nouă rețea, care să depindă cu adevărat de noi și cărcia cea dintîi să-i slujească doar ca paravan.

Jordan ridică mirat o sprînceană, dar nu făcu nici un comentariu.

Colonelul urmă :

— Cea mai bună metodă pentru ca B.V.-ul să afle de existența organizației Lornier era ca Lornier însuși să treacă în slujba lor. Cea mai bună metodă pentru a-l face să treacă în slujba B.V.-ului era să-l strîmtorăm băneşte... Și cea mai bună metodă pentru a-l strîmtora era să-i vîrîm în pat o tîrfă care să-l coste și ochii din cap. Pricepi planul ?

Agentul fluieră ironic a admirație și apoi întrebă, nu fără oarecare familiaritate :

— Foarte frumos... Și mă rog, cine-i inteligența strălucită care ?...

Guibrard îl întrerupse, tăios :

— Dacă te interesează, pot să-ți spun că nu eu — dar că-mi însușesc răspunderea. Toată răspunderea.

Jordan ridică liniștitor mîna :

— Îmi închipuiam eu, domnule colonel... Și, ați izbutit s-o găsiți pe femeia fatală ?

— Da, o anume Silvia, numele de artistă, firește. Eurasiană, amănunt care trebuia să fie cu siguranță pe placul rezidentului, care, precum știi, și-a petrecut mulți ani în Indochina. O fată splendidă, și, pe deasupra, deșteaptă foc.

— Lucrează la noi ? Ciudat, n-o văd...

— Lucrează la noi. Nu-i însă de mirare că n-ai întîlnit-o niciodată : n-o folosim decît pentru misiuni cu totul deosebite, ca asta, pentru... să zicem așa, stagii de mai lungă durată în intimitatea cutărui sau cutărui V.I.P. despre care vrem să aflăm cîte ceva... Pe scurt, totul a mers ca pe roate și, în cîteva luni, Lornier a dat de fundul lăzii și chiar de fundul casei de bani a rețelei, în care, după cîte se pare, a băgat mîna fără a sta prea mult pe gînduri. Iată-l așadar încolțit și gata de mezat...

Jordan se ridicase în fotoliu ; îl întrerupse pe colonel, cu obișnuita-i dezinvoltură :

— Și pun rămășag că treaba n-a mers de loc precum doreați, nu ?

— Așa e, încuviință Guibrard cam în doi peri. În loc să meargă la B.V., a făcut stînga-mprejur și a venit cu o nemaipomenită neobrăzare să bată la ușa noastră. Știi că își organizase rețeaua de parcă ar fi fost proprietatea lui, moșia lui personală ? Ei bine, închipuiește-ți că ne-a pro-

pus să ne-o cedeze ; da, ai auzit bine, să ne-o cedeze, în schimbul unor consistente recompense băneşti. Nebunie curată, ce zici ?

Vădit satisfăcut, pe agent îl umfla rîsul ; abia se stăpîni :

— O să mă credeţi sau nu, domnule colonel... Eram sigur însă că, într-un fel, cam aşa are să iasă. Şi, ce i-aţi răspuns ?

— Nimic, firește. Bănuiesc că nu ţi-l închipui pe directorul general al S.D.E.C.E.-ului încheind un asemenea tîrg — şi încă, cu un smintit ca Lornier. Ţine seama că, la început, cînd mi s-a vorbit de el, tipul mi-era mai degrabă simpatic. Dar a depăşit în adevăr orice margini... De altminteri, oferta lui nu ne interesa de loc, de vreme ce, îţi aminteşti, planul nostru prevedea jertfirea întregii lui organizaţii — o jertfă necesară şi rentabilă, care ne îngăduia să camuflăm demarajul reţelei noastre nr. 2, cea adevărată. Am fost aşadar nevoiţi să ne mulţumim cu un alt scenariu, prevăzut ca manta de vreme rea.

— Adică ?

— O, ceva copilăresc, o scrisoare anonimă care denunţa B.V.-ului activitatea confidenţială şi prea puţin universitară a „profesorului" Lornier. Fiindcă acoperirea lui la Göttingen era un post de asistent la catedra de literatură franceză de la Universitate — culmea, detaşat oficial de Ministerul nostru de Educaţie Naţională... Ei bine, cînd trăgeam nădejde că treaba merge iar ca pe roate, tranc, încă o belea : Lornier află ca din senin că maimuţica dumisale îi pune coarne !

De rîndul acesta, agentul izbucni în hohote de rîs. Ţinîndu-se de şale, abia izbuti să articuleze, între două sughiţuri :

— Ei, nu, nu-i adevărat, zău, domnule colonel, n-aţi pus nimic de la dumneavoastră ?...

Colonelul însă abia se stăpînea să nu-şi iasă din fire. I se spusese însă dinainte : ăsta era Jordan, nu prea era dus pe la biserică şi dacă voiai să lucrezi cu el, trebuia să-l iei aşa cum e. Ţeapăn şi fără o umbră de zîmbet, încuviinţă cu glas de gheaţă :

— Să mori de rîs, aşa e. N-am născocit însă nimic : nu mai departe de azi dimineaţă, în zori, fermecătoarea noastră colaboratoare s-a lăsat prinsă în flagrant delict de către Lornier, picat pe neaşteptate.

Jordan redeveni pe loc serios şi atent :

— A, şi cum se face că aţi şi aflat ?

— Fetei i-a trăsnit din fericire prin minte, şi asta îi răscumpără întrucîtva păcatele, să sară urgent în maşină şi să vină să ne spună tot. Nu-s nici patru ceasuri de cînd se afla aici în birou, în fotoliul în care şezi dumneata acum. A, te rog să mă crezi că i-am spus părerea mea. A plîns firește, s-a jurat că... Ce mai încoace încolo, de îndreptat nu se mai putea îndrepta nimic, iar Lornier...

Se opri.

Jordan întrebă :

— Iar Lornier ?

Guibrard ridică din umeri copleşit :

— Ei bine, Lornier, pe care pasămite ceasul rău l-a dezmeticit, a înţeles în sfîrşit ce nebunie

a săvîrşit propunîndu-ne un asemenea tîrg. Acum cere îndurare, se tîrîie în patru labe, jură că n-avea decît gînduri curate — şi, ca să ni le dovedească, ne oferă toate planurile reţelei. Fără nici un ban, firește. Numai că, repet, n-avem ce face cu ele : ce vrem noi e ca planurile să ajungă în mîna B.V.-ului.

— Şi pe-astea cum le-aţi aflat ? se minună din nou agentul.

Colonelul oftă :

— Lornier s-a hotărît şi el să vină cu explicaţii la Paris... A sosit la scurtă vreme în urma fetiţei, pe scară ; a tras la hotelul „Royal-Tronchet", în spatele Madeleinei, camera 408, dacă vrei să ştii tot. Şi de mai bine de un ceas rupe telefonul. Ceea ce e mai complicat...

— Mii de draci ! sări Jordan. Va să zică există încă ceva şi mai complicat ?

— Judecă şi dumneata : ipochimenul nostru afirmă că, încă de cînd a plecat din Göttingen îl urmăresc doi tipi de la contraspionajul german. Nişte ucigaşi, zice, care abia aşteaptă să-i sară în gît. După el, nemţii s-ar fi instalat în acelaşi hotel şi l-ar aştepta în holul de la intrare. Ni i-a şi descris cumva : la vreo patruzeci de ani amîndoi, unul roşcovan şi zvelt şi celălalt un blond voinic... E adevărat, îşi bate joc de noi, i s-au urcat la cap dezamăgirile sentimentale — cine poate ştii ?

O vreme, în birou domni liniştea. Răsturnat în fotoliu, directorul general privea posac în tavan. În cele din urmă, bombăni :

— Iată, acum ştii despre ce e vorba... Vezi cum faci.

Jordan nu răspunse numaidecît. Preţ de o jumătate minut păru să stea în cumpănă — apoi comentă, aproape şoptit :

— Dacă am înţeles bine, domnule colonel, idealul ar fi ca cei doi nemţi, ucigaşi ori nu, să ajungă să pună mîna pe documentele ultraconfidenţiale ale amicului, fără însă a bănui nici o singură clipă că e o lucrătură de-a noastră ? Iau firește de bună ipoteza că nemţii cu pricina există cu adevărat... Iar de Lornier însuşi, „prăvăliei" prea puţin îi pasă, nu ?

— Mergi prea departe, protestă colonelul. Firește, tipul nu prezintă cine ştie ce interes — văd şi eu acum că aşa e. Între noi, trebuie să mărturisim că i s-a făcut o figură destul de urîtă şi că, deci...

Nu-şi încheie fraza. Jordan aşteptă o clipă o concluzie care nu mai veni ; pe urmă se ridică.

— Ce-ai de gînd să faci ? întrebă directorul general.

— Deocamdată habar n-am, răspunse verde agentul.

După o clipă, corectă :

— Ba da, totuşi... O raită pe la „Royal-Tronchet", să văd cum se prezintă lucrurile.

*

Lornier puse scîrbit receptorul în furcă. Încă unul care-i închide telefonul în nas de îndată ce-şi spune numele. Parcă ar fi ciumat, bleste-

mai... Ca și ăsta, se topiseră rînd pe rînd toți grangurii pe care-i chemase. Numai directorul general îl îngăduise un minut, două să explice — de altminteri, fără a rosti un cuvînt. Abia atunci cînd rezidentul pomenise de documentele secrete pe care le adusese cu el, Guibrard se mărginise doar să sublinieze în cîteva fraze categorice că, pînă la noi ordine, Lornier nu e autorizat să ia contact personal cu absolut nimeni din Serviciu privitor la această chestiune. Și, în general, privitor la nici o chestiune...

Și închisese.

Lornier se duse să se așeze într-unul din cele două fotolii aflate de o parte și de alta a mesei din mijlocul odăii și își plimbă ochii pe decorul care-l înconjura. O cameră cu baie, mică, dar confortabilă, a cărei fereastră se deschidea spre colonada din spatele bisericii Madeleine, scăldată în lumină în noaptea care se lăsase. „Royal-Tronchet" era un hotel bun, dacă nu chiar luxos ; cînd venea la Paris, aici trăgea de obicei, fiindcă se bucura și de avantajul de a avea un garaj în apropiere.

„Pînă la noi ordine..." Dobitocii ! E de neconceput, n-au înțeles nimic. N-au înțeles nimic din importanța celor ce venea să le ofere, nimic din groaznica primejdie pe care o simțea plutind în jurul lui.

Abia cînd ocolise Frankfurtul mirosise prima dată această primejdie. Trecuse poate un ceas și jumătate de cînd plecase din Göttingen și pînă atunci, cufundat în gînduri cum era, mersese încet, nedepășind suta de kilometri. Privind pe

urmă, automat, în retrovizor, remarcase, în sfîrșit, cupeul acela gri-închis care-l urmărea de aproape : era lesne de identificat un *Mercedes 300 SE*. Ciudat, gîndise el atunci, că o mașină atît de puternică ține, ca el, banda din dreapta a autobahn-ului.

După zece minute însă, văzuse din nou mașina, tot la o sută de metri în spatele lui și, de rîndul ăsta, lucră ca un profesionist : trecu pe banda din stînga, apăsînd puternic pe accelerator... În cincisprezece secunde, acul indicatorului se culcase la orizontală, la peste o sută optzeci — și distanța față de *Mercedes* nu se modificase. O încetinire domoală, o întoarcere pe banda din dreapta — cupeul gri îl urma cu statornicie... Un ultim test, o oprire la o pompă de benzină la ieșirea din Mannheim : urmăritorii nici măcar nu încetiniseră ; la cîțiva kilometri mai încolo Lornier îi regăsise însă parcați într-unul din acele semicercuri care se desfac din loc în loc pe dreapta, îngăduind părăsirea provizorie a autostrăzii. Și urmărirea reîncepuse.

Știindu-se descoperiți, oamenii din *Mercedes* au lăsat deoparte orice fereală ; la graniță, în timpul formalităților vamale, Lornier a putut chiar să-i vadă de destul de aproape. Și a băgat atunci de seamă că cei doi nu-i erau cu desăvîrșire necunoscuți, că erau cîteva zile de cînd îi dădeau tîrcoale.

Una după cealaltă, amîndouă mașinile sosiseră la Paris, puțin înainte de șase, pierduseră o sumedenie de vreme ca să străbată șuvoiul de mașini din arondismentul 9 și se opriseră amîndouă

în fața hotelului „Royal-Tronchet". Cei doi germani ceruseră odăi la același etaj cu rezidentul, și apoi se postaseră aproape numaidecît la intrarea hotelului, Stefan în holul de la recepție, Heinrich la bar, la cîțiva metri de tovarășul lui.

Lornier se ridică, telefonă să i se aducă whisky sifon și gheață. Poate așa are să mai prindă puțin la inimă... Nu fusese niciodată laș — dar, la cincizeci de ani, nu mai ești desigur atît de aprig ca la douăzeci și cinci la un *close-combat* sau la un duel cu 9 mm. Și perspectiva de a dormi o noapte sub același acoperiș cu doi tipi cu ochi reci ca de gheață, fără îndoială doi profesioniști ai crimei, n-avea nimic care să-l entuziasmeze. Nu era de crezut că au să-l împuște — la ce bun ? Dimpotrivă, să năvălească la el în odaie ca să pună mîna pe dosarul secret amenințîndu-l cu *Luger*-ul, asta da, era cu putință.

Auzi bătăi în ușă ; deschise cu precauție. Nu era decît băiatul, cu o tavă... Cinci minute mai tîrziu, cu moralul ceva mai ridicat de două whisky-uri mari date dușcă unul după altul, rezidentul se propti la fereastră și trecu încă o dată în revistă diversele aspecte ale problemei.

La „prăvălie" nu voia nimeni să-l primească, fiindcă, de bună seamă, nimeni nu mai avea încredere în el. Dar dacă i-ar *trimite* colonelului documentele, n-ar fi o dovadă de bună-credință ? Partea proastă era că la ceasul acela poșta era închisă — și totuși prețioasele hîrtii n-aveau voie, cu nici un chip, să rămînă peste noapte în cameră.

Să le depună în seiful hotelului ? Un seif de hotel — și sub ochii unor gangsteri... Nebunie

curată. Să le ducă la un depozit de bagaje la gară ? Da, asta era mai sigur : ar fi trebuit să-şi procure însă o servietă sau o valijoară în care să le pună şi nu mai era nici un magazin deschis... Lornier mai cercetă încă vreo zece soluţii care pînă la urmă se vădiră, toate, imposibile. Se gîndi chiar o clipă să provoace scandal în public, ca să fie arestat şi să petreacă astfel o noapte liniştită la poliţie... Bine, şi pe urmă ? Uite ce e, sînt un agent secret şi am asupra mea nişte documente ultra confidenţiale — ăsta e genul de declaraţie la care sticletele de serviciu răspunde spiritual : „Vercingetorix, îmi pare bine" — şi, direcţia infirmeria specială, înainte marş.

Nu, socotind bine, singurul lucru cuminte ar fi să găsească, de pe acum, un mesager discret care să poată a doua zi să le ducă la destinaţie... Un zîmbet firav, cel dintîi după multă vreme, i se ivi pe buze. Şi de ce nu ? Ar uni astfel plăcutul cu utilul. Îşi aruncă ochii pe ceas : nouă, era cam prea devreme, trebuia să aştepte să se facă douăsprezece. Hotărî să meargă să cineze : pe stradă, într-o cafenea sau într-un restaurant, primejdia era mai mică decît acolo în odaie ; şi-apoi murea de foame, nu luase în gură nimic, nici măcar un sandviş, de la micul dejun de la Göttingen, cu paisprezece ore în urmă.

Scoase din valiză plicul cu documente şi îl îndoi de-a lungul. Dar nici aşa nu încăpea în nici un buzunar. Îl strecură atunci între cămaşă şi pantaloni, în faţă, şi fiindcă trecea cu vreo cincisprezece centimetri peste centură, îşi trase

pe el un pulover ușor care ascundea totul. Era, oricum, o seară răcoroasă.

O clipă stătu pe gînduri dacă să-și ia ori nu o armă și hotărî că, oricum, nu i-ar folosi la nimic. Lăsîndu-și, așadar, *Beretta* în fundul unui sertar, sub un teanc de cămăși, ieși din camera 408 și se îndreptă spre ascensor.

*

În principiu, Jordan lucra întotdeauna singur. În cazul ăsta anume, cînd avea însă de a face cu altceva decît cu trei domnișoare, ar fi fost prea mare riscul : ceruse așadar să i-l dea ca adjunct pe Chatel și să i se pună la dispoziție o mașină rapidă.

Băiat bun și dintr-o bucată, iute de mînă și mai puțin iute la minte, Chatel avea două caracteristici remarcabile : întîi, și asta prețuia Jordan în mod cu totul deosebit, era în stare să tacă douăzeci și patru de ore la rînd, dacă nu i se punea o întrebare la care să fie dator să răspundă, și, al doilea, cunoștea străzile Parisului ca pe buzunarul lui : așezat la volanul *Renault*-ului *8 Gordini* al Serviciului, putea să-i dea un sfert de oră avans celui mai bun șofer de taxi, pe traseul Clichy — Cité universitaire...

La nouă fără un sfert, micul *Renault* trăgea pe dreapta pe strada Tronchet, la zece metri de hotel. Lăsîndu-și tovarășul la volan, Jordan coborî singur, ajunse la intrare și se îndreptă spre recepție, unde îl întrebă ceva fără importanță pe portar ; merse apoi să arunce o privire la

bar, se uită cu tot dinadinsul la ceas, ca și cum ar fi pierdut o întîlnire, și ieși din clădire. Nu zăbovise mai mult de șaizeci de secunde la „Royal-Tronchet" — dar acest scurt popas îi îngăduise, totuși, să-i dibăcească pe cei doi indivizi semnalați de Lornier, unul așezat într-un fotoliu în hol, citind, chipurile, un ziar, celălalt — pe un taburet la bar, cu un Campari cu sifon dinainte. Aici, cel puțin, comandantul nu mințise.

Se întoarse apoi la mașină și la șoferul ei și așteptă să vadă ce se mai întîmplă.

Ajunseseră la țanc : nu trecură nici zece minute și-l zăriră pe Lornier ieșind din hotel, în capul gol și îmbrăcat într-un impermeabil închis. La sediu, Jordan cercetase o fotografie a rezidentului : ca să-și mai improspăteze puțin amintirile, de vreme ce nu-l mai văzuse de vreo șase ani... Să fi avut însă cea mai mică îndoială, aceasta i s-ar fi risipit cu siguranță văzîndu-i pe cei doi germani ivindu-se și ei la ieșire și luîndu-se, la zece metri distanță, după Lornier.

Agentul sări din mașină, șoptindu-i colegului său :

— Încearcă să ne urmărești cum poți...

Și se luă după ceilalți trei.

Lornier străbătu piața în diagonală, de la dreapta la stînga, îndreptîndu-se spre Boulevard de la Madeleine, și Jordan se gîndi, cam tîrziu, că-și făcuse prost socotelile. Socotise că amicul avea să se urce în mașină — or, dacă se hotăra pentru metro, ei bine, putea să-și ia rămas-bun de la Chatel și de la *Renault*. Din fericire, rezi-

dentul se opri la cea dintîi staţie de taxiuri şi luă o maşină care porni în direcţia rue Royale. Germanii avură noroc : izbutiră să-l ia pe al doilea, iar micul *Gordini* stopă tăcut lîngă Jordan, oprit pe trotuar la douăzeci de metri mai încolo ; se aruncă înăuntru, şi Chatel se luă după al doilea taxi, care la rîndul lui îl urmărea pe celălalt.

Străbătînd rue Royale şi Place de la Concorde, maşina comandantului ajunse la Champs-Elysées şi-şi lăsă în faţa „Coliseului" pasagerul, care intră în restaurant, fără a arunca o singură privire în jur, şi se instală la o masă. Din maşina lui, pe care izbutise s-o tragă ceva mai încolo, Jordan observă că oamenii B.V.-ului intră şi ei în local, fără ca, spre uimirea lui, să caute cituşi de puţin să se ferească ori să se ascundă. După ce se gîndi puţin, hotărî să nu-i urmeze : stîndu-le prea mult în cale aveau să-l ia la ochi pînă la urmă ; şi apoi l-ar fi putut dibui şi Lornier, amintindu-şi că l-a întîlnit cîndva pe culoarele instituţiei.

Începu atunci, în maşină, o înfrigurată aşteptare. Credinciosul Chatel sta, ca de obicei, mut ca un peşte, mărginindu-se să fumeze ţigară după ţigară. Şi pe măsură ce trecea vremea, Jordan îşi amintea mereu mai dureros că se pregătea tocmai să meargă la masă cînd telefonul colonelului îl aruncase deodată în această aventură. De două ori, un agent veni să vadă ce fac cei doi în mica maşină, şi omul nostru fu nevoit să-şi arate discret legitimaţia tricoloră.

Nouă și jumătate, zece, zece și jumătate... unsprezece, unsprezece și jumătate... Jordan, căruia îi ghiorăiau mațele de foame, simțea cuprinzîndu-l o ură sălbatică împotriva celor trei afurisiți care, la treizeci de metri mai încolo, se îndopau desigur ca speriații. Și apoi, deodată, și tocmai cînd era cît p-aci să-și piardă nădejdea, se ivi în ușa restaurantului rezidentul și, cotind la dreapta, o luă în sus, străbătînd agale mulțimea compactă a celor ce se plimbau pe bulevardul luminat ca ziua. La cîțiva metri în spatele lui, roșcovanul și blondul... Agentul ieși numaidecît din R 8, după ce îi spuse din nou lui Chatel „să-l urmeze cum poate", și porni după cei trei.

Fără grabă, fără a se întoarce o singură dată, Lornier făcu aproape un kilometru și, ajuns în apropiere de Étoile, coti scurt pe strada Arsène Houssaye, cu urmăritorii după el. Cînd să vireze și el, Jordan se opri o clipă, aruncă o privire în urmă și-l văzu pe Chatel blocat de sensul unic și vădit descumpănit. Îi făcu un semn cu mîna să parcheze cît mai aproape ; și cînd porni iar, îl văzu pe rezident înfundîndu-se într-un local de noapte binecunoscut amatorilor de striptiz.

Cei doi germani ținură un grabnic sfat de război — în urma căruia unul dintr-înșii păși pragul night-clubului, iar celălalt o luă înainte spre avenue de Friedland. Cam mirat de această manevră, Jordan se opri la zece metri de sugestiva firmă luminoasă și se ascunse cît putu mai

bine sub bolta unei porți puțin retrasă față de stradă.

Nu trecu nici un sfert de oră — atît cît să bea un whisky la bar — și rezidentul se ivi din nou. Sub firma de neon, vorbi încet preț de un minut cu portarul care, după cît socoti de departe Jordan, părea că-i răspunde încuviințînd înțelegător din cap. Deodată, ridică un braț, un taxi se desprinse de lîngă trotuarul din fața celor doi : Lornier se sui sprinten înăuntru, în vreme ce celălalt îi șoptea ceva șoferului. Apoi mașina porni.

Germanii fuseseră mai iscusiți ca Jordan. Căci un al doilea taxi — cel după care se dusese Stefan în avenue de Friedland și care aștepta în apropiere — porni și el la rîndul lui și trecu încetișor pe dinaintea night-clubului ; surprins pesemne de plecarea grabnică a rezidentului, Heinrich răsări chiar în clipa aceea dinăuntru : sări din mers în mașină, care accelera și dispăru cît ai clipi din ochi.

Tras pe sfoară ca un copil, furios și neputincios, Jordan rămase singur pe trotuarul străzii Arsène Houssaye.

CAPITOLUL IV

Mînia nu-l orbi însă decît vreo zece secunde... „La urma urmelor, gîndi el repede, nu era nimic pierdut : se putea lesne ghici ce-l întrebase Lor-

nier pe portar." Ce altceva puteai, mă rog, să-l întrebi pe portarul unui local de noapte la Paris ? Și, cunoscînd puțin firea întortocheată a rezidentului, mirosea și scopul final al manevrei.

Portarul acostase tocmai doi noctambuli — care nu se lăsară prea mult rugați. De îndată ce intrară în local, Jordan se desprinse din umbră și se apropie :

— Aici, domnule, zise omul, adulmecînd un eventual client — aici, spectacolul cel mai sexy din tot Parisul, cele mai drăguțe...

Agentul își scoase legitimația și i-o tăie, scurt :

— Individul de adineaori, acela pentru care ai chemat un taxi, ce-a vrut de la tine și unde l-ai trimis ?

Celălalt păli, șovăi și murmură în cele din urmă, oftînd :

— De, domnule inspector, știți cum e. Dacă-i faci omului un serviciu, nu-i nimic rău în asta : în fond el te roagă, nu ? N-o să-mi faceți mizerii fiindcă...

Jordan îi curmă iar vorba și-i vîrî încă o dată sub nas legitimația :

— Nu sînt de la Moravuri. Și nu sînt inspector — de altfel ar trebui să știi că nu mai există inspectori de poliție, ci numai ofițeri de poliție... Așa că nu-mi pasă de combinațiile tale și n-am de gînd să-ți fac nici un fel de mizerii. Vreau numai să pun mîna pe individul cu pricina — atîta tot.

Portarul își ridică mașinal cascheta, o puse la loc și răspunse cu un glas ceva mai liniștit :

— A, da, atunci se schimbă treaba... Înțelegeți, domnule insp... conașule, să trăiți, clienții ies, nu-i așa, adesea, de la spectacol într-o stare cam... cum să vă spun, cam aprinși... Și se întîmplă, în mod obișnuit, să mă întrebe unde ar putea să... Eu am o adresă faină, le-o pasez șoferilor de taxi, celor care sînt oamenii mei, firește. Să știți însă că niciodată nu fac eu propunerea și...

— Îți repet că nu-mi pasă, reluă nerăbdător Jordan. Mi se filfîie de codoșlîcurile și de ciubucurile tale de la bombele clandestine. Spune-mi numai unde l-ai trimis pe individul de adineaori.

Omul scoase din buzunar un cartonaș de reclamă și i-l întinse agentului. Pe el era tipărită o adresă :

REGINA FILIPA
Bar american
Hotel
rue de Calais 28,
Paris, IX

„Regina Filipa"... se înclină Jordan în gîndul lui. Ne-am subțiat, ne-am școlit acum în lumea interlopă... Bagă în buzunar cartonul și duse un deget la pălărie.

— Salut. Nu m-ai văzut, nu te-am văzut.

Și se îndreptă aproape fugind spre mașină. Convorbirea nu durase nici șaizeci de secunde.

Chatel îl aștepta, înfrigurat și nervos ca un lemn. Nu puse nici o întrebare, iar agentul se mărgini să-i strecoare :

— Rapid în rue de Calais, la numărul 28. Ceilalți au un mic avans.

— Hm, răspunse celălalt, fără să deschidă gura măcar.

Și demară ca un F 111, coti în sfert de cerc în jurul arcului de triumf, țîșni cu o sută pe oră pe avenue de Wagram, străbătu cu o sută patruzeci Boulevard de Courcelles și Boulevard des Batignolles și intră în rue de Calais după nici patru minute de cînd întorsese cheia de contact. Ajungeau desigur în fruntea plutonului...

În dreptul lui 28, Jordan sări jos și-i spuse colegului să tragă cît poate mai aproape. Se încredință dintr-o ochire că e cu adevărat la „Regina Filipa" și apoi căută grabnic un loc unde să se ascundă.

Exista unul, din fericire, unul singur : o străduță învăluită în beznă, care se înfunda între două imobile, la vreo zece pași de nr. 28. În clipa cînd se strecura pe străduță, un taxi opri la rîndul lui în fața localului : era cel al lui Lornier — șoferul o luase desigur pe un traseu care să-i ajute aparatului să marcheze... Rezidentul plăti, zăbovi o clipă pe trotuar și se hotărî în sfîrșit să intre în „Bar-Hotel", încredințat, ca și Jordan, că de rîndul ăsta a scăpat de urmăritori.

Ceea ce însă nu știa, ca și Jordan de altfel, era că șoferul germanilor era și el omul portarului. Și clienților care îi tot dădeau zor să se țină de mașina din față, le răspunse flegmatic că nu e nevoie, fiindcă știa foarte bine unde merge respectiva mașină. Fapt e că nu trecuseră

nici două minute de cînd intrase Lornier, şi oamenii B.V.-ului trăgeau şi ei în dreptul numărului 28. Îi plătiră şoferului, se sfătuiră cîteva clipe, apoi începură să caute un loc unde să se ascundă : descoperiră fireşte ulicioara unde se refugiase Jordan — care fu silit să facă în grabă în vîrful picioarelor cîţiva paşi înapoi ; la cîţiva metri mai încolo, bezna nopţii îl învălui pe deplin, în vreme ce ceilalţi doi, opriţi în capătul străduţei întunecate, se profilau ca nişte umbre chinezeşti pe fondul luminos creat de rue de Calais.

Şi începu aşteptarea, a doua în seara aceea. Agentul clocotea : pe toţi dracii, era mai rău ca adineaori — să nu poţi face o mişcare şi, culmea, în răcoarea asta a nopţii, să nu poţi aprinde o ţigară !

Minutele se scurgeau domol. Dincolo, germanii mai schimbau din cînd în cînd cîte o vorbă, prea încet însă, ca agentul s-o poată desluşi. La cîte un sfert de ceas sosiră, unul după altul, încă două taxiuri cu muşterii pentru nr. 28 — desigur alţi „oameni" ai portarului, sau „oamenii" altui portar. Apoi, de trei ori, cîte o plecare discretă, cu umbre furişîndu-se grăbit de-a lungul zidurilor. La „Regina Filipa" părea că saltă comerţul... În răstimpuri, rue de Calais se scufunda în tăcere şi linişte.

Jordan privi la ceas : cadranul luminos arăta unu trecute ! Blestemă în sinea lui, năpădit ca în faţa restaurantului de o ciudă cumplită împotriva rezidentului, care, după ce s-a ospătat după pofta inimii, îşi făcea mendrele acum cu o

blondă cu reacție. În vreme ce el, în beznă și frig...

Deodată, ca din senin, se produse drama. Oamenii B.V.-ului își curmară vorba — auziseră desigur deschizîndu-se poarta localului. Pe urmă, unul din ei țîșni tăcut înainte, ridică mîna... Se auzi o bufnitură, un trup se prăbuși pe trotuar, fără un strigăt, fără un geamăt, iar germanii îl traseră numaidecît în străduță. Luat pe neașteptate, agentul nu avusese cînd să intervină — și apoi, ar fi avut *dreptul* să intervină ?

Se apropie cu pași de pisică de agresori, cît mai aproape putea ca să nu se lase descoperit. Aplecați peste victima lor, cei doi lucrau cu gesturi precise, de profesioniști. Acum, Jordan izbutea să înțeleagă ce zic... Auzi întîi o înjurătură înăbușită, urmată aproape numaidecît de o constatare :

— *Scheiss*... S-a dus în mă-sa individul.

— Ai lovit pesemne prea tare, observă liniștit cealaltă voce, care adăugă îndată : Mai prost e că n-are la el nici o hîrtie, nici măcar un carnet de adrese.

Una din umbre se ridică :

— Dovadă că, precum ți-am spus, a lăsat totul la hotel și că ne-am pierdut vremea degeaba urmărindu-l. Haide, dă-i bătaie, mergem acolo să-i cercetăm bagajele.

Stînd tot în genunchi lîngă trupul celui căzut, al doilea german exclamă :

— A, tot avem noroc. A luat cu el cheia de la odaie — o să fie mai ușor.

Se ridică și el în picioare. Lăsînd acolo cadavrul, cei doi ieșiră din străduță și o luară la stînga, îndreptîndu-se spre rue Blanche. Jordan așteptă pînă nu li se mai auziră pașii, înaintă și se plecă și el asupra mascî întunecate întinse pe trotuar, luminînd-o cu fascicolul de raze al lanternei sale de buzunar.

Era cu adevărat Lornier — mort de-a binelea, precum se încredință atingîndu-i cu degetul corneea ochilor rămași larg deschiși, privind spre cer, și apoi punîndu-i mîna pe inimă. Nu se vedea nicăieri nici o rană și agentul trebui să-l răstoarne pe burtă ca să descopere urma loviturii mortale. O, nimic spectaculos ! Pur și simplu o plesnitură de țesut în dreptul occiputului. Omul trebuie să fi dat însă ca chiorii, cu o măciucă țeapănă care distrusese fără îndoială atlasul și bulbul.

Jordan întoarse la loc corpul pe spate, se ridică oftînd și fu cuprins cîteva clipe de un scurt acces de metafizică...

Va să zică ăsta fusese Lornier, vestitul Lornier, adorat de unii, urît de alții. Lornier, regele Deltei, stăpînul rețelei din Germania. Lornier nu mai exista și în curînd nu va mai ști nimeni că a existat măcar un Lornier cîndva... Acum două ceasuri își frămînta mintea în timp ce mînca o friptură bine piperată, acum o jumătate de ceas se drăgostea cu o fată : acum, nu mai era decît un pachet de protide, lipite, glucide și apă. Și cîteva săruri minerale. Bun să-l înghită țărîna.

Agentul se pomenea deodată în arondismentul nouă, cu un cadavru la picioare. Neclintit în

beznă, cugetă vreme de un minut încheiat, şi în cele din urmă dădu îngîndurat din cap. Înţelesese aproape tot şi ştia ce-i rămîne de făcut. Adevărul e că îşi cam închipuise el totul încă de cînd vorbise cu portarul.

Trase corpul de umeri cît mai adînc în străduţă, se întoarse în rue de Calais la maşina lui, îi rezumă situaţia lui Chatel — care, firește, nu se mişcase de la volan şi nu văzuse nimic — şi îi dădu următoarele instrucţiuni :

— Te duci şi anunţi un poliţist, îi arăţi legitimaţia, îi spui despre ce e vorba. Dacă e nevoie, dacă face nazuri, îi telefonezi colonelului... Esenţialul e ca în jumătate de ceas trupul lui Lornier să fie ridicat şi transportat la „prăvălie". Fii atent : cea mai mare discreţie ! Cu nici un preţ nu trebuie să se lăţească ştirea în cartier şi să dea năvală toţi gură-cască. Descurcă-te cum ştii...

— Okey, îi răspunse colegul care, după o vreme, întrebă : Şi tu ?

Erau cele dintîi trei cuvinte pe care le rostea de cîteva ceasuri încoace — şi pentru el asta însemna vorbărie.

— Eu ? Foarte simplu : mă duc să văd ce s-a întîmplat în bomba asta clandestină. De altminteri, ştiu de pe acum... O să fie însă nimică treabă, aşa că, după ce l-ai îmbarcat pe Lornier, nu mă mai aştepţi.

— Okey, îi întoarse celălalt, care ajunsese acum să turuie ca o morişcă.

Jordan se îndreptă spre nr. 28 şi sui cele patru trepte care duceau la uşa de la intrare. Pe urmă apăsă pe butonul soneriei.

*

Ghidul Michelin e o lucrare valoroasă și foarte bine întocmită — însă nu e firește desăvîrșită. Nici un ghid nu poate fi desăvîrșit... Să zicem, de pildă, că ai jucat la ordinea triplă Walpurgis, Baranquilla și Smirnoff, că ai pus mîna pe un teanc destul de frumușel, și că vrei să-ți vezi cu ochii visul de-o viață întreagă : să ocupi, în calitate de client, cea mai frumoasă cameră la cel mai scump hotel din Paris. Ei bine, deschizi ghidul la pagina unde trebuie, alegi care-ți place dintre „Crillon", „Ritz", „Plaza-Athénée", „Raphael" și alte cîteva — și iată-te fericit și încredințat că ai atins culmea luxului și a risipei.

Adîncă greșeală și primejdioasă amăgire. Du-te mai degrabă în rue de Calais și intră la „Regina Filipa" — un local, un hotel-bar care totuși nu figurează în ghid. Du-te însă mai bine singur, nu cu nevasta și nici cu soacra.

La intrare, cea dintîi surpriză plăcută : nu-i nici un birou de recepție : numai un bar mare, unde tronează o cucoană drăguță între două vîrste, care așa, din oficiu, îți oferă o cupă de șampanie — și nu o poșircă : *Taittinger* sec, cu data recoltei pe ea.

Te uiți împrejur și descoperi, așezate prin toate colțurile, o sumedenie de fete blonde și brune, curățel îmbrăcate și cît se poate de fermecătoare. N-apuci să te uiți la una din ele și ți s-a și așezat alături, oferindu-ți și ea șampanie — hotărît, e un tic nervos în casa asta... Și pe urmă, peste

un sfert de ceas, îți propune să mergi cu ea să vezi camera care ți s-a rezervat sus...

Șampania, desigur, nu e din cale afară de ieftină, o sută douăzeci de franci sticla — dar în ei este cuprins și prețul camerei și parcă tot acolo ajungi. Fetița nu-i nici ea ieftină — și ai trece drept bădăran dacă nu i-ai strecura, pentru bunele ei oficii, două sau trei sutare. Cu a doua sticlă de *Taittinger* spre a întreține atmosfera, cu serviciul subretei și cu felurite alte mici cheltuieli, ieși pînă la sfîrșit la vreo cinci sute de franci — cu care poți să-i tai nasul înfumuratului care-și dă ifose în apartamentul lui de la „George V" pe nici jumătate din banii ăștia, pîrlitul.

*

Ușa se deschise înaintea lui Jordan, care intră și-și roti ochii în încăpere. Pe fotolii și pe o canapea, vreo zece fete frumoase... Se îndreptă spre bar, unde, în clipa aceea, nu era nici un client. Zîmbind larg, îndatoritoarea gazdă împinse spre el o cupă plină, și-l întrebă curtenitor ce mai face. Agentul își arătă discret legitimația și șopti :

— Nu vă speriați, n-am venit să vă fac neplăceri... Iată despre ce e vorba : acum cinci sau zece minute a ieșit de aici un individ, unul slab, pleșuv, fără pălărie, într-un impermeabil închis. Clar ? Bun. Aș dori să-i pun cîteva întrebări acelei dintre... dintre domnișoarele cu care și-a petrecut timpul. Nimic grav, doar cîte ceva cu privire la el.

Văzînd legitimația, patroana crezu că o lovește damblaua. Cuvintele pe care i le spuse însă agentul o liniștiră deplin. Ceru însă, cu jumătate de glas, o confirmare :

— Fără complicații, nu, sigur ? Fiindcă la noi e un local bine, unde vin oameni bine, și dacă s-ar întîmpla ca...

— Nici cea mai mică complicație, repetă Jordan. Trimiteți-mi fata să stau cîteva minute la taifas cu ea. Dacă se poate, chiar în camera unde l-a primit pe amicul meu.

Îi făcu semn unei blonde foarte drăgălașe, care, puțin mai departe de celelalte, fuma îngîndurată o țigară Kool :

— Yanka, dacă vrei să vii puțin...

Blonda se ridică, se apropie agale. Purta o rochie de cocktail, de bun-gust, cu nasturi într-o parte, din pichet de bumbac alb, brodat, dezgolindu-i larg umerii... De bun-gust era și fata, la vreo douăzeci și șapte, douăzeci și opt de ani, părînd și mai tînără cu pieptănătura ei cu coadă de cal, cu totul *out of date,* dar care ei îi venea de minune.

Suplă, zveltă, tip de manechin, deși mai puțin înaltă, avea un obraz de un oval bine conturat și un ten ușor bronzat, ochi mari verzi-căprui, un nas subțire, o gură frumos desenată — și, după cum băgă el de seamă mai tîrziu — o mică strungăreață, aceea căreia în unele părți ale Franței i se zice „dinți de noroc".

Gazda îi explică *mezzo-voce* ce dorește agentul. Fata o ascultă fără să scoată un cuvînt, fără

să pară nici speriată, nici surprinsă şi, cînd isprăvi, îi spuse calm lui Jordan :

— Foarte bine, fiţi amabil şi poftiţi cu mine.

O voce caldă, plăcută, de loc vulgară. O urmă într-o încăpere în care se intra din bar, şi de unde o scară urca la etaj. Un culoar destul de întunecos şi, de o parte şi de alta, uşi numerotate. Se opri la a patra pe stînga şi-l pofti să intre.

Odaia pătrată şi scundă în care păşiră fusese desigur închinată culorii roşii. Mochetă vişinie, perdele grele purpurii acoperind unica fereastră, tapet cu flori mari, stacojii, cuvertură de pat de satinet grena. Într-un colţ, o măsuţă-gheridon cu două fotolii — îmbrăcate firesţe în cîrmeziu ; în faţă, o uşă care dădea într-o minusculă cameră de baie. Pe peretele opus patului-divan aşezat în colţ şi chiar la nivelul lui, o oglindă mare, dreptunghiulară. Nici o altă lumină decît o veioză cu abajur trandafiriu ; de îndată ce trecu pragul, domnişoara apăsă însă pe comutator şi lampa din plafon şi un tub fluorescent aşezat la căpătîiul patului inundară odaia cu o lumină vie.

Apoi se aşeză şi, la fel de flegmatică, îi arătă agentului celălalt fotoliu. Domni o scurtă tăcere, odaia i se părea lui Jordan supraîncălzită...

În cele din urmă se hotărî :

— Iată ce aş dori, domnişoară... domnişoară...

— Duchamp. Janine Duchamp, preciză ea. Yanka nu e, firesţe, decît un nume pentru clienţi.

Dădu din cap că a înțeles și se întrebă cîteva clipe dacă să-i spună „dumneata", sau „tu" și se hotărî în cele din urmă la „dumneata". Suna mai puțin polițienește și i-ar putea inspira încredere fetei — dacă ar fi avut nevoie, ceea ce nu s-ar fi zis.

— Ei bine, iată ce aș dori de la dumneata...

Se auzi o bătaie în ușă și, fără a aștepta să i se răspundă, intră o jupîneasă cu o tavă pe care se aflau o sticlă de șampanie și două cupe.

— Dimpreună cu cele mai bune urări ale direcțiunii, rosti ea cu emfază, punînd tava pe gheridon.

În principiu, Jordan ar fi trebuit să refuze. Nu pusese însă nimic în gură de la prînz — de mai mult de douăsprezece ore — și își spuse că o picătură de alcool o să-l mai remonteze puțin. Nu se împotrivi așadar nicidecum, o lăsă pe subretă să desfacă sticla și să toarne în pahare și îi băgă și o hîrtie de o mie în mînă, ca să arate că e departe de a fi un linge-blide oarecare. După două înghițituri care i se părură deosebit de reconfortante, urmă :

— Aș dori, așadar, să-mi povestești cu toate amănuntele tot ce s-a petrecut de cînd a venit amicul cu pricina și pînă a plecat.

— Chiar *toate* amănuntele ?

— Hm... nu, nu chiar toate. Cînd am să cred că nu mă interesează, te opresc...

Închise ochii, păru să-și adune gîndurile și în sfîrșit începu :

— Va să zică, dacă nu mă înșel, a sosit pe la douăsprezece, și-a scos impermeabilul și s-a așe-

zat la bar. Pe urmă a privit în jurul lui, s-a uitat la fete și m-a ales pe mine ; ședeam și eu la bar, singură, rezemată de perete, patru scaune mai încolo. Era primul meu client — trebuie să știți că e deschis între zece seara și cinci dimineața, dar că treaba nu începe cu adevărat decît în a doua parte a nopții.

— Îl mai văzuseși pînă atunci ? întrebă Jordan.

— Niciodată ! În sfîrșit... cred că nu, n-aș pune mîna în foc. Cîți se perindă pe aici ! Și totuși, nu cred... Ei bine, am venit, deci, lîngă el, am băut, am stat de vorbă, mi-a spus că e un industriaș în trecere prin Paris pentru vreo două, trei zile. Pînă la urmă i-am propus să urce, mă rog, scenariul obișnuit. A plătit și am venit în odaia asta. I-am spus prețul, douăzeci de mii, am adăugat că dacă e mai mărinimos poate rămîne, fără să se grăbească, un ceas încheiat cu mine și mi-a dat treizeci de mii.

Se opri, șovăi.

— Doriți să vă spun chiar tot ? Să știți că pe mine, una, nu mă deranjează : ar dura însă cam multișor și cred că nu v-ar interesa.

— Nu, firește, nu-mi spune decît ce ți s-a părut... să zicem anormal, ciudat, neobișnuit, înțelegi ?

— Nu prea a fost nimic neobișnuit... Întîi, cînd s-a dezbrăcat, a scos un plic mare, gri, pe care-l purta între cămașă și pantaloni, un sistem original, și l-a pus pe fotoliu, pe urmă și-a aranjat hainele peste el. După aceea, în pat, nimic, zău, decît lucru clasic... De trei ori... În

antracte vorbea mult — plîngăreț, și sentimental, știți, tipul care-ți destăinuie cît e de nefericit și ce amarnic l-au dezamăgit femeile și viața, care-ți povestește ce noroc ar fi avut să fi întîlnit mai de mult o fetiță drăguță ca tine... Mă rog, ori asta, ori altceva, n-ai încotro, asculți.

— Înțeleg, înțeleg. Și după ce a trecut ora?

— Tot nimic altceva decît lucru clasic. Ne sculăm, ne îmbrăcăm, lui îi merge gura într-una. A, mi-aduc aminte că a pierdut un buton de la manșetă și că am cotrobăit amîndoi un sfert de oră, în genunchi, pînă l-am găsit.

Și tăcu.

Jordan așteptă o clipă, apoi întrebă brusc:

— Și plicul cel gri?

Fără a se zăpăci cîtuși de puțin, fata zîmbi și observă enigmatic:

— Ei, am cîștigat.

Ceea ce nu-i plăcu de loc agentului. Începea să-l plictisească maimuța asta cu ifosele ei, și se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine s-o ia din scurt încă din capul locului.

Și tăios întrebă:

— Ce ai cîștigat?

— O, nu vă supărați, nu merită. Ceva stupid: am pus rămășag cu mine însămi că pentru plicul acesta ați venit să mă iscodiți. Și anume nu v-am mai vorbit de el, ca să văd cum reacționați... Nu e o crimă, nu?

Își stăpîni la vreme furia care simțea că-l cuprinde și urmă cu un glas aproape firesc:

— Mă rog, mă rog... Și, ce s-a făcut cu plicul?

— Cînd să ies din odaie, m-a apucat de braț,

m-a așezat pe pat, el rămînînd mai departe în picioare și m-a întrebat așa, deodată, la ce oră mă scol de obicei. Nu-i nici o taină, i-am răspuns eu, n-ajung niciodată să mă culc înainte de șase dimineața, așa că mă trezesc de obicei pe la două. Păru mulțumit și dori atunci să afle unde locuiesc : întrebarea mi s-a părut însă indiscretă și i-am spus doar că am un mic apartament în arondismentul șaptesprezece, pe lîngă Parc Monceau.

— Mie poți să-mi spui mai exact ? o întrerupse Jordan.

— De ce nu... Foarte exact : în rue Fortuny, la numărul 52, etajul trei. Patru minute pe jos de la stația de metro Malesherbes. Oricum, el n-a stăruit, ci doar a observat : „Cu taxiul, o mie de franci dus și întors" și, fără să-mi dea răgaz să-l întreb ce vrea să zică, s-a așezat lîngă mine, pe pat, și mi-a arătat plicul acela, mormăind cu un glas ciudat : „Ai douăzeci de mii de franci, banii înainte, dacă duci asta mîine, pe la șase seara, la adresa pe care ți-o dau eu acum. Lîngă tine, pe avenue Bosquet, o plimbare cu taxiul, cum ți-am spus."

Auzind numele străzii, Jordan puse la loc pe masă cupa plină pe care tocmai o luase în mînă. Se plecă înainte :

— Și ai primit ?

— O, nu numaidecît. Mi se părea cam suspectă combinația asta : douăzeci de mii de franci pentru un fleac de comision de un sfert de ceas, ce părere aveți ?... Mi-a explicat însă că e vorba de niște documente industriale foarte im-

portante, pe care le așteaptă un client și care trebuiesc predate în secret, că el e prea cunoscut și că s-ar demasca dacă s-ar duce personal... Pe scurt, am spus da în cele din urmă și el a scos pe loc cele două hîrtii. Pe urmă a scris cu creionul pe plic adresa cu pricina și a încheiat : „Asta-i tot ; dacă nu-l găsești pe destinatar, are să fie cu siguranță acasă nevastă-sa, sau o slujnică : spui să i-l dea lui în mînă de îndată ce sosește".

— Și unde e plicul ?

Fără nici un cuvînt, fata se ridică, se așeză în genunchi lîngă pat, își strecură brațul între somieră și saltea și se ridică ținînd în mînă faimosul plic. Puțin mototolit, puțin obosit — dar evident neumblat. Jordan îl luă și îl cercetă... Chiar așa : smintitul acela de Lornier scrisese într-adevăr cu litere de-o șchioapă numele colonelului și adresa lui particulară, din avenue Bosquet! O adresă pe care n-aveau voie s-o știe decît cel mult zece inși și care, acum, se afla la îndemîna oricărui mușteriu din gașca asta...

Se sculă și el, dus pe gînduri, și puse deodată două întrebări, una după alta :

— Ai fi făcut comisionul ? Ai fi vorbit cuiva de treaba asta ?

Îl privi cîteva clipe cu ochii ei mari, verzi-închiși :

— Firește că l-aș fi făcut. Îmi place să joc cinstit : omul mi-a plătit. Iar de vorbit cu cineva, nu, n-aș fi vorbit ; era un lucru care nu ne privea decît pe noi doi.

Dădu din cap, mai adîncit în gînduri. Era rîndul lui acum să acționeze — în funcție de ce

aveau să facă germanii : și asta o presimțea aproape cu siguranță. Nu prin intuiție, cum se zice, ci datorită unei aptitudini foarte simple și totuși foarte rare : puterea de a intra pe deplin în pielea adversarului, însușindu-și punctul lui de vedere și uitînd pentru o vreme tot ce are el personal în cap despre treaba cu pricina.

Și dacă ar fi *cu adevărat* în locul celor de la B.V., ce-ar face ? Era limpede ca lumina zilei... Aruncă o privire la ceas : în regulă, avea ca nimic o jumătate de oră la dispoziție.

La fel de tăcut, se apropie, sub privirile puțin nedumerite ale blondei, de oglinda dreptunghiulară montată pe peretele din fața părții late a patului. O cercetă cîteva clipe, zîmbind ușor. Era fără îndoială o oglindă fără spate de cositor și argint, care masca o deschizătură de aceleași dimensiuni făcută în peretele despărțitor, deschizătură care dădea în camera de alături, scufundată în întuneric deplin. Jucînd perfect rol de suprafață reflectoare pentru clientul dornic să-și contemple isprăvile, falsa oglindă era străvezie pentru cel ce privea din cealaltă încăpere, îngăduindu-i, ca, fără să fie văzut, să se bucure și el de spectacol.

Jordan se întoarse spre fată :

— E și un microfon ?

Fata înțelese numaidecît, roși ușor, dar nu încercă să tăgăduiască ori să se facă a nu înțelege.

— Bineînțeles. Adevărații cunoscători pretind și sonorul, înțelegeți, ca la cinema... Dar nu vă temeți : nu era nimeni acolo în ceasul pe care

l-am petrecut cu amicul dumneavoastră. Cînd e cîte un amator, patroana, doamna Denise, ne înștiințează întotdeauna, fiindcă atunci, se înțelege, lucrăm într-un chip deosebit, într-un chip... cum să vă spun, mai spectaculos, înțelegeți.

Agentul o crezu bucuros. Mai stătu o clipă pe gînduri în fața așa-zisei oglinzi, își luă inima în dinți și spuse, cu un glas cît mai convingător :

— Uite ce e, Yanka, pînă acum ți-am pus cîteva întrebări, aveam dreptul legal s-o fac și dumneata *datoria* să-mi răspunzi... Mi-ai răspuns, de altfel, exact cum trebuia... Acum, vreau să-ți cer o participare activă în problema de care mă ocup. Cu încuviințarea prealabilă a doamnei Denise, firește. Ești absolut liberă să refuzi, și patroana dumitale de asemenea, și în cazul acesta nu voi stărui... Dar, în sfîrșit, îți amintesc că *noi* știm să fim recunoscători pentru serviciile care ni se fac, și că avem posibilitatea să-i ajutăm pe cei ce ne ajută... Dacă ați avea bunăoară un necaz, aici, în hotel, un telefon la Moravuri n-ar avea ce să vă strice...

Fata zîmbi, ridicînd ușurel din umeri :

— Nu vă mai osteniți, am înțeles. Explicați-mi totuși combinația, vreau să zic ce trebuie să fac eu. Poate că are să mă distreze... Fiindcă viața de aici e rentabilă, ce-i drept, dar nu-i zău, din cale afară de veselă.

Jordan se așeză la loc în fotoliu, umplu amîndouă cupele, golind astfel sticla, și-i spuse, zîmbind curtenitor :

— Ești drăguță, și nu ești proastă de loc, fetițo. Ei, fii atentă, uite despre ce e vorba...

— Sînt aproape sigur că, peste vreo jumătate de oră, se va înfăţişa la nr. 28 un individ — poate un blond scund şi voinic, poate un roşcovan înalt, în orice caz un german, îl cunoşti după accent ; are să meargă la patroană, are să-l descrie pe clientul de adineaori şi are s-o roage, cum am făcut-o şi eu, să i-o arate pe domnişoara pe care a... mă rog, pe care a ales-o acela. Cum are să facă, habar n-am — mie, cu legitimaţia, mi-a fost uşor, se înţelege... În sfîrşit, are să se descurce, are să găsească el cu siguranţă ceva. Doamna Denise va accepta, iar dumneata, dacă ai să fii liberă în clipa aceea, mergi şi te aşezi lîngă cetăţean ; dacă ai să fii ocupată, are să te aştepte oricît, asta ţi-o garantez. Pe scurt, cumnecum, te urci cu el aici în odaie. Eu voi fi alături, în salonul de unde se poate privi în camera asta.

Fata tresări, puţin surprinsă. Jordan se aplecă puţin înainte şi-i puse, prietenește, o mînă pe genunchiul drept :

— Ei, ce-ţi închipui dumneata ! N-am de loc intenţia să-mi ofer un film deocheat. Şi asta pentru un motiv foarte temeinic, şi anume că cetăţeanul are să se poarte cu dumneata întocmai ca mine : are să te descoase numai, încercînd să te facă să-i vorbeşti de faimosul plic... Întocmai cum am făcut eu, ţi-o spun încă o dată : cu deosebirea că el are să se poarte ca un domn, nicidecum ca mine, vreau să spun că are să-ţi

paseze cîteva bancnote în schimbul timpului pe care ți-l răpește.

Fata zîmbi la rîndul ei. Agentul aşteptă cîteva clipe, apoi urmă :

— Rolul dumitale e mai gingaş. Are să trebuiască să joci puţin teatru — şi ai să joci bine, n-am nici o grijă... Văzînd că urcă într-una preţul — cum desigur o va face după şovăielile şi mofturile de rigoare, ai să recunoşti în cele din urmă că da, mă rog, afurisitul acela de plic e la dumneata. Atît însă, că ai să refuzi cu hotărîre să i-l dai sau măcar să i-l arăţi.

— Şi dacă mă ameninţă, dacă mă maltratează ?

Firește... la asta Jordan nu se gîndise. Cugetă vreun sfert de minut, încercînd ca de obicei să se pună în locul adversarilor.

Nu, cumpănind bine totul, nu exista un asemenea risc. Indivizii n-aveau nici un interes să fure documentul, să şi-l însuşească cu forţa şi cu tărăboi. Dimpotrivă, planul lor nu putea fi altul decît să-l cerceteze pe furiş, apoi să-l lase să ajungă la S.D.E.C.E., în aşa fel încît S.R.-ul francez să nu bănuie că reţeaua din Germania Federală a fost demascată... Şi tot astfel, planul lui, al lui Jordan, era să le îngăduie celor de la B.V. să ia cunoştinţă de cuprinsul preţioaselor documente, fără a bănui însă nici o clipă că această discretă interceptie e tocmai ce doresc cei de la Porte de Montreuil. Un fel de triplu-salt mortal...

Îi explică blondei toată tărăşenia. Nu de-a dreptul, firește, şi ocolind orice amănunt care

ar fi putut să-i dezvăluie adevărata importanță a afacerii. Și încheie :

— Aș pune rămășag, vezi, fac și eu cu mine rămășaguri personale, da, aș pune bucuros rămășag că propunerea lui va fi să treacă pe la dumneata să-și scoată o copie sau o fotocopie după hîrtiile aflate în plic. Și apoi, dacă nu-și exprimă el această idee, vezi cum faci și sugerează-i-o dumneata... Așadar, accepți o întîlnire la dumneata acasă, mîine, pe la patru după-amiază, ca să aibă răgaz destul să-și facă discret trebușoara, înainte ca plicul să ajungă la adresa unde trebuie să-l duci. Vei pretinde, firește, un supliment de bani, pretenție care va spori și autenticitatea scenetei, și cîștigul dumitale.

Se răsturnă pe spate în fotoliu, vădit mulțumit de sine :

— Ce mai tura-vura, plicul ăsta e aur curat pentru dumneata, fetițo dragă. Cu ce ți-a dat industriașul și cu ce are să-ți dea germanul, ai să scoți vreo zece sutare — din cele zdravene.

Bătu din palme și se ridică în picioare :

— De acord ? Atunci, mă duc alături să-mi iau postul în primire.

Se sculă și ea, protestînd :

— Hm, și dacă vin aici cu un client înainte ca neamțul dumitale să răsară la nr. 28 ? M-ar stingheri să te știu dincolo !

— Oricum, nu m-aș uita, afirmă el, virtuos... Dar în orice caz camera asta nu poate fi folosită pînă într-un ceas. În clipa cînd neamțul meu, cum i-ai zis, va intra pe ușă, camera va trebui să fie liberă. E o mică pagubă pentru doamna

Denise, știu, dar ți-am mai spus-o ; avem s-o ajutăm să și-o scoată, într-o zi.

Yanka îl privi deodată iscoditoare :

— La urma urmelor, de ce ții atîta să fii de față la întrevederea mea cu individul ? N-ai încredere în mine, vrei să mă supraveghezi ?

— Nicidecum, protestă el, cu atît mai multă tărie, cu cît, în parte, ăsta era adevărul. E mai bine, însă, să fiu aici, alături, pentru a putea interveni în cazul, foarte puțin probabil, cum am văzut, cînd ar deveni violent. Și apoi, n-am să-ți ascund că-mi va fi de folos, pentru desfășurarea ulterioară a evenimentelor, să-l văd cum se comportă, cum își formulează cererea. Voi afla astfel cîte ceva despre psihologia „onorabilului".

Fata tăcu o clipă, dînd încetișor din cap. În cele din urmă încheie, cu același glas blînd :

— Toate bune și frumoase ! Rămîne totuși de văzut dacă patroana are să zică da.

— Bine, du-te și-o caută. Dar nu cred că ar avea ceva de obiectat.

Într-adevăr, doamna Denise nu avu nimic de obiectat.

*

După ce răscoliră fără nici un rezultat camera victimei lor, oamenii B.V.-ului raționară așa cum prevăzuse Jordan : Lornier n-avea nimic la el, în bagaje nu era nici un document, ei nu-l pierduseră din ochi de cînd plecase din Göttingen, afară de popasul de la nr. 28 — în concluzie, acolo, în „hotelul" acela al cărui profil li-l ex-

plicase șoferul de taxi cînd îi adusese prima oară, își lăsase documentele secrete. Necunoscînd la fel de bine ca Jordan sufletul complicat al rezidentului, rămăseseră, firește, cam descumpăniți. „Dar cu francezii ăștia...“ își spuseseră ei apoi. Și, înapoi fuga-marș spre „Regina Filipa“.

Era exact două noaptea cînd, cu un zîmbet complice, șoferul de taxi îi lăsă în față la nr. 28. Strada era la fel de liniștită și pustie — cu douăzeci de minute în urmă o ambulanță venise și, fără zarvă, ridicase corpul lui Lornier.

Schimbară cîteva vorbe pe trotuar și hotărîră pînă în cele din urmă că va intra Stefan : arăta a client serios, nu ca lunganul de Heinrich, cu pielea lui arămii, cu privirea în doi peri și cu acele lui de domnișoară.

— Cu toate muierile alea desigur despuiate, are să fie tare scîrbos, bombănise dezgustat blondul.

— Ei și ! rînji celălalt, asta-i meseria. Și apoi, nu ești dator să consumi.

Stefan ridică din umeri și apăsă pe butonul soneriei, în vreme ce colegul lui se îndepărta grăbit.

Și totul se petrecu precum prevăzuse Jordan — singurul lucru pe care nu l-a ghicit a fost însă pretextul pe care l-a născocit germanul ca să afle care e Yanka : un prieten de-al lui, îi povesti el doamnei Denise, un prieten pe care-l descrise ca avînd înfățișarea lui Lornier, i-a recomandat chiar adineaori casa și mai ales o fată nemaipomenită pe care a întîlnit-o aici...

Lui Jordan începuse să-i albească părul în bezna odăii de privit și, proptit înaintea oglinzii transparente, simțea cuprinzîndu-l complexul „peștișorului roșu". Se uită din nou la ceas : cadranul fosforescent arăta două și douăzeci. Începuse să-și piardă răbdarea : nu cumva, din întîmplare s-a înșelat ? Chiar în clipa aceea, ușa camerei roșii se deschise și o văzu intrînd pe fată, urmată, la un pas, de germanul cel blond și voinic. Învîrti butonul microfonului și-i reglă volumul : o instalație cum nu se poate mai modernă.

Întrevederea se desfășură întocmai cum și-o închipuise el, de ai fi crezut că i-a suflat în taină omului de la B.V. tot rolul. Yanka fu desăvîrșită și Jordan își spuse încă o dată că ar fi făcut o carieră glorioasă la Comedia Franceză. O leacă de neîncredere, de scrupule, de șovăială, de lăcomie ascunsă, atîta cît trebuie din fiecare — o creație cu adevărat strălucită. În cele din urmă, și după o jumătate de oră de discuții, cei doi ieșiră din odaie. Nu înainte ca fata să fi răvășit conștiincios patul : „ca să fie mai verosimil", îi explicase ea germanului, risipindu-i mirarea ; și Jordan se gîndi că fata e într-adevăr isteață.

Stefan pleca ușurat de opt hîrtii mari, dobîndind în schimb adresa partenerei lui și încredințarea că-l va aștepta a doua zi, sau, mai bine zis, în ziua aceea, la patru după-amiază.

Agentul mai lăsă să treacă zece minute, ca să fie sigur că germanul a ieșit din local. Apoi coborî s-o întîlnească pe Yanka la bar. O felicită din toată inima și îi puse în vedere că se va afla și el în rue Fortuny la ceasul stabilit :

— Voi fi acolo, ascuns undeva, cu puțin înainte de sosirea individului. Deschide o clipă fereastra și arată-te, ca să știu care ți-e apartamentul, apoi închide-o la loc. Dacă se întîmplă cumva să se încurce lucrurile, dacă se iveşte vreun bucluc, o deschizi iar, și eu dau fuga sus. Oricum, tot urc după ce pleacă, să-mi povestești cum a fost.

Fata încuviință și se despărțiră prietenește, după ce Jordan îi mulțumi gazdei pentru spiritul de cooperație de care a dat dovadă și-și luă curtenitor rămas bun de la ea.

În Place Blanche, sări într-un taxi și-i spuse șoferului să mîne tare pînă în rue de Berri, la „Jour et nuit" unde își oferi o gustare pe cinste stropită cu șampanie naturală.

*

La patru fără un sfert, agentul își parca mașina în rue Fortuny. De rîndul ăsta venise singur, fiindcă nu era de prevăzut nici o urmărire. Plănuise întîi să stea ascuns în mașină, la cîțiva metri de numărul 52, un bloc de șase etaje, destul de modern și de arătos : ochi însă chiar peste drum, la nici cincizeci de metri de intrarea principală, o micuță cafenea cu cîteva mese. Se instală la una din ele, care era liberă, chiar la marginea trotuarului, comandă un suc de fructe pe care îl și plăti și se cufundă, chipurile, în citirea unui ziar — nepierzînd din ochi rîndul de ferestre de la al treilea etaj.

Puțin înainte de patru, una din ele se deschise și se închise peste zece secunde — elegantă, într-o rochiță imprimată cu spirale verzi, ruginii și albe, Yanka îi păru foarte „op" agentului. Încă vreo cîteva clipe și germanul, punctual ca un orologiu de Nürenberg, coborî dintr-un taxi, plăti cursa și intră în bloc. Lui Jordan nu-i scăpă voluminoasa servietă neagră pe care o purta în mîna stîngă — o servietă demnă cel puțin de un director de cabinet ministerial.

Își părăsi ziarul și lăsă alene să se scurgă minutele, necontenindu-și discreta supraveghere. Patru și jumătate, cinci, cinci și cinci... Blondul se ivi iar în pragul casei cu nr. 52, coti la dreapta și se îndreptă cu pas grăbit spre bulevardul Malesherbes. Agentul mai așteptă zece minute, ca să evite o întoarcere neașteptată ; părăsi cafeneaua, trecu strada și intră la rîndul lui în bloc.

Apartamentul domnișoarei Duchamp îl miră din cale afară. Se așteptase la orice : la abajururi cu desene picante, la o mochetă de catifea artificială bej-deschisă, la o păpușă pe divan, cu volănașe mari, trandafirii, și la mobilă de placaj acaju. Or, nu ăsta era de loc stilul casei, iar living-room-ul în care îl pofti i se păru totodată modern, funcțional și de un bun-gust desăvîrșit. Un covor foarte frumos albastru-auriu, un colțar alcătuit din două canapele gri-închis, care încadrau o combină radio-picap-discotecă, un fotoliu galben-lămîie, o mesuță joasă de sticlă. În fața colțarului, altă combină nostimă, un televizor-bibliotecă-bar. Patru brațe luminoase de sticlă opal atîrnau din plafon. Pereții albi, afară de

cel din fund, vopsit într-o somptuoasă culoare albastră. Şi pe ici, pe colo, fel de fel de fleacuri, care de care mai drăguţe, o oglindă cu picior înrămată în argint cizelat, o lampă Daum, un leu mic, verde şi albastru, din faianţă de Lunéville...

Yanka, a cărei rochie de crep imprimată era şi mai fermecătoare de aproape, îşi întîmpină curtenitor noul mosafir, îl pofti să şadă în fotoliul galben şi-l întrebă ce i-ar plăcea să bea.

— Ce-ţi place şi dumitale, spuse el fără a se compromite.

Şi iarăşi rămase uluit. Se aştepta fie la banalul Dubonnet, fie, dimpotrivă, la un whisky din acelea „12 years old" a căror modă bîntuie cu atîta furie în zilele noastre — şi rămase aşadar cu gura căscată cînd o văzu sosind cu două pahare cu picior pline cu un lichid auriu. Îşi muie buzele, nu fără neîncredere — era un vin excelent, frapant, cu un gust de miere, pe care nu fu în stare să-l identifice.

— Tokay, îl lămuri ea, văzîndu-l cît e de descumpănit. Veritabil, nu de Alsacia. Vine din Tarczall, din Ungaria, şi nu-l găseşti la Paris decît într-un singur magazin. Eu îl socotesc mult mai bun decît toate porcăriile franţuzeşti şi americane care se servesc astăzi la ceasul aperitivului.

Încuviinţă. Zău aşa, fata asta era cam neobişnuită... Începu s-o întrebe despre vizita germanului. O ! totul decursese bine şi băiatul fusese foarte curtenitor. Deschisese plicul fără a-l vătăma, un adevărat specialist, se vedea cît colo,

stăruise îndelung asupra conținutului lui — vreo zece file dactilografiate și un caiet dictando scris de mînă — apoi, așa cum prevăzuse Jordan, fotografiase meticulos totul, cu ajutorul unui aparat pe care-l adusese cu el în servietă. După ce-și isprăvi treaba, închise la loc plicul, atît de dibaci, încît, să nu fi știut, ai fi jurat că e neatins, și plecă apoi, mulțumindu-i politicos gazdei.

— Ai văzut despre ce era vorba în documente ? întrebă Jordan pe un ton voit nepăsător.

— Să-ți spun drept, nici n-am încercat. Știi, marafeturile astea industriale... Mi-am aruncat ochii, așa, pe deasupra — erau niște liste, mi se pare, niște scheme, niște diagrame... Nu, zău, nu pot spune nimic.

Umplu din nou paharele și convorbirea luă o întorsătură mai personală. Agentul încercă s-o facă să vorbească despre ea, dar nu dobîndi decît niște vagi informații : se născuse într-un orășel din Nord unde părinții ei erau negustori — nu cine știe ce, o prăvălioară ; îi părăsise de mică și nu-i mai văzuse apoi niciodată. Și, cum Jordan își arăta cît mai delicat cu putință uimirea față de felul ei de a vorbi, de bunul ei gust și, în general, de întreaga ei personalitate, ea îi răspunse jumătate în glumă, jumătate în serios :

— Ehei, sînt o fată cu școală, domnule. Mi-am luat și brevetul, cum se zicea odinioară.

În clipa aceea, agentul simți ceea ce numea el cîteodată, în lipsa unui cuvînt mai potrivit, o „tresărire psihologică". În adîncul inconștientului, sau al subconștientului, auzise răsunînd înce-

tişor ceva — un fenomen care-i era prea bine cunoscut şi care îi semnala un indiciu, o anomalie, un amănunt minuscul, imperceptibil, la care *trebuia* să ia seama. Preţ de cîteva clipe, încercă să se concentreze, să deslușească acest avertisment fugar : cu neputinţă, îndepărtata vibraţie se stinsese cu desăvîrşire... Se trezi la realitate în apartamentul domnişoarei Duchamp care, după o mică pauză, încheia cu un zîmbet cinic :

— Da, da, să fi umblat pe calea cea dreaptă aş fi fost astăzi secretară cu şaizeci de mii pe lună. Dar fiindcă am ajuns rău, ăsta e cîştigul meu pe-o zi. Mai bine zis, pe-o noapte.

Jordan zîmbi şi el, nu mai stărui, nu mai întrebă (deşi ardea s-o facă) ce împrejurări o abătuseră de la calea cea dreaptă. De altfel, se făcuse tîrziu. Se sculă, îi ceru fetei numărul de telefon, lămurind-o :

— Nu cred, dar s-ar putea să mai avem nevoie de dumneata. Şi iată-l şi pe al meu : dacă ai într-o zi nevoie de o mînă de ajutor, de un sfat... Nici asta nu cred : se pare că te pricepi să te descurci singură.

— Poţi să ştii ? murmură ea enigmatic.

După care se arătă gata s-o conducă în avenue Bosquet, acolo unde trebuia să predea faimosul plic, şi fata primi fără a se lăsa prea mult rugată. O aşteptă în faţa casei colonelului şi după ce-şi îndeplini misiunea — timpul cît se cere ca să ajungă la etajul cinci, să sune şi să coboare cu liftul — Jordan împinse pînă acolo politeţea încît o petrecu înapoi acasă. Se simţea bine cu maimuţa asta ciudată, era veselă, plăcută, subtilă

— trebuia într-adevăr să faci un efort ca să-ți aduci aminte ce meserie are. În drum, nu mai află nimic nou despre ea, decît că predase plicul unei jupînese spanioloaice.

Întors acasă la el, Jordan cină devreme și se culcă la opt și jumătate.

*

A doua zi dimineața, se duse și-și făcu raportul la Guibrard, care-l aprobă și-l felicită, încheind :

— Ai lucrat perfect ; întocmai asta voiam și noi. La ceasul acesta, amicii noștri sînt încredințați că ne-au tras pe sfoară numărul unu.

— Fiindcă veni vorba de ei, întrebă agentul, ce s-a făcut cu cei doi băieți ?

— Au părăsit hotelul în zori, cu mașina, desigur cu direcția Bonn. Presupun că-și vor da raportul și vor cere o cruce de fier. *Mit Eichenlaub*...

O clipă domni tăcerea. Apoi Jordan întrebă pe neașteptate :

— Și... cu tînăra Silvia, ce-aveți de gînd ?

— O, se întoarce chiar mîine dimineață la Göttingen, să-și termine anul universitar. Dispariția ei subită ar putea părea ciudată și cine știe ce isteț ar putea face o apropiere cu dispariția lui Lornier — într-un cuvînt, mai bine să evităm asemenea cugetări...

Se posomorî, lăsă să treacă o vreme, apoi urmă :

— Lornier... Da, e singurul punct negru în afacerea asta. O, știu, dumneata nu puteai face

nimic şi, de altminteri, băiatul nici nu mai era cine ştie ce interesant. Dar, în sfîrşit, aş fi preferat să...

Şovăi, reluă :

— Deşi, la urma urmei, rămîne de văzut dacă nu era soluţia cea mai puţin nefericită pentru el. Noi aici nu-l mai puteam ţine şi...

Nu-şi încheie fraza.

Agentul aşteptă o clipă şi apoi puse altă întrebare :

— Şi acum, ce va face Serviciul la Göttingen ? Aşa, din curiozitate, fiindcă, în definitiv, nu mă mai priveşte.

— E o întrebare foarte firească. Ce să facă, activitatea se va desfăşura conform planului stabilit. Astfel, întîi şi întîi cineva îi va lua locul lui Lornier. N-avem încotro, nu-i aşa, germanii nu trebuie să bănuiască o singură clipă că ne-am demascat de bună-voie reţeaua, trebuie să-i ţinem în amăgirea că reţeaua cu pricina funcţionează normal mai departe. Am ales aşadar pe unul din oamenii de încredere ai ex-rezidentului, un anume Muller, un alascian stabilit la noi de mai mulţi ani şi naturalizat. Fără a-l pune însă la curent că nu va fi decît o paiaţă.

Pe chipul lui Jordan se ivi o strîmbătură.

Puţin stingherit, directorul general îl lămuri :

— Nici mie, la început, nu mi s-a părut o treabă prea... prea curată. Am fost însă convins pînă la sfîrşit că astfel trebuie procedat ca să fim siguri că nu răsuflă nimic. Şi aşa e. Ce vrei, la Informaţii nu se lucrează numai cu sentimente înălţătoare şi neprihănite.

„Se dă repede pe brazdă, domnul colonel", judecă în sinea lui agentul. Apoi tare, se grăbi să schimbe vorba :

— Și bănuiesc că acum are să demareze a doua rețea, cea adevărată.

— Firește, e doar scopul final al întregii operații, știi bine. Sînt toți instalați, inclusiv noul rezident, unul de la noi, e un băiat foarte bun : Bruneau, Robert Bruneau, îl cunoști poate ? E instalat de aproape opt luni la Göttingen, „în adormire"... Avînd ca acoperire, dacă te interesează, postul de reprezentant al uneia din mărcile noastre de automobile. Se pare, de altfel, că izbutește să facă și o vînzare bună — omul ideal, precum vezi.

Convorbirea se împotmoli de tot de rîndul ăsta și agentul se pregătea să se retragă, cînd Guibrard îi spuse deodată :

— Uite ce e, aș fi vrut să te las să-ți tragi puțin sufletul. Din păcate, va trebui s-o iei însă numaidecît iar de coadă — mîine sau poimîine.

Jordan făcu un gest din care se înțelegea că, ce să-i faci, așa e meseria... Apoi întrebă :

— Și unde, mă rog, de rîndul ăsta ?

— Cel puțin are să fie o călătorie interesantă. În *lumea nouă*... Ai mai fost vreodată pe acolo ?

— Am mai fost, da, de la un avion la altul. Dar niciodată în misiune. E vreo hibă la prietenii noștri americani ?

Directorul general șovăi cîteva clipe înainte de a răspunde :

— E cam complicat să-ți explic... Niște avioane fabricate la noi și vîndute unei com-

panii aeriene americane, care au niște bucluculi mecanice ceva cam *prea* dese. Firește, s-ar putea să nu fie decît o serie de coincidențe nefericite, experții noștri se și află la fața locului să studieze problema. Unii au șoptit însă vorba „sabotaj" și atunci președinția a hotărît să trimită pe cineva de la noi să facă o mică anchetă. Dar așa, să nu te simtă nici pasărea măiastră, înțelegi, nu ?

Se ridică, îi întinse mîna agentului :

— Pentru amănunte, treci pe la Serviciul „Acțiune". Așadar, la revedere, și descurcă-te cît mai bine. Ar fi o catastrofă să pierdem piața americană — și încă într-un chip atît de prostesc.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL I

Buclucurile care li se întîmplau avioanelor franceze — luaseră obiceiul, cam plicticos, ce-i drept, de le lăsau motoarele în plin zbor —îl reţinură pe Jordan în America mult mai îndelung decît se aştepta. Fu nevoit să meargă rînd pe rînd în fel de fel de locuri pe care nu le ştiuse pînă atunci decît după hartă şi din cărţi : Baltimore, Charleston, Cincinnati, Pittsburgh... — nume încărcate, pentru el, de o întreagă poezie exotică şi abia pe la începutul lui iunie izbuti să se întoarcă la Paris şi să-şi prezinte la Porte de Montreuil dosarul cu concluzii „ultraconfidenţiale".

I se lăsară cîteva zile de răgaz şi apoi, scurt şi ţeapăn ca o lovitură de la 11 metri, fu nevoit să-şi ia zborul spre Dakar, unde era programată pentru la sfîrşitul lunii recepţia oficială a unui mare ştab. Se aflase la „prăvălie", că o mînă de francezi, nişte zănatici din partea locului, au de gînd să arunce în aer V. I. P.-ul cu o bombă — ca pe vremea lui Alexandru al II-lea. O lovitură grea pentru viitorul S.E.C.A.M.-ului... Două săptămîni încheiate îi trebuiră lui Jordan ca să-i

dibăcească pe caraghioși și să-i trimită să cugete în celulă la tîlcul istorici.

În cele din urmă, debarcă la Orly abia sîmbătă 2 iulie, puțin înainte de șase seara, cu o cursă AF 304. La șapte și jumătate păși pragul garsonierei lui din bulevardul Gambetta : ca să găsească aici o convocare „extra-urgentă" la biroul colonelului... Înjură și blestemă pe sătură-te, hotărî că n-a ajuns încă de rîsul nimănui și că va aștepta așadar dimineața de luni : *„Vreme este pentru toate"* scrie pe bună dreptate în *Eclesiatic ; „Ajungă-i zilei răutatea ei"*, întărește sfîntul Matei...

Drept care, se apucă să-și desfacă bagajul. Și apoi, deodată, se opri din treabă, zvîrli cît colo cămașa pe care se pregătea s-o pună în dulap, se duse la telefon și făcu numărul lui Guibrard. Mare minune să mai fie acolo bătrînul, și încă într-o sîmbătă ; dar încercarea moarte n-are. Dacă nu răspunde nimeni, are să sune la locuința lui particulară.

Dar ce să vezi, directorul general era acolo.

— A, dumneata ești... Perfect, dacă ai un sfert de ceas la dispoziție, treci pe la mine.

— Vin îndată, don' colonel. Îngăduiți-mă numai cîteva minute să mă bărbieresc și să mă schimb.

La opt și jumătate, Jordan se anunța la colonel. Erau ani de zile de cînd nu mai intrase în Instituție la un ceas atît de chisnovatic și în plin week-end, și era destul de uimit că în trista clădire cenușie ardea încă aproape peste tot

lumina și că se lucra de zor în cele mai multe birouri. „Ce vrei, progresăm...“ cugetă el ironic și morocănos.

Colonelul îl întîmpină cam distrat și ursuz. Oricum, fără curtenia cuvenită unui om care are în burtă zece ceasuri de Boeing și nimic altceva decît aperitivul luat în aer, între Casablanca și Nisa. Să se învețe minte să mai asculte și altă dată glasul conștiinței profesionale...

De îndată ce Guibrard îl pofti să ia loc, se avîntă în raportul celor întîmplate în Africa :

— Presupun, domnule colonel, că doreați să cunoașteți cu un ceas mai devreme cum am izbutit la Dakar să...

Directorul general îi curmă vorba, făcînd un gest plictisit cu mîna :

— Dă-l încolo de Dakar. M-au ținut la curent Internele. Te felicit... Ai să-mi povestești pe îndelete luni.

Și adăugă, făcînd și dînsul apel la înțelepciunea popoarelor :

— Tot lucrul la timpul său, nu ?

Se cufundă într-o lungă tăcere gînditoare, pe care agentul nu găsi nimerit s-o tulbure. Deodată, păru că se trezește :

— Ia spune, povestea aceea cu Lornier, cu cele două rețele ale noastre din Germania Federală, îți mai aduci aminte de ea ?

Jordan își aducea desigur aminte, cu atît mai mult cu cît o revăzuse pe domnișoara Duchamp în săptămîna liberă pe care i-o dăruise, împărătește, conducerea, între întoarcerea din Lumea nouă și zborul spre Senegal. Debarcase din Sta-

tele Unite cu o tiranică nevoie de o prezență feminină — că de americance era sătul pînă în gît... O prezență, atît, o fată chipeșă, deșteptățică, vioaie, nostimă, nu o mironosiță și o mofturoasă — mă rog, ceva deosebit de maimuțele de prin Nashville sau Milwaukee. Și i se năzărise, în chipul cel mai firesc, să telefoneze în rue Fortuny și s-o poftească pe blondă să ia masa cu el în oraș.

Primise fără nazuri, doar cu condiția să se întîlnească ceva mai devreme, pe la șapte și jumătate, ca să nu trebuiască să se grăbească sau să întîrzie de la „lucru".

Fusese o seară foarte plăcută, și o repetase după patruzeci și opt de ore, cu același succes. O invitase apoi și a treia oară, marțea următoare, ziua „liberă" a domnișoarei, care se prelungi destul de tîrziu noaptea și se încheie în apartamentul din rue Fortuny într-un chip lesne de prevăzut. Foarte drăguț altminteri, fără ca agentul să fi cerut nimic, fără să fi oferit nimic. Un gest gratuit, un schimb prietenesc între doi camarazi... A doua zi după-amiază, Jordan se urca într-un Boeing AF 315, care avea să-l lase la zece seara la Dakar — pentru cîtă vreme, habar n-avea.

Așa se face că era pe deplin sincer cînd îl încredința pe colonel că n-a uitat nimic din afacerea Lornier ; fără a socoti, firește, de trebuință, să pomenească cumva de amintirile lui strict personale. Se încumetă apoi să întrebe :

— Și... a ieșit ceva din combinația asta cu cele două rețele ?

— Da și nu, răspunse sibilinic Guibrard. Da și nu... (Apoi se cufundă iar în gînduri, care gînduri nu erau, pare-se, deosebit de vesele.) Să vezi, se hotărî el în cele din urmă să-l lămurească, falsa rețea, cea încredințată lui Muller, funcționează, în mare, *aproape* cum ne așteptam. Vreau să zic că, prin mijlocirea ei, germanii ne inundă conștiincios cu informații pe care au interes să ni le dezvăluie, să ni le bage pe gît — întocmai cum era prevăzut ; informații, altminteri, destul de neînsemnate — cum era de asemenea prevăzut... Am spus însă „aproape" : ei bine, da, fiindcă ne sosesc din cînd în cînd pe canalul ăsta niște informații într-adevăr neprevăzute, niște ponturi formidabile, senzaționale, care ar fi de un nemaipomenit interes, dacă n-am ști că au fost ticluite anume pentru noi. E destul de ciudat, nu găsești ?

— Ați spus „din cînd în cînd". Adică ?

— Eu știu, de două, trei ori, de patru ori să zicem, de cînd a murit Lornier și a fost înlocuit cu Muller.

Agentul rămase puțin pe gînduri înainte de a întreba :

— Nu s-ar putea însă presupune că sînt informații *reale*, dobîndite cu adevărat de echipa Muller, fără știrea contraspionajului german ?

— Ne-am gîndi și la asta, firește. Chibzuind însă cum se cuvine, prea ar fi de necrezut. Rețeaua Lornier abia își mai trăgea sufletul de luni de zile, iar acum, cînd, pe deasupra, mai e și demascată, e greu să-ți închipui că ar fi în stare să ne procure materiale de asemenea însemnătate.

Făcu o pauză, apoi urmă :

— De altfel, nu aspectul ăsta e cel mai derutant. Ci mai curînd felul în care funcţionează reţeaua noastră autentică, aceea a lui Bruneau. Sau mai bine zis felul cum *nu* funcţionează...

Bătu cu palma în masă şi exclamă :

— E de-a dreptul absurd ! O echipă de specialişti aleşi pe sprînceană, la adăpost de orice bănuială, de vreme ce organizaţia noastră fantomă îi acoperă — şi nimic, dar nimic de tot, nici un rezultat ! Nici unul, mă rog, poate exagerez întrucîtva : adevărul e că ne-au dat totuşi de veste în ultima vreme că cutare negocieri comerciale germano-sovietice au fost amînate, că relaţiile între Bonn şi Ierusalim s-au cam răcit — într-un cuvînt, soiul de informaţii confidenţiale pe care le poţi lesne afla citind zilnic „Die Welt"... În aşa fel încît, să nu se fi bucurat aici, la Instituţie, de excelenta reputaţie de care se bucură, am fi fost ispitiţi să credem că Bruneau e regele nătărăilor — sau că l-a cumpărat B.V.-ul.

După această izbucnire, o lungă tăcere se aşternu.

În cele din urmă, Jordan mormăi :

— Ştiţi, domnule colonel, eu la politică n-am fost prea tare niciodată. Aşa că v-aş fi recunoscător dacă mi-aţi lămuri, cu un exemplu, două, ce anume socotiţi dumneavoastră o informaţie într-adevăr importantă. În ce priveşte Germania, firească.

— Bine, frate, dar de uitat într-un ziar tot te mai uiţi, din cînd în cînd, nu ? Şi îţi dai totuşi

seama ce important ar fi pentru noi să cunoaștem *exact* pînă unde dorește sau poate să meargă Republica Federală în discuțiile despre staționarea trupelor noastre pe teritoriul ei... Sau care e *adevărata* ei tactică în problema liniei Oder-Neisse. Pricepi sau nu ?

Se opri, păru o clipă că-și măsoară bine cuvintele, apoi urmă :

— Poftim, vrei alt exemplu, mai izbitor ? Uite, gîndește-te la revendicările nucleare ale Bonnului... De-am ști care e *adevărata* poziție a americanilor în problema asta, de-am avea siguranța că Germania a renunțat cu adevărat la cercetările atomice cu caracter militar... A, dacă rețeaua Bruneau ar putea face cît de cît puțină lumină în domeniul ăsta, n-aș mai zice că cele două milioane de franci vechi, cît ne costă pe săptămînă, sînt bani aruncați pe fereastră. Da, „dacă" — fiindcă, din păcate...

Aici se auzi din gîtlejul colonelului un zgomot ciudat, și agentul n-ar fi fost în stare să precizeze dacă era un hohot scurt de rîs ori o lungă înjurătură :

— Și colac peste pupăză, ține-te bine, în vreme ce rețeaua Bruneau nu ne aduce nimic în problema asta, cealaltă, în schimb, da, *cealaltă* face minuni : rețeaua Muller ne livrează marfă solidă, substanțială. Judecă și dumneata : acum vreo lună, ne înștiințează că, cu binecuvîntare americană, Republica Federală a pornit în taină la realizarea unui vast program atomic. Și cu totul altceva decît micul reactor industrial de vreo cincisprezece megawați pe care, în văzul

tuturor, l-a instalat la Kahl și care funcționează de vreo doi ani — nu, un centru de producție de plutonium în toată legea, de tip Marcoule, pe care nimeni n-a izbutit însă să-l localizeze și care e cît se poate de îngrijorător.

Jordan rămase cu gura căscată cîteva clipe, apoi protestă :

— Vă arde de glumă ! Germanii să strecoare ei înșiși o știre de asemenea calibru în planul lor de intoxicare — e absurd ! Și în ce scop, mă rog ?

Fără să se formalizeze, Guibrard ridică încetișor amîndouă brațele, în semn că nu înțelege nimic :

— Eu știu ?... Oricum, țin să te asigur că referințele pe care mi le-a dat Muller sînt de mîna întîi : pe de o parte, o vorbă care a transpirat de la Marele Stat Major al *Bundeswehr*-ului, și pe de alta, o copie de pe o dare de seamă ultra-confidențială a recentelor întrevederi ale Cancelarului la Washington. Așa cel puțin afirmă el, și cît se poate de serios.

Jordan dădu lung din cap și observă :

— Și dacă, să zicem, a scornit balivernele astea ca să se evidențieze ?

— Nici asta nu e cu neputință, firește. Dar e totuși destul de puțin verosimil : îți dai seama că și-ar pune pielea în saramură cu asemenea glume. Nu, sînt aproape convins că ne-a transmis exact — și vajnic — ceea ce a aflat de la informatorii lui.

— Toate bune și frumoase, îi întoarse, acru, Jordan. Rămîne numai să înțelegem ce l-a apu-

cat pe S.R.-ul german de ne comunică atît de drăgălaș o informație supra-supraconfidențială, care, dacă se vădește exactă, are să aibă un efect de bombă atomică — cred că ăsta e cuvîntul.

Colonelul se răsturnă pe spate în fotoliu și aruncă, așa, poznaș, următoarele cuvinte :

— Tocmai de asta mă gîndesc să te trimit să dai o raită pe la Göttingen.

*

Așteptă cîteva clipe o reacție care întîrzia să se ivească și se hotărî în cele din urmă să întrebe :

— Ei, ce zici ?

— Zic, răspunse pe șleau Jordan, că m-am cam săturat să tot descurc ce încurcă alții. Ce dracu, să fim serioși : acum două luni, onorabilul dumneavoastră *brain trust* pune la cale o combinație uimitoare, o combinație datorită căreia o rețea fictivă și stearpă avea să acopere o rețea adevărată, care să ne aducă marea cu sarea ; acum mă înștiințați că rețeaua bună e un *flop*, cum se zice în America, în vreme ce rețeaua fantomă transmite niște informații care i-ar face să crape de pizmă pe cei de la S.R.. Și poftim, domnule Jordan, eu trebuie să explic farsa asta nu ? Ei bine nu, zic nu, pasez, nu-i meseria mea să dreg ce strică alții. Adresați-vă isteților de la „Cercetări externe".

Se opri o clipă să răsufle, apoi își încheie tirada :

— O, n-o luați ca pe un refuz de executare a ordinului, domnule colonel. Dacă țineți să mă duc la Göttingen, am să mă duc, firește. Dar ce să fac acolo ?

Ieșirea aceasta nu fusese de loc pe placul directorului general, așa cum se putea vedea din răspunsul lui tăios :

— Ce să faci acolo ? E și asta o întrebare. Să-ți faci meseria : meseria pentru care ești angajat aici, meseria pentru care iei leafă.

O frază nu prea fericită : Jordan nu era omul căruia să-i ordoni o misiune ca și cum ai comanda o jumătate de vin unui chelner. Văzîndu-l că se înfundecă la față, colonelul își dădu seama că a apucat-o pe un drum greșit și își rectifică subtil tirul :

— A, știu prea bine că e o misiune gingașă, deosebit de gingașă, și tocmai de aceea m-am gîndit la dumneata... Și te rog să mă crezi că nu-ți cere nimeni să săvîrșești minuni. Faci ce poți, avem în dumneata toată încrederea.

Și, după un răstimp, urmă :

— De altminteri, ai totuși de partea dumitale două împrejurări care, ca să nu zic că-ți vor ușura treaba, dar o vor face oricum mai puțin... mai puțin utopică. Una, că acolo nu te cunoaște nimeni, nu-i așa ? În toată afacerea Lornier, nici în Germania, nici în Franța, n-ai ieșit din culise. Ceea ce nu-i puțin lucru...

— Și a doua ? întrebă agentul, ceva mai înfiulcit.

— A doua e acoperirea care ți s-a pregătit. O idee a unuia din adjuncții mei, maiorul Du-

four... O idee strașnică, ai să vezi. Îți aduci aminte că am trimis-o înapoi la Göttingen la Universitate pe drăgălașa domnișoară de Marigny — da, ăsta e numele, fals firește, pe care-l poartă Silvia noastră cea iute de picior. Precum ți-am mai spus, plecarea ei îndată după moartea lui Lornier ar fi putut părea suspectă. De altminteri, nu e timp irosit : se perfecționează în germană, și s-ar putea să ne prindă bine odată.

Făcu o pauză și reluă — foarte repede :

— Ei bine, i-am cerut să nu plece, nici acum, cînd începe vacanța, și să urmeze mai departe, înscriindu-se bunăoară la un curs de vară pentru studenții străini. Iar dumneata vei juca rolul lui taică-său, taică-său care a venit cîteva zile s-o vadă.

Jordan sări în sus pe fotoliu :

— Bine, dar e cusut cu ață albă ! Doar n-are zece ani, puștoaica.

— Întocmai, îi întoarse rece Guibrard, are douăzeci și șapte, dar pare de douăzeci. Chiar nu crezi că ai putea trece drept tatăl unei fete de douăzeci de ani ?

Vădit jignit, agentul se mărgini să bombăne ceva nedeslușit.

Guibrard urmă :

— Potrivit instrucțiunilor noastre, ți-a scris, la o foarte autentică adresă la Paris, spunîndu-ți că se simte singură și că-i e dor să te vadă. Iar, dumneata, mîine sau poimîine, ai să-i răspunzi că sosești cu mașina, să zicem miercuri,

şi ai s-o rogi să-ţi rezerve o cameră la hotel — mă rog, înţelegi, un tată iubitor şi o fetiţă răsfăţată care-l duce de nas... În felul acesta, dacă i se citesc şi i se cenzurează scrisorile, după afacerea Lornier n-ar fi exclus, totul va părea normal.

Jordan încuviinţă cu o figură resemnată, în vreme ce colonelul urma :

— E cu adevărat cea mai bună soluţie. Vei putea să circuli pretutindeni, să te arăţi cu fiica dumitale la braţ — nimic mai firesc — şi să rămîi frumuşel acolo o săptămînă, două. Lucru care ar putea părea ciudat pentru un turist obişnuit : fiindcă după ce ai vizitat primăria din secolul al XIV-lea, nu mai ai, pare-se, mare lucru de făcut la Göttingen... Şi pe deasupra, fiind cu maşina, vei avea un pretext să-l contactezi pe Bruneau care, precum ştii, are un garaj şi o reprezentanţă de mărci franţuzeşti : nimic mai lesne decît să scornești o poveste cu o reparaţie, cu o piesă de schimb...

— Şi Muller, şeful reţelei fantomă ? întrebă agentul.

— Nici pomeneală. Îţi dai seama că nu l-a pus nimeni la curent cu venirea dumitale. Vei putea, firește, să-l cunoşti, ca să-l cercetezi mai de aproape, ar fi chiar foarte interesant. Dar nu sub adevărata dumitale identitate, limpede ?

— Ce răgaz îmi daţi acolo ?

— O, foarte elastic. Vorbeam adineaori de o săptămînă, două, fiindcă mi se pare un răstimp rezonabil : o şedere mai îndelungată ar bate la

ochi, nu-i așa, un mare grangur al comerțului de export-import care zace la Göttingen, în vreme ce la Paris țipă desigur toți după el. Dar dacă împrejurările o cer... Ești singur judecător. De acord ? De rest, de amănunte, de mașină, s-a îngrijit Serviciul „Acțiune". Treci pe acolo luni.

Directorul general se ridică, iar agentul făcu la fel ; adăugă cu zîmbet complice :

— O plapomă superbă, ideală. Vezi de n-o strica, ai grijă, nu-i așa, să nu te prindă vreo slujnicuță în pat cu domnișoara de Marigny dovedindu-ți sentimentele părintești.

Jignit de moarte, Jordan se mărgini să ridice ușor din umeri.

Colonelul se făcu că nu bagă de seamă nimic, ieși de după birou și înaintă spre agent :

— La urma urmelor, s-ar putea să nu fie o misiune chiar atît de neplăcută. La vremea asta, în Germania e aproape încă primăvară. Ai să străbați regiunile Baden de nord și Hesse de sud, în cel mai frumos anotimp. Munți frumoși, împăduriți, vii, livezi... Valea Neckarului, cu bătrînele-i cetăți romantice... La întoarcere firește, după ce vei fi pus rînduială la Göttingen...

Făcu o pauză și apoi oftă :

— A, cum te invidiez ! Tot aici în birou, cu frecătura de zi de zi, cu hîrțoagele !

Jordan dădu din cap compătimitor și strînse mîna pe care i-o întindea directorul general ; apoi făcu stînga-mprejur și plecă de la împăratul împăraților.

Miercuri 6, în zorii zilei, Jordan se instală la volan şi porni motorul. Din avenue Gambetta, ajunse la bulevardele exterioare, merse pe ele doi kilometri şi ieşi din Paris prin Porte de Vincennes.

Planul lui era să se îndrepte spre Colmar, via Saint-Dizier şi Nancy, ca să treacă graniţa la Neuf-Brisach. Pe urmă, după douăzeci de kilometri, să ajungă la *autobahn* E 4, care-l scotea drept la Göttingen. Unul peste altul, o plimbare de vreo mie de kilometri, din care jumătate pe autostrăzile germane — dar şi cu trecerea, în Franţa, a munţilor Vosgi prin pasul Bonhomme. Vremea fiind bună, agentul socotea că va face cel mult zece ore şi se gîndea să ajungă, *non stop*, pe la sfîrşitul după-amiezii.

Un drum nu prea drept, la prima vedere, mai degrabă cam ocolit. Jordan îl alesese însă anume, ca să poată mai lesne prinde de veste dacă e cumva filat — lucru mult mai puţin anevoios pe un drum şerpuit şi încet decît pe un parcurs drept şi rapid.

În portbagajul maşinii era o valiză a cărei înfăţişare şi al cărei conţinut erau pe potriva unui negustor de vază ; în buzunar, Jordan avea actele care-i certificau identitatea : d. Ludovic de Marigny, agenţie de export-import, avenue des Champs-Elysées 162, etajul V (adresa particulară : avenue Georges-Mandel 73, Paris 16e), şi un Colt *Commander* 38 cu nouă focuri — practic, nu vedea de ce l-ar fi percheziţionat la graniţă.

Cu mașina însă, fusese o dandana întreagă. Cu de la sine putere, Serviciul „Misiuni" voise să-l pricopsească cu un *Peugeot 403* familial, vechi de cîțiva ani, iar el sărise fireşte în sus pînă în tavan, țipînd că e scandalos, că vor să-i torpileze plapoma, că cine a mai văzut un om cu averea lui umblînd într-un 403 familial... I se propusese atunci un D S 21 — dar Jordan nu putea suferi mașinile cu tracțiunea în față. Ce pretindea el era o mașină americană, visul lui de cînd se întorsese din Statele Unite, de pildă un *Oldsmobile F 85*... Aici se zburliseră cei de la „Misiuni" — și, în sfîrșit, după o tîrguială ca la piață, căzuseră la învoială asupra unui cupeu *Peugeot 404* cu injecție, una dintre cele mai scumpe mașini franceze în momentul acela, și agentul consimțise să se declare oarecum mulțumit. Numai oarecum.

Pînă la graniță se ținu după orarul fixat, sosind la Nancy la nouă și jumătate, și puțin înainte de douăsprezece la Colmar. Nici o clipă nu remarcă vreo mașină care să-l urmărească. Trecu prin vamă fără nici un incident și, un sfert de oră mai tîrziu, intra pe rampa de acces la autostrada E 4.

Mai fusese de cîteva ori în misiune în Germania Federală, dar niciodată cu mașina și, la început, viteza și intensitatea circulației îl cam zăpăciră, făcîndu-l să se crispeze la volan ; nu îndrăznea să depășească nesfîrșitele coloane de camioane care goneau cu peste o sută pe oră, sta tot cu ochii la retrovizor, pîndind fără înce-

tare semnalele luminoase ale *Mercedes*-urilor care-i veneau din spate cu o sută optzeci pe oră. Şi apoi, după vreo jumătate de ceas, se obişnui, apăsă şi el mereu mai puternic pe accelerator, iar pietrele kilometrice începură să defileze cîte una la fiecare douăzeci şi trei, douăzeci şi patru de secunde.

După Mannheim, agentul ajunsese să fie atît de relaxat, încît îşi îngădui să mai arunce cîte o privire şi la peisaj, lăsînd acul de kilometraj să oscileze în continuare în jurul cifrei o sută cincizeci şi cinci. Nu era urît de loc, avusese dreptate colonelul ; şi mereu mai verde şi mai pitoresc pe măsură ce urca spre Nord şi se iveau, la orizont, înălţimile împădurite ale Vogelsbergului... Admira de asemenea minunata organizare a *autobahn*-ului, cu punctele lui de odihnă, staţiile-*service*, şi toate acele *raststätten* aşezate la distanţe regulate, precum şi impecabilul sistem de semnalizare rutieră — remarcînd în mod deosebit indicatoarele negru pe galben care interzic tancurilor să depăşească optzeci la oră ; şi îşi zise că ceea ce e bine cu germanii, e că văd departe şi se gîndesc la toate...

Maşina ocoli Frankfurtul pe la două şi jumătate şi Jordan băgă de seamă că, în ciuda şovăielilor de la început, realizase o medie de o sută treizeci pe oră. Straşnic, mergînd tot aşa, are să ajungă puţin după patru.

Şi într-adevăr, ceasul arăta patru şi cinci cînd se iviră turlele înalte care vesteau oraşul Göttingen. Părăsi prin stînga autostrada, o ţinu

înainte pe rampa de ieşire şi mai merse încă vreo cîţiva kilometri pe un drum liniştit de provincie. Intră apoi în mahalalele oraşului pe o stradă mărginită de copaci, coti numaidecît la stînga pe Berliner Strasse, aşa cum îi indica ghidul, apoi la dreapta pe Weender Landstrasse ; ajuns în piaţa primăriei, coti încă o dată la dreapta şi opri în cele din urmă în liniştita Pauliner Strasse, în faţa hotelului „Zur Sonne", unde, în principiu, Silvia îi rezervase o cameră.

Camera era într-adevăr reţinută. Jordan se urcă în ea, şi-şi făcu obişnuita lui inspecţie : confortabilă, cu cameră de baie şi două ferestre care dădeau într-o piaţă încadrată de o biserică din cărămizi roşii şi zidul din spate al primăriei. Îşi desfăcu bagajul, se bărbieri, făcu un duş, se schimbă, apoi formă numărul „fiică-si".

Parisul îi indicase eurasienei să aştepte telefonul ăsta fără să se mişte de acasă. Urmă o duioasă convorbire familială, pe care fata o încheie vestindu-i :

— În cinci minute sînt acolo, tăticuţule. Aşteaptă-mă în holul hotelului.

Jordan coborî, pipăindu-şi nervos nodul cravatei bleumarin pe care o alesese cu grijă ca să se asorteze cu costumul de tergal gri-închis.

Fata sosi aproape numaidecît. Şi mai senzaţională decît şi-o închipuise după descrierea lui Guibrard, într-un taior de mătase groasă grej şi o bluză de fai turcoaz, arăta de optsprezece ani, ba nici atît. Departe de a fi, bineînţeles, genul

de fată pe care ș-o prezinți maică-ti, care e bătrînă și suferă de inimă, declarîndu-i că te însori cu ea și nu cu alta.

Socoti potrivit să i se arunce de gît agentului, într-o lungă și foarte strînsă îmbrățișare filială, încît omul nostru simți iscîndu-se într-însul niște reacții nu tocmai părintești. Mai mirosea, de altminteri, că o face anume ca să-și bată joc de el și, niteluș scos din sărite, se smulse cu hotărîre din buclele negre și parfumate cu „Exciting" Schiaparelli pe care i le aruncase cu duioșie în obraz... Se așezară apoi pe două fotolii, nu departe de recepție, și continuară o vreme o nouă și rodnică discuție *ad usum* personalului de la hotel. Dacă nu l-a obosit călătoria, dacă totul e în ordine în apartamentul din avenue Georges Mandel, dacă e mulțumit cu ce-i gătește Lucienne, și cît stai cu mine aici, tăticule dragă... Jordan răspundea cum se pricepea mai bine, făcea tot ce putea ca să și joace cum se cuvine rolul — spunîndu-și în sinea lui că, cu fata asta și cu domnișoara Duchamp, nu mai era nevoie să-și ia abonament la Comedia Franceză.

În cele din urmă, după ce într-o pauză, îl sărută încă o dată tare pe obraz, îi propuse să vină la ea „să vezi cum stau, e aici aproape, în spatele bibliotecii Universității". Se grăbi să primească : meseria de tată i se potrivea ca nuca în perete... Ieșiră din hotel, cu fata agățată de brațul lui, o luară la dreapta pe Pauliner Strasse și se îndepărtară agale.

De după un cupeu *Mercedes* gri-închis, parcat în piața pe care Jordan o văzuse de pe fereastră, un bărbat blond îi urmări din ochi. Pe urmă, cînd se pierdură după colțul străzii, se urcă în luxoasa mașină, întoarse butonul aparatului de emisie-recepție, îi potrivi volumul și chemă încetișor :

— *Bonn Mittelpunkt, Bonn Mittelpunkt... F 305 Vertreter herbeiruft* [1]...

I se răspunse în trei secunde — și atît de clar, de parcă omul de la celălalt capăt ar fi stat pe canapeaua din spate :

— *Bonn Mittelpunkt. Sind auf der Lauer.*

— *F 305 Vertreter. Der Vater gekommen ist. Der sogenannte Vater. Genau dieser welchen wir vorhergesehen hatten...*

— *Bonn Mittelpunkt. Vollkommen... So Entwurf A sofort ausfiihren. Unserseits wir C 22 benachrichtigen. Bonn Mittelpunkt, beendet.*

— *F 305 Vertreter, beendet* [2].

Blondul întrerupse legătura și își frecă îndelung și încîntat mîinile. Porni pe urmă motorul și, tăcut, animalul de lux se puse în mișcare ; conducătorul ocoli Primăria și intră în Weender Landstrasse.

---

[1] Centrala Bonn, Centrala Bonn, emite agentul 305.

[2] Aici Centrala Bonn. Sîntem pe recepție. / — Emite agentul F 305. A sosit tatăl. Așa-zisul tată. Întocmai acela pe care îl așteptam... / — Aici Centrala Bonn. Perfect. Treceți de îndată la executarea planului A. La rîndul nostru anunțăm pe C 22. Aici Centrala Bonn, sfîrșitul mesajului. / — Aici agentul F 305. Sfîrșitul mesajului.

CAPITOLUL II

Convorbirea desfășurată în micul apartament pe care-l ocupa Silvia în Prinzenstrasse, la trei minute de drum de hotelul „Zur Sonne", nu prezenta nici un interes deosebit. Eurasiana înțelesese că nu mai e vreme de glume și că după „strălucita" ei participare la afacerea Lornier avea tot interesul să se poarte ca o fată cuminte și cumsecade — iar Jordan, care se temea oarecum de întrevederea aceasta între patru ochi și între patru pereți cu frumoasa copilă, răsuflă ușurat. Și puțin dezamăgit în adîncul sufletului ; e cît se poate de omenește... Și apoi, înțelegerea pe care o luaseră de a se tutui și cînd erau singuri, ca să intre mai bine în rol, îl stingherea și ea destul, sporind echivocul situației. În sfîrșit, așa trebuia să fie și pînă într-un sfert de ceas, neavînd încotro, se și obișnui.

Nu află însă de la fată cine știe ce lucruri pe care să nu le fi cunoscut dinainte, așa cum era și de prevăzut, ținînd seama de limitele foarte precise ale misiunii cu care fusese însărcinată. Îl cunoștea pe Bruneau, știa cine e și cu ce se îndeletnicește la Göttingen, și se ferea, firește, să aibă cu el orice fel de legături. Agentul își dădu seama că, dimpotrivă, nu știe nimic despre Muller, șeful rețelei demascate și că nici de numele lui nu auzise.

Pe urmă plecară amîndoi să dea o mică raită prin oraș. Pe la șase, se instalară pe terasa marii cafenele care se întindea în rînd cu pri-

măria, avînd în față frumoasa fîntînă care împodobește centrul Rathausplatz-ului ; potrivit tradiției din Göttingen, treptele și ghizdurile fîntînii erau întesate de studenți și studente care flirtau, citeau, ori se prefăceau că lucrează — și toți, de departe, o salutară zgomotos pe Silvia.

Jordan putuse de altminteri să constate că părea foarte cunoscută și populară în orășel, judecînd după binețele și gesturile prietenoase pe care le schimba cu doi locuitori din trei — mai ales bărbați — pe care-i întîlnea.

Explică în chipul cel mai firesc :

— Le-am spus tuturor colegilor mei că vii să stai cîteva zile cu fetița ta ; așa, nu se mai miră nimeni că mă vede însoțită de un bărbat mai în vîrstă.

O observație judicioasă și plină de bun-simț, care totuși nu-i făcu prea mare plăcere agentului. În afară de această regretabilă, dar accidentală lipsă de tact, eurasiana era o tovarășă plăcută : mai puțin subțire, mai puțin șireată, poate, decît Yanka — avînd însă o mai temeinică școală a vieții, care făcea ca reflecțiile ei să fie adesea foarte interesante și cîteodată chiar izbitoare.

Seara, o pofti la „Alte Krone", un restaurant din Weenderstrasse, amenajat destul de nostim într-o pivniță, unde li se servi o cină foarte curățică, stropită din belșug cu un *Domkellerwein* destul de sec și de loc neplăcut. O conduse apoi acasă și se întoarse la hotel, după ce se înțeleseră să se întîlnească a doua zi la prînz

și apoi pe seară : căci trebuia, ca să nu sară în ochi, ca în timpul zilei fata să urmeze mai departe cursurile de vară, care îi justificau prezența la Göttingen.

*

A doua zi, dimineața, Jordan se duse cu mașina la garajul lui Bruneau, așezat, printr-o fericită întîmplare, ori poate anume, destul de departe de centru, pe Calsovstrasse, la ieșirea dinspre est a orașului. Dădu mașina la spălat și ceru să-l vadă pe patron, sub cuvînt că dorește să efectueze niște modificări la motor. Ajuns în birou, se dădu în vileag, celălalt îl aștepta și nu fu de loc surprins de vizita lui.

Dar, ca și Silvia, nu fu nici el în măsură să adauge nimic la cele ce știa Jordan. Atîta doar, poate, că îi confirmă cu mai multe detalii materiale, cu cîtă seriozitate, discreție și meticulozitate fusese instalată noua rețea, ținută apoi în „adormire" vreme de cîteva luni. Rezidentul îi explică amănunțit cum au fost recrutați șefii de antenă, apoi corespondenții, și cum își organizase pe urmă, fiecare în zona lui, sistemul de informare. Toate astea Jordan le știa, dar rămase totuși impresionat de strădaniile depuse, care făceau și mai de neînțeles totala ineficacitate a rețelei — pe care, cît se poate de sincer, Bruneau nu o contestă de loc, încheind :

— În vreme de pace, și am ceva experiență, o rețea instalată cu precauțiuni, să zicem nici prea-prea, nici foarte-foarte, funcționează în ge-

neral vreo trei, patru ani înainte de a fi descoperită. Rețeaua noastră, cu grija cu care s-a lucrat, nu poate dăinui mai puțin : e cu neputință să-ți închipui că a și fost demascată, e de neconceput. Ar trebui așadar să renteze, și încă zdravăn... Or, lucrurile stau cum stau, ce să ne ascundem după degete, randamentul e zero. De ce ? Mister...

Într-adevăr, mister... Și-o repeta și Jordan, așezîndu-se din nou la volanul mașinii, dichisită acum, lustruită și strălucitoare ca un galben nou-nouț. Mai mult ca niciodată, hotărîrea colonelului de a-l trimite în Germania i se părea o aberație. A, nu că nu i-ar fi plăcut zilele petrecute aici : dar totuși, vizitarea punctelor turistice ale orașului și mesele la „Alte Krone" nu prea duceau nicăieri. Și atunci, ce să facă, să meargă să-i cerceteze pe teren, unul după altul, pe toți șefii de antene și activitatea lor ? I-ar trebui luni de zile — cu singurul rezultat că toate aceste deplasări aveau să atragă atenția asupra lui și să distrugă pînă la urmă rețeaua.

Poate să pipăie, eventual, terenul în partea dinspre Muller : avea adresa lui și știa că ține o prăvălie. Verificînd însă, după-amiază, cum stau lucrurile, descoperi din păcate că individul nu făcea de loc o meserie care să te stîrnească la vorbă, cîrciumar, bunăoară, sau anticar. Nu, ținea pur și simplu o prăvălie cu articole de fierărie, o dugheană în Obere Maschstrasse, o stradă pe care nu prea trecea nimeni, soiul acela de prăvălie în care intri, cumperi o sută de

grame de cuie sau un cleşte universal şi pleci peste un minut.

Să fi fost un magazin mai acătării, ar fi putut să-şi încerce norocul, să deschidă uşa şi să intre în vorbă cu negustorul pe teren de *business*... Dar nu, şi după toate astea se uita la articolele de fierărie ca mîţa în calendar şi ar fi început cu siguranţă să se bîlbîie după cîteva minute.

Îşi petrecu ceasurile care mai rămăseseră din după-amiază dînd o raită prin împrejurimi, şi se întoarse pe la şase ca să ia aperitivul cu Silvia la cafeneaua din Rathausplatz. Cinară apoi la „Schwarzer Bär", un restaurant instalat, pare-se, într-o clădire din secolul al XVI-lea, dar unde preţurile vestesc anul 2000 ; petrecură apoi o oră acasă la eurasiană, discutînd treburi de-ale meseriei, cu un whisky irlandez dinainte, un lichid cu care Jordan nu mai avusese de-a face şi care-şi avea şi el părţile lui bune. În cele din urmă, merseră la culcare, fiecare acasă la el.

Ziua a doua se scurse aproape la fel, mai puţin vizita la garaj, bineînţeles ; şi la fel şi a treia. Jordan crăpa de ciudă : timp irosit, bani aruncaţi, o misiune care dădea chix — nimic care să te facă să salţi de bucurie. Şi nici prezenţa fetei nu uşura lucrurile. Întîi fiindcă băgase de seamă că, o dată ce-şi epuizase tema experienţelor profesionale, nu mai avea nici un subiect de conversaţie. Şi apoi, şi mai ales, din pricina acelei grele şi tulburătoare senzualităţi care, cu sau fără voia ei, izvora în chip firesc dintr-însa. Şi nici măcar nu putea să-i reproşeze nimic, fiindcă după ce-şi jucase, în prima

zi, sceneta știută, adoptase față de Jordan o atitudine total neutră și nepăsătoare, așa, ca de la coleg la coleg ; și îl primea la ea acasă într-o îmbrăcăminte sumară pe care domnii Vadim sau Derech ar fi socotit-o cutezătoare, ori se apuca, de față cu el, să-și schimbe rochia și lenjeria, sinchisindu-se tot atît de mult de el cît de un vas japonez. O camaraderie lipsită de orice provocare, dar care îl jignea cumplit, pricinuindu-i totodată grave tulburări în odihna de noapte.

În ziua de 10 iulie, Jordan se trezi pe la nouă, întors pe dos și mahmur. În ajun, ca de obicei cînd își petrecea seara cu fata, cam întrecuse măsura la whisky-ul irlandez, despre care începea totuși să știe că umflă capul dimineața — mai mult decît omologul lui scoțian, poftim de înțelege de ce ! Migrenă, capul mare și perspectiva unei duminici întregi cu o femeie cît se poate de apetisantă, dar la fel de inutilizabilă pentru el ca o favorită a emirului din Kuweit. Și colac peste pupăză, vremea, foarte frumoasă pînă atunci, se stricase în dimineața aceea și afară cernea o ploaie subțire și deasă... A, are să-și aducă aminte de misiunea asta !

În clipa cînd, gata îmbrăcat, se pregătea posac s-o cheme pe eurasiană și să stabilească împreună programul zilei — era nevoit să-și joace mai departe rolul de tătic iubitor — sună telefonul. Puțin mirat, ridică receptorul : era Bruneau ; cu un glas pe care și-l dorea cît mai neutru, dar în care agentul ghici o tensiune, ba chiar un fel de înfrigurare, rezidentul îl înștiință că bujiile speciale comandate au sosit în

ajun și că poate deci veni să i le monteze luni, de îndată ce se deschide garajul. Era formula pe care o adoptaseră pentru cazul în care s-ar fi ivit nevoia unei a doua întîlniri.

După o duminică lungă ce părea că nu se mai isprăvește, pe care și-o petrecuse jucînd cărți cu Silvia — toată ziua, domnișoara rămăsese în același nostim costum pe care și-l pusese de dimineață : un pulover negru cu ochiuri mari și un slip lila — soarele zilei de 11 iulie se ridică în sfîrșit la orizont. Sau, mă rog, așa vine vorba, căci afară nu conteneа să vremuiască ; pus pe foc însă de chemarea colegului său, Jordan nici nu mai vedea că plouă.

La nouă, intra în biroul lui Bruneau, care îl pofti să ia loc și, fără nici un alt preambul, îi întinse o filă dactilografiată, observînd scurt :

— E copia necifrată a mesajului pe care l-am trimis ieri la Instituție.

Agentul citi încet textul. Nu erau decît vreo cincisprezece rînduri :

„Corespondentul nostru la Frankfurt ne semnalează că unul din informatorii cei mai serioși, X, afirmă că are dovada că guvernul din Bonn a început, cu acordul și sprijinul secret al guvernului Statelor Unite, construirea unei centrale atomice subterane, de tip uraniu natural — apă grea. După X, această centrală ar urma să aibă o putere de 200 megawați și n-ar avea deci nici o legătură cu micile reactoare de studiu pe care le posedă în prezent Germania la Villingen și la Kahl : ea va fi probabil destinată producției de plutoniu. Lucrările de insta-

lare ar fi început, în masivul împădurit al Vogelsberg-ului, în regiunea Hesse de Sud, la circa șaizeci de kilometri de Frankfurt. X se face forte să ne procure planurile contra unei sume de 20 000 dolari.“

Jordan puse la loc fila pe birou, cu o figură absentă și cu ochii pironiți în gol. Exact aceeași informație cu cea pe care o furnizase și rețeaua fantomă — sau aproape exact aceeași : aici se vorbea de o centrală uraniu — apă grea și nu, ca în informația trimisă de Muller, de o centrală uraniu-grafit. Era de altminteri mai verosimil, fiindcă în Statele Unite s-a dezvoltat mai ales primul sistem. În general, textul lui Bruneau era mai limpede, mai amănunțit, mai categoric, mai concret — inclusiv propunerea de vînzare...

Toate aceste gînduri nu i le împărtăși însă rezidentului, căruia desigur că cei de la Porte de Montreuil nu-i vorbiseră de senzaționala informație primită de la Muller. Întrebă deodată :

— Amicii ăștia, X și corespondentul dumitale, ce hram poartă ? Îi cunoști bine ?

— Firește. Hîrtia asta nu e decît un rezumat pentru Paris... Corespondentul e un om al Institutici, Boissier, un băiat foarte bun, foarte capabil. E atașatul nostru comercial la Frankfurt. X al lui se numește în realitate Arnold Kolbe : un bărbat la vreo cincizeci de ani, inginer, diplomat al Școlii de lucrări publice de la Dresda, specialist în construcții sub pămînt — un as, pare-se, care a mai arătat ce-i poate pielea în vremea războiului, cînd germanii au fost siliți

să clădească uzine subterane ca să scape de bombardamentele aliate.

Rezidentul făcu o pauză şi se gîndi puţin înainte de a încheia :

— După Boissier, nu s-a simţit bine pînă la urmă în Germania Federală, o găseşte la fel de militaristă şi de primejdioasă pentru pacea mondială... : de aceea nici nu are, zice, nici o remuşcare lucrînd pentru noi... Pe scurt, s-a hotărît acum cîtva timp să plece definitiv din Europa şi să se stabilească în Statele Unite. De aici şi condiţia celor 20 000 de dolari : ştie şi el, ca oricine, că nu-i lucru uşor, în America, s-o iei la cincizeci de ani de la început — şi vrea să-şi asigure un cheag care să-i îngăduie un start în condiţii mai favorabile.

— Dar ia spune-mi, exclamă agentul, ţi-a furnizat de multe ori informaţii de calibrul celei de azi ?

— Bineînţeles că nu ! N-am vorbit amîndoi de treaba asta mai deunăzi, şi nu ţi-am mărturisit cinstit că reţeaua mea nu produce nimic, nici la Frankfurt, nici aiurea ? De altminteri lucrurile astea se ştiu foarte bine la Paris... E chiar interesant : tocmai în clipa cînd soseşti dumneata la Göttingen, ne pică un pont formidabil, dacă e adevărat, preţuind de zece ori mai mult decît toate fleacurile pe care abia izbutim să le culegem de două luni încoace. Ciudată coincidenţă.

— Poate că nu e o coincidenţă, murmură, dus pe gînduri Jordan.

Și se cufundă într-o adîncă reflecție. Respectîndu-i tăcerea, rezidentul se sculă, aprinse o țigară și începu să fumeze cu fața la fereastră.

Agentul își zise totuși că nu, nu există nici un temei ca să presupună o legătură între sosirea lui la Göttingen și propunerea inginerului german. Știrea ar fi ajuns oricum la Paris și oricum ar fi aflat-o, dacă, pentru scopuri misterioase, cineva ar fi dorit anume ca el s-o afle. Și apoi care „cineva", de vreme ce nu știa nimeni, în Germania, că afacerea îi fusese încredințată lui ?

Ieși din noianul de gînduri și întrebă :

— Și acum, ce se va întîmpla ?

Bruneau se întoarse și veni înapoi la birou.

— Ce să se întîmple ? Aștept de la Instituție răspunsul, care nu poate fi decît favorabil, în principiu. Iau atunci contact cu Boissier și cu amicul lui și stabilim amănuntele... Normal, treabă de două zile, cel mult trei. Vrei să ne întîlnim miercuri pe seară ?

— Bucuros, dar nu aici. Vizitele mele au să înceapă să bată la ochi.

— Ai remarcat ceva nefiresc, pe cineva care te pîndește, care te urmărește ?

Nu, nu băgase de seamă nimic. Și totuși, folosise unul după altul toate tertipurile, cele mai iscusite, pentru a descoperi vreun urmăritor. Zadarnic, și i-o spuse rezidentului.

— Perfect, comentă acesta. Și totuși, să ne întîlnim într-altă parte, ai dreptate. Uite, la Götingen-Grone de pildă, la trei kilometri de aici, ieșind din oraș pe drumul ce duce la *autobahn*. E acolo o cîrciumioară cu o bere gro-

zavă, „Groner Hof" îi zice ; te aştept acolo în jurul orei şapte seara.

*

Încă trei zile care îi părură trei ani. Exista însă măcar o licărire de nădejde, ieşiseră din tunel, avea să se aleagă poate la un fel... Vremea se îndreptase şi ea, îngăduindu-i cîteva excursii cu maşina prin împrejurimi ; împreună cu Silvia, bineînţeles ; era însă o încercare mult mai puţin aspră decît nesfîrşitele întîlniri între patru ochi şi între patru pereţi.

Miercuri, la ceasul hotărît — se împlineau tocmai opt zile de cînd plecase din Paris — ajunse la „Groner Hof" şi se instală în faţa unei halbe de bere de München, într-adevăr grozavă. Peste cîteva minute sosi şi rezidentul, care comandă şi el o bere de München şi începu de-a dreptul, precum îi era, pare-se, obiceiul :

— Instituţia ne-a dat verde. Cu condiţia, bineînţeles să ne încredinţăm întîi că nu-s baliverne. I-am dat de veste lui Boissier, care a luat contact cu omul nostru. Pînă la urmă, amicul ne propune să meargă cu cineva de la noi pe şantierul unde se ridică centrala atomică. Nu chiar acolo, se înţelege, terenul e păzit şi accesul e interzis, dar undeva pe aproape, într-un loc, de unde să se poată convinge. Noaptea şi în mare taină, îţi închipui. Am zis da şi a rămas pe mîine.

Se opri, îl privi întrebător pe Jordan. Agentul pricepu îndată :

— Merg eu, evident, spuse el. Dacă dăm chix nefiind decît o capcană, mă ia dracul, şi gata, dar măcar nu intri şi dumneata la apă. Guibrard ar fi cu siguranţă de acord, e de prisos să-l mai întrebăm.

Brunoau dădu din cap :

— Aşa mă gîndeam şi eu. Te rog însă să nu-ţi închipui că vreau să mă eschivez şi...

— Lasă prostiile şi spune-mi mai bine cum se vor desfăşura lucrurile mîine, ce-a pus omul nostru la cale ?

Vădit uşurat, rezidentul sorbi un sfert din halbă, şi apoi lămuri :

— Inginerul Kolbe nu vine personal. E prea bătrîn, zice, pentru soiul ăsta de sport. Trimite însă pe cineva, o fată ; întîlnirea e la mine la nouă seara.

— Cum, o fată ?

— Da, o puştoaică de douăzeci de ani, o cheamă Ilse, pe numele mic, asta-i tot ce ştiu despre ea, şi mai ştiu că sînt logodiţi în secret şi că vrea s-o ia cu dînsul în America. O foloseşte adesea ca intermediar în organizaţia noastră fiindcă fata vorbeşte bine franţuzeşte şi fiindcă, susţine el, îi place. Şi deoarece expediţia de mîine e poate cam obositoare, dar nu şi primejdioasă...

„Încă o muiere, gîndi agentul. Yanka, Silvia, şi acum nemţoaica asta." În douăzeci de ani de carieră nu-şi amintea de vreo afacere în care să fi fost atîta parte femeiască. Întrebă ca din senin :

— E drăguţă mititica ? Brună sau blondă ?

— Ei, exclamă surprins rezidentul, ce-ţi pasă dumitale ? Ţi-am spus că e logodită...

— Hm, bombăni Jordan, fără a se compromite.

Lăsînd-o baltă, întrebă mai departe :

— Așadar, tînăra Ilse și cu mine ne întîlnim la nouă la dumneata. Bun. Și pe urmă ?

— Pe urmă ? Plecați frumușel cu mașina „acolo". Cu mașina ei mai bine, un *Volks* mic cum mai sînt puzderie. A dumitale prea sare în ochi. „Acolo" înseamnă înspre Gedern, un cătun așezat în regiunea împădurită a Vogelsbergului. Ca să ajungi în locul acela, o ții pe șoseaua națională 27 spre Eisenach, șaizeci de kilometri de aici, și apoi, de la Eisenach, pe șoseaua națională 84 pînă la Wächtersbach, încă vreo sută douăzeci și cinci de kilometri ; de acolo, o iei pe un drum lateral, drumul 276, care te scoate la Gedern, alți patruzeci de kilometri. Unul peste altul, cam două sute douăzeci de kilometri — fără *autobahn*. Trebuie socotite, la vreme de noapte, trei ceasuri bune la volan... După Gedern, te călăuzește puștoaica, pe jos firește, pînă acolo unde trebuie — știe ea unde, pare-se. Și rămîne să judeci *dumneata* dacă e cu *adevărat*... Și dacă zici da, facem, pe legea mea, trampa cu amicul : uite planul, uite dolarii...

Agentul se gîndi o clipă și conchise :

— În regulă, am priceput... Straşnică răspundere. Aș fi preferat altă călăuză decît micuța asta de nemțoaică. Dar dacă așa stau lucrurile...

Își goli halba. La rîndul lui, Bruneau puse și el una după alta două întrebări :

— Altceva ? Te gîndești să-ți iei vreo armă ?

— Nu, deocamdată, altceva nimic. Cît privește arma, da, am să-mi iau pistolul. Nu se știe niciodată...

Se ridică, îi strînse mîna rezidentului :

— Pe mîine. Mai rămîi cîteva minute aici după ce plec eu. E mai cuminte.

*

Silviei îi spusese numai că pleacă „în misiune", fără nici o precizare — adăugînd că, dacă nu se întoarce pînă a doua zi la prînz, să ceară instrucțiuni de-a dreptul de la Paris, fără să ia contact cu Bruneau. Pentru mai multă siguranță : rezidentul trebuia ținut cu totul departe de expediția asta, mai ales dacă dădea greș.

Era aproape gata de drum — își pusese un rînd de haine închise, mocasini de piele moale și își vîra tocmai *Coltul* în buzunarul drept al vestei — cînd fata se uită cîteva clipe la el cu o privire adîncă, și apoi șopti :

— Fără vitejii inutile, da ? ! Și încearcă să te întorci. Mi-ar părea rău dacă...

Și, fără să-și încheie fraza, îl sărută pe amîndoi obrajii. De rîndul ăsta însă fără să joace teatru.

Nu se aștepta la una ca asta și rămase puțin mișcat.

Cînd ajunse, cu cinci minute înainte de ceasul hotărît, la rezident, tînăra Ilse era deja acolo. O fată frumoasă, o nemțoaică așa cum scrie la carte — nicidecum clasica Gretchen, firește, dar nemțoaica tip 1967 : înaltă, subțire în talie, largă în umeri, sportivă, rumenită de soare —

un chip foarte plăcut, zîmbitor, cu un năsuc cîrn, cu părul blond, tuns scurt și cu ochi albaștri. Purta pantaloni lungi, negri, cu supieturi, care i se lipeau foarte frumos de trup și un pulover albastru-închis cu guler pe gît. În picioare, pantofi sport cu talpă de crep ; atîrnată de centură, o trusă de schi îi ținea loc de geantă.

În ciuda înfățișării ei fermecătoare, Ilse nu-i prea plăcu agentului, deși n-ar fi putut spune exact de ce : drăguță, nimic de zis, veselă și sănătoasă la prima vedere, nimic de zis — nu-i plăceau însă ochii ei, prea șterși și nepierzîndu-și o anumită duritate de acvamarin nici cînd rîdea. Dar la urma urmei, poate că era numai așa, o idee a lui...

Terminară repede prezentările și, la nouă fix, mașinuța gri porni, cu fata la volan și cu Jerdan lîngă dînsa. Înțelese repede că știa bine ce are de făcut și că nu era de loc o petrecere. Bruneau nu exagerase : drumul era îngust, șerpuit, mai plin de hopuri și mai primejdios decît o șosea națională franceză — bătrînele noastre drumuri, pe care azi e tare la modă să le batjocorești, să le blestemi și să le ocărăști. Pe deasupra, mai străbăteau și cîte un cătun la fiecare trei kilometri, și, în ciuda ceasului tîrziu, erau tot atîția bicicliști, fără faruri firește, cît în centrul Copenhagăi în momentul ieșirii de la birou. Ca să nu mai vorbim de pietoni, de cîini și de păsări.

Era fix douăsprezece noaptea cînd sosiră la Wächtersbach, întocmai ora pe care o prevăzuse

rezidentul. Tot drumul, cei doi călători abia dacă schimbaseră douăzeci de fraze, cînd în germană, cînd în franceză, limbă pe care Ilse o stăpînea cu adevărat foarte bine — atît cît putu să-şi dea seama Jordan după o convorbire atît de „însufleţită". Puţin înainte de a intra în sat, nemţoaica coti la dreapta pe un drum de tip „departamental", şi mai îngust, nepietruit şi care începu deodată să urce pieptiş. Era însă măcar pustiu... Răsărise luna, un corn subţirel care lăsa de jur împrejur cîmpia într-un întuneric aproape deplin şi Jordan, cine ştie ce socoteală îşi făcu în mintea lui şi îşi aminti deodată că erau tocmai în 14 iulie şi că la Paris, la ceasul ăsta, se dansează cu lampioane.

Încă patruzeci de minute şi străbătură Gedern-ul adormit. Ilse mai merse înainte vreo zece kilometri, drumul se desfăşura acum de-a dreapta unei păduri dese — în care pătrunse în cele din urmă, făcînd un viraj de nouăzeci de grade. Opri la cîţiva metri de liziera, şi cu o manevră dibace, făcu stînga-mprejur cu maşina — un exerciţiu care i-ar fi picat pe mulţi la examenul de şofer, căci drumul n-avea, cu siguranţă, nici trei metri lăţime. Deschise pe urmă portiera şi coborî, şi Jordan făcu la fel.

— E aproape, şopti ea. Mai avem puţin de mers, las maşina ascunsă printre copaci, pentru mai multă siguranţă.

Înainte însă de a încuia, scoase din spate patru cercuri de metal, ca nişte roţi de bicicletă de la care s-au demontat spiţele. Îi întinse două din ele agentului, care le pricepu îndată rostul,

și nu puse nici o întrebare ; făcînd ca ea, și le petrecu pe după gît și pe sub brațul stîng, purtîndu-le în bandulieră pe umărul drept. Pe urmă fata îl pofti, cu un gest, s-o urmeze.

După vreo sută de pași înapoi pe drumul de unde veniseră, se opri în fața unui taluz, aflat pe dreapta, care-i slujea fără îndoială ca punct de reper. De acolo, traversă șoseaua cea îngustă și poteca pentru pietoni și, ajungînd la liziera pădurii care mărginea drumul, scoase din geantuță o lanternă electrică. Aprinse și stinse scurt de cîteva ori cercetînd desișul, un fel de tufiș neîntrerupt, care alcătuia marginea pădurii : după cîteva minute, razele lămpii se opriră pe ceea ce părea să fie începutul, care practic de pe șosea rămînea nevăzut, unei poteci ce se înfunda perpendicular în pădure.

— Am ajuns, șopti ea.

CAPITOLUL III

„Am ajuns"... Jordan era plin de bunăvoință, dar nici așa, să înghită toate balivernele. Poteca asta, sau, mai bine zis, firul ăsta de potecuță să fie drumul de acces la o centrală atomică de două sute de megawați — ce glumă proastă !

Poate că, fără să-și dea seama, fata simți protestul acesta tăcut. Se grăbi să explice, tot *mezzo-voce :*

— E un drum amenajat de noi şi cunoscut doar de noi. Nu duce pînă la şantier, fireşte ; adevăratul drum care merge pînă acolo porneşte din Grossenlüder, din nord, la vreo cincisprezece kilometri în faţa noastră. Ţinînd-o însă pe poteca asta, ajungem într-un loc de unde se vede de sus centrala în construcţie, mă rog, ceea ce se poate vedea, lucrările exterioare.

Îl privi pe francez, păru că aşteaptă o întrebare sau o reacţie oarecare. După o scurtă tăcere, urmă :

— Normal, ar fi cale de jumătate de oră de mers fără să ne grăbim. Însă întreg terenul e păzit pe o rază de opt pînă la zece kilometri în jurul şantierului, şi o să avem de trecut cîteva obstacole. Ei, mergem ?

Se uită la ceas : cadranul fosforescent arăta unu fix. Răspunse, tot şoptit şi el :

— Hai.

Fata se strecură în strîmtul interval tăiat în tufişul cel des ; o urmă la doi paşi — era cam plictisit şi puţin îngrijorat ; toată istoria asta i se părea din ce în ce mai sucită... În bezna care domnea nu deslușea înaintea lui decît părul blond al Ilsei. Fata înainta destul de repede de-a lungul a ceea ce acum nu mai era decît o cărare şerpuind printre copaci şi pe care o cunoştea, desigur, după nişte jaloane pe care numai ea le vedea. Oricum, lampa n-o aprinse niciodată. În jurul lor o liniște apăsătoare, abia tulburată, din cînd în cînd, de cîte o creangă ce se frîngea sub picior.

După un drum de vreo două sute de metri, după cîte i se păru lui, fata încetini pasul și apoi se opri locului. Veni lîngă ea și fata trebui să-i arate cu degetul primul baraj : să fi fost singur, ar fi dat cu nasul în el. Era un gard de un stat de om, opt rînduri de fire de sîrmă ghimpată întinse la cîte treizeci de centimetri distanță, pe niște stîlpi puternici așezați la doi, trei pași unul de altul.

— Și dacă prin sîrme trece curentul ? întrebă el neliniștit, în vreme ce fata își scotea de pe umăr cercurile de metal în chip de roată de bicicletă.

Ilse dădu din cap că nu, se puse în genunchi și, fără altă precauție, începu, așa cum prevăzuse agentul, să vîre, forțînd, unul din inelele de oțel între perechea de fire cea mai apropiată de pămînt, amenajînd astfel o trecere circulară de vreo șaptezeci de centimetri diametru. După ce sfîrși, se ridică, trecu dincolo de barieră cercul care îi mai rămase și îl pofti pe Jordan să facă la fel cu ale lui ; aplecîndu-se apoi din nou, se strecură cu ușurință prin deschizătură. După treizeci de secunde, Jordan era și el dincolo de obstacol.

— Lăsăm astea aici, îi șopti Ilse. Are să ne trebuiască cînd ne întoarcem.

Și, culegînd cercul nefolosit, îi făcu semn tovarășului ei să facă la fel. Și își urmară amîndoi drumul.

După nici alți vreo sută de metri, tot șerpuind printre copaci, nemțoaica se opri iar, brusc, înaintea unui baraj răsărit ca din pămînt și pe

care, ca și adineaori, Jordan nici nu-l bănuise. De rîndul ăsta era groasă : niște bulumaci de cel puțin doi metri, care susțineau o rețea de fire de sîrmă ghimpată, așezate cruciș în pătrate prin care n-ar fi putut trece nici capul unui om.

— Are să fie ceva mai greu ca adineaori, șopti agentul.

— Așteaptă să-l vezi pe al treilea și ultimul, peste cîteva minute, răspunse calm fata... Două garduri ca ăsta, montate paralel la trei pași unul de altul, și între ele în pămînt colți de metal. Întocmai sistemul de împrejmuire al lagărelor de concentrare din timpul războiului, după cîte se pare...

Într-adevăr fermecător, gîndi agentul, care se întrebă îngrijorat dacă fata voia să sape un tunel sau dacă aveau să treacă peste obstacol, sărind din cracă în cracă precum cimpanzeii. Deocamdată, scoțînd din gentuță un cleștișor, Ilse reteza netulburată patru fire verticale, care săriră pocnind sec în liniștea nopții. După un tratament asemănător aplicat firelor orizontale, izbuti să strecoare între două din ele un cerc metalic, așa cum făcuse și adineaori. Din ce în ce mai uluit, Jordan își spuse că n-are să fie de loc ușor, la înapoiere, să facă să dispară urmele indiscretei lor plimbări...

Și chiar în clipa aceea — năprasnic și din senin — izbucni drama.

De dincolo de rețea, la vreo douăzeci de metri, se aprinse brusc un proiector care-i scăldă într-o lumină violentă, de o albeață strălucitoare. Aproape în aceeași clipă, și fără nici o somație,

intră în acțiune o armă automată — o rafală lungă, o rafală care, în timp ce se arunca pe burtă, i se păru lui Jordan că ține o veșnicie. Apoi se așternu din nou liniștea, tulburată doar, preț de cîteva clipe, de căderea unor crengi retezate de gloanțe.

Abia tresărind, agentul aruncă o privire în jurul lui, căutîndu-și tovarășa. I se păruse că a avut și ea reflexul să se arunce la pămînt... Și într-adevăr, puțin mai încolo decît el, era întinsă pe spate, ucisă însă pe loc de un glonte care o izbise în plină față, smulgîndu-i năsucul cel cîrn și o bucată din maxilar. Din gaura ciopîrțită se scurgea domol sîngele, învelind încetișor obrazul cu o horbotă de pîrîiașe roșii — un roșu oribil, vinețiu în lumina albă a proiectorului.

Lipit de pămînt, Jordan contempla cadavrul, vrăjit parcă de crîncena privelițte și năpădit de o ură cumplită împotriva ucigașilor nevăzuți. Nu-i fusese prea simpatică fata, nu, dar era atît de tînără, prea tînără ca să se prăpădească așa, mîrșav și năprasnic, răpusă sălbatic și mișelește. Se mai gîndea că moartea ei a fost o chestiune de o zecime de secundă ; pe el numai iuțeala reflexului, rezultatul a douăzeci de ani de „meserie" îl salvase, îl salvase deocamdată, aruncîndu-l la pămînt o clipă înainte de a se porni rafala...

Cu mișcări bine socotite, își scoase din buzunar *Colt*-ul *„commander"*, ținti conștiincios proiectorul ținîndu-și arma cu amîndouă mîinile, apăsă încetișor pe trăgaci. Zbîrci... încă o dată. Iarăși

zbîrci... În schimb mitraliera, sau pușca-mitralieră din fața lui începu iar să latre, scuipă poate o jumătate de încărcător și i se păru că gloanțele îi zboară la cîțiva centimetri de-asupra capului.

Un pistol contra unei arme automate, era curată nebunie ! Jordan își aminti deodată un roman de spionaj pe care-l citise cîndva — ciudat moment pentru asemenea soi de amintiri — în care eroul avea întotdeauna la el vreo trei, patru grenade, asta era scula lui preferată. Pe atunci se prăpădise de rîs : la șapte sute de grame bucata, trebuie că-i cam umflau buzunarele... Adevărul era însă că ar fi fost foarte bucuros să fi avut acum la îndemînă cîteva grenade D.F. model 37, singurul mijloc în stare să-l scape de nemernicii aceștia care-l țineau țintuit la pămînt. Oare ce mai puneau la cale bestiile ? Nu se mai auzea nici o mișcare, nici un zgomot...

Mă rog, cu grenade sau fără, ceva trebuia să facă. Se sili să respire îndelung și adînc de cîteva ori, pentru a-și potoli turbarea care-l făcea să tremure. Puse apoi iar mîna pe *Colt,* țintì din nou și trase al treilea foc. De rîndul acesta nimeri în plin. Proiectorul se stinse brusc și, descumpănit desigur de bezna în care se pomeni deodată scufundat, servantul armei automate încetă să mai riposteze.

Era momentul să se retragă cît mai repede, înainte ca ceilalți să instaleze alt proiector. Nu se îndura s-o lase însă acolo pe tînăra moartă — și de altminteri cadavrul ar fi fost pentru dînșii un indiciu mult prea grăitor. Se tîrî deci înspre trupul fetei, îngenunche, îl luă în brațe

și, ușor, cît mai ușor cu putință, se îndepărtă de gardul de sîrmă ghimpată, înapoi spre locul de unde socotea că au venit.

N-avea să uite multă vreme întoarcerea asta : Ilse era înaltă și cadavrul ei atîrna greu — și apoi e îngrozitor de neplăcut să știi că-ți stă în spinare o pușcă-mitralieră gata încărcată și că omului care o mînuiește poate foarte bine să-i trăsnească prin cap să slobozească o rafală, așa la întîmplare, la înălțimea unui stat de om.

Ajutat mai curînd de noroc decît de o orientare rațională, ajunse la prima barieră aproape de locul unde-și pusese nemțoaica cercul metalic. Acolo însă, poftim de strecoară trupul prin cerc. Făcu ce făcu și abia izbuti s-o bage înăuntru pînă la brîu, astupîndu-și astfel și lui trecerea ; era cît p-aci să-și piardă nădejdea, cînd își aminti de cleștișorul pe care fata îl pusese la loc în gentuță după ce adineaori retezase sîrma.

Îl luă, tăie trei rînduri de fire pe o lățime de un metru — oricum, nu mai putea fi vorba acum ca blestemata asta de expediție să nu lase urme... Trecu prin spărtură și, ajuns dincolo, trase cadavrul după el ; apoi îl ridică din nou și își urmă drumul cu el în brațe, opintindu-se, gîfîind, scrîșnind din dinți, ca să nu cedeze ispitei de a-l abandona ca un laș. Pînă una-alta, nu s-ar fi zis că încearcă cineva să pună mîna pe el, dar poate că în clipa asta paznicii telefonau, raportau, și se și organiza urmărirea.

De rîndul acesta, rătăci fără să-și dea seama poteca și, după două sute de metri istovitori, de-a lungul cărora se opri de cîteva ori ca să-și

tragă sufletul, se pomeni în faţa tufişului des care alcătuia liziera pădurii ; nu mai găsea însă locşorul prin care se strecuraseră amîndoi, la venire. Atîta pagubă... Se hotărî să treacă prin stufosul rămuriş apărîndu-se cu trupul Lsei — ei acum tot nu-i mai păsa. Înaintă ca un tanc vreo zece metri, simţi nişte ghimpi ascuţiţi sfîşiindu-i dureros mîinile şi obrazul şi răzbi în sfîrşit la drum, la peste o sută de paşi de adevăratul capăt al potecii. Culcă în şanţ cadavrul şi, în ciuda oboselii, alergă cît îl ţineau picioarele la maşină, după ce luase cheia de contact din gentuţa moartei.

Nu ambală însă numaidecît motorul, de teama zgomotului : slobozi numai frîna de mînă şi, drumul fiind uşor povîrnit, maşina se puse în mişcare pornită de propria ei greutate. Opri în dreptul cadavrului, îl puse în spate şi îl acoperi cu o mică prelată pe care o găsi în portbagaj. Şi apoi, tot cu motorul stins, parcurse încă vreo doi kilometri. Pe urmă puse contactul şi începu să meargă normal trecînd curînd prin Gedern, la fel de liniştit şi de pustiu. Trei sferturi de oră mai tîrziu, ajungea fără nici un necaz la şoseaua naţională 84 ; se opri, trase pe dreapta şi începu să mediteze asupra situaţiei.

Pînă aici, acţionase aproape inconştient, fără să se gîndească, mînat din urmă doar de imperioasa necesitate de a se îndepărta cît mai iute de zona primejdioasă. Şi acum, ce avea să facă cu cadavrul ăsta care-i stătea pe cap, cu maşina, şi cu el însuşi ? Uite, frate, nu-i decît două şi un sfert — uluitor ! Doar şaptezeci şi cinci de

minute de cînd Ilse îi şoptise „am ajuns“ — ar fi jurat că trecuse de trei ori pe atît... Cu atît mai bine, însemna că mai are încă aproape două ceasuri de noapte *adevărată :* pînă în cel mult două ceasuri trebuie să se descotorosească de cadavru şi anume în aşa fel încît să fie sigur că n-au să dea peste el cel puţin trei, patru zile, cel mai scurt răgaz în care şi-ar putea încheia misiunea.

Prea multe posibilităţi n-avea : apa — un lac, un iaz, o gîrlă, cînd ajungi la ananghie, tot la bunele metode bătrîneşti te întorci. Agentul găsi în buzunarul portierei un ghid automobilistic *Europa Touring :* aprinse lanterna Ilsei şi căută harta regiunii Hesse... Fără discuţie, apa cea mai apropiată era rîul Main : rămînea de văzut cum să ajungă la el.

După cîteva minute de gîndire, trase concluzia că locul cel mai potrivit ar fi, fără îndoială, Seligenstadt, un sat la vreo patruzeci de kilometri, la care se putea ajunge trecînd prin Hanau, pe drumul naţional 84, apoi pe drumul departamental 45. Seligenstadt era aşezat pe fluviu şi mare minune ar fi să nu găsească un loc discret unde s-o plaseze pe Ilse la cîţiva metri sub apă. Mai erau, firește, şi alte soluţii : Mainul mai udă şi alte oraşe, şi Hanaul bunăoară ; era însă totuşi mai potrivit să opereze într-un sat din fundul lumii decît într-un oraş cu 50 000 de locuitori — se reducea astfel şi numărul celor bîntuiţi eventual de insomnie.

Fără tărăgăneală, Jordan întoarse maşina şi porni spre Hanau, unde ajunse în treizeci de

minute. Pierdu aici minute prețioase, încăpățînîndu-se să treacă prin oraș în loc să-l ocolească prin Wilhelmstrasse, cum ar fi trebuit s-o facă, și cînd intră în Saligenstadt se făcuse trei și jumătate.

Aici însă, treaba a mers ca pe roate. Chiar înainte de a intra în aglomerație, zări fluviul sclipind în întuneric, la vreo sută de metri de șosca, în stînga — același Main pe care îl trecuse adineaori pe un pod din Hanau. În zece secunde găsi un drum pietruit, prea îngust însă ca să poată intra cu mașina, care se desprindea din șosea coborînd drept spre fluviu.

Cele dintîi case din Seligenstadt erau cam la vreo jumătate de kilometru ; în cîmp, nu se vedea țipenie de om, și peste tot domnea liniștea... Agentul hotărî să joace tare ; opri, trase cum putu mai bine mașina pe poteca pentru pietoni și scoase dinăuntru cadavrul Ilsei împreună cu prelata care îl acoperea, precum și o frînghie pe care o găsise în portbagaj.

Își stăpîni de altfel anevoie greața cînd revăzu obrazul acela însîngerat și ciopîrțit, scrîșni din dinți, și luă iar in brațe povara, ca adineaori în pădure. Și Doamne ajută ! Cu pași mari, aproape fugind, se îndreptă spre fluviu.

Totul decurse bine, nici un curios nu veni să-și bage nasul. Ajuns însă pe mal, în clipa cînd se pregătea să lege prelata în jurul trupului, își dădu seama că ar trebui să îngreuneze pachetul, ca să fie sigur că se duce la fund... Fu nevoit să se întoarcă, în pas alergător, la mașina al cărei portbagaj conținea, din fericire,

un utilaj aproape complet : chei universale, ciocan, tot tacîmul, la care adăugă cricul, şi aduse totul lîngă Main. După cinci minute de lucru, rămăşiţele pămînteşti ale bietei fete, încărcate cum se cuvine cu lest, se afundară tăcut în oglinda neagră a apei.

Jordan îi mai închină un ultim gînd şi se întoarse la drum : una din probleme o rezolvase, mai rămînea de văzut ce-i de făcut cu el şi cu maşina. Se cercetă cu luare-aminte, întîia oară de cînd cu drama din pădure, şi se strîmbă văzîndu-şi hainele sfîşiate, pline de sînge şi de pămînt, haina mai ales de care se frecase în timpul transportului groaznica rană a nemţoaicei. Şi apoi, mîinile şi obrazul, mîinile şi obrazul *lui*, brăzdate de zgîrieturi lungi şi sîngerînd. Nu, nici vorbă, nu se putea arăta în lume în halul ăsta : în maşină, desigur, nu s-ar observa, dar dacă ar trebui să meargă pe jos, ziua în amiaza mare... Şi era, ia să vedem, patru fără un sfert — într-un ceas avea să răsară soarele.

Agentul luă iar ghidul, studie itinerarii, adună kilometri, socoti minutele... De, prea multe soluţii nu erau. Porni motorul şi se îndreptă spre Hanau, unde ajunse în zece minute, şi începu să circule cu viteză redusă pe străzile pustii, în căutarea unei cabine telefonice, pe care o găsi pînă la urmă pe lîngă Marktplatz. Nimeni de jur împrejur, doar lumina crudă a felinarelor, bălţată de pete de umbră — opri, intră în cabină, făcu numărul Silviei. Nu era o oră potrivită să scoli din somn o fată frumoasă, dar...

Eurasiana răspunse destul de repede, dacă ținem seama cît era ceasul — cu un glas care i se păru agentului mai curînd uimit decît supărat de un telefon atît de matinal. Spuse cine e, apoi îi comunică laconic :

— E lată, e lată rău ! Am nevoie de tine.

Nu ceru nici o lămurire, fapt pe care îl prețui, ci se mărgini doar să întrebe :

— Ce am de făcut ?

— Spune, cît îți trebuie ca să fii la volan ? Îmbrăcată, firește.

Se gîndi cîteva clipe și hotărî :

— Vreo douăzeci de minute. E patru și zece, cred că la patru jumătate pot porni.

— OK. Ieși prin Reinhäuser Landstrasse, știi unde e, la nordul satului, drumul care duce la Eisenach. De acolo o iei pe șoseaua națională 84, înspre Frankfurt. Te oprești însă înainte, la Fulda. Unul peste altul, o plimbare de vreo sută cincizeci de kilometri, încearcă să faci cel puțin șaptezeci în medie ; drumul nu e grozav, dar la ceasul ăsta ar trebui să izbutești. Vei fi așadar la Fulda la șase și jumătate. Tragi mașina într-un loc care să nu fie prea central, m-am gîndit la Piața Domului : după un ghid pe care-l am eu aici, e ceva mai deoparte — și mă aștepți. Eu am să fac în așa fel încît să te ajung cinci minute mai tîrziu, trag lîngă tine, las căruța mea, sar într-a ta — și o întindem. Cînd ai să mă vezi, ai să înțelegi că n-am nici un interes să mă plimb pe bulevard. Clar ?

— Clar. La șase și jumătate sînt la Fulda, în Piața Domului.

Și preciză, cu o vorbă care-i plăcea ei :

— *Si Dios quiere,* bineînțeles.

— *Amen,* încheie Jordan. Și puse receptorul în furcă.

El n-avea de făcut decît șaptezeci de kilometri. Alesese acest loc de întîlnire fiindcă pe tot traseul era singura așezare ceva mai răsărită — 48 000 locuitori, după ghidul lui. Mașina, pe care voia s-o părăsească acolo definitiv, va putea fără îndoială staționa cîteva zile pînă s-o ia cineva în seamă, în vreme ce într-un prăpădit de sat ar fi căscat toți gura la ea după o singură noapte...

Se sui la loc la volan și porni spre Fulda cu viteză redusă, patruzeci, cincizeci pe oră — mai puțin ar fi bătut la ochi. Nu era totuși decît șase fără un sfert cînd ajunse la marginea orașului ; se întoarse atunci, o luă la stînga pe un drum îngust și șerpuit care-l duse într-un loc numit Motten. Ceasul arăta acum șase și zece, se făcuse ziuă de-a binelea și, chiar în colțul acela de lume, începea să întîlnească bicicliști și pietoni. Stînga-mprejur la Motten și înapoi la Fulda... Ajunse în Piața Domului peste treizeci de minute, zări numaidecît micul bolid roșu pe care Silvia îl trăsese în fața celebrei catedrale. Orașul tocmai se trezea, dar nu crau încă totuși prea mulți vizitatori la mormîntul sfîntului Bonifaciu.

Lucrurile se desfășurară așa cum le rînduise și le explicase el fetei și, ca într-o figură de scamatorie, în cîteva clipe ședea lîngă ea. Holbă

ochii văzîndu-l, nu făcu nici un comentariu, ci întrebă doar :

— Şi acum, stăpîne ?

— Acum, înapoi la Göttingen, la tine acasă, să mă aranjez puţin. Mînă însă încetişor şi cuminte, nu e momentul să ne înhaţe vreun sticlete.

Fusese operativă şi de loc iscoditoare, astfel încît Jordan ţinu să-i povestească, pe drum, cele întîmplate în noaptea aceea, ca să-i dovedească încrederea. Cînd sfîrşi, fata întrebă :

— Ce concluzii tragi şi ce ai de gînd să faci ?

Nu şovăi, fiindcă se gîndise la asta :

— A, foarte limpede. De un lucru măcar sînt sigur : că în pădurea aceea se află ceva senzaţional şi de loc catolic. Îi dau deci liber lui Bruneau să cumpere planurile de la informatorul lui. Chiar la banii pe care-i cere, e o afacere.

Se opri o clipă şi urmă, cu un glas deosebit :

— Firește, nu se poate şti cum o să reacţioneze amicul cînd o să afle că logodnica lui s-a prăpădit. E o împrejurare care poate să complice lucrurile...

Şi începu să se gîndească la asta. Silvia îi respectă tăcerea şi, pînă la capătul călătoriei, se consacră exclusiv volanului. La opt fix, Lancia roşie intra în Reinhäuser Landstrasse şi peste cinci minute oprea în faţa casei unde locuia eurasiana. Nu era nimeni pe paşnica străduţă şi Jordan ieşi fără nici un necaz din maşină.

Ajuns sus, poposi întîi pe îndelete în baie, se bărbieri, zăbovi îndelung în cadă — drept e că era şi cazul. Ieşind, după trei sferturi de oră,

din zisa cameră, petrecu cam încă o dată pe atît în bucătărie, unde luă o gustare substanţială. Cînd sfîrşi cu aceste sănătoase îndeletniciri, avu surpriza să constate că nici Silvia nu stătuse degeaba : hainele îi erau curăţate şi călcate, cusute pe unde erau rupte şi, zău, chiar destul de binişor. Rămase cu adevărat încîntat : nici nu bănuise că calităţi de gospodină zăceau în copila asta. E adevărat că, cu degetele ei de zînă...

Rămîneau zgîrieturile, mai ales cele de pe obraz : chiar oblojite şi dezinfectate, tot se vedeau. După mai multe încercări, hotărî să acopere cu un plasture roz trei din cele mai mari — aşa vor trece mai neobservate. Cele mici se vedeau mai puţin. După asta îi telefonă lui Bruneau şi-şi fixă întîlnire cu el la unsprezece, în cîrciumioara de la marginea oraşului unde se mai văzuseră o dată. Cam multe întîlniri în cîteva zile, dar nu era vreme de pierdut.

*

Prima concluzie pe care o trase rezidentul, după ce ascultă istorisirea lui Jordan, fu aceeaşi ca a lui : în pădurea Vogelsberg se petreceau cu siguranţă lucruri ciudate şi merita să cheltuieşti 20 000 de dolari ca să afli despre ce e vorba. Dar, tot ca şi agentul, era îngrijorat de felul cum avea să reacţioneze Kolbe auzind de moartea logodnicei lui.

— La urma urmelor, hotărî el, ce să mai stăm să ne batem capul, tot nu putem prevedea nimic. Trebuie ca, prin Boissier, să-l anunţ ce s-a în-

tîmplat, cît mai diplomatic cu putință — oricum, fără să-i spun că trupul Ilsei se odihnește acum sub patru metri de apă murdară, cred că asta nu l-ar prea încînta... Și atunci, ori albă ori neagră : ori o să fie atît de demoralizat, încît o să-și părăsească proiectele și atunci ne-am ars, ori, dimpotrivă, o să vrea și mai tare să plece din țară, și atunci o să ne mai și scadă din preț. Cum aflu ceva, îți telefonez. Dă-o încolo de prudență, nu mai e vreme acum de moșmondeală.

Și îl și sună, a doua zi dimineață, la hotel. Jordan se întoarse în camera lui și, dragă Doamne, i se păruse că nu-i prea păsa nimănui de glorioasele lui vătămături. Hotărîră o nouă întîlnire, de rîndul ăsta la garaj : „Ultima, sper", comentă, scurt, Bruneau, fără a-i dezvălui nimic din desfășurarea operațiunii. Firește că nici el nu cuteză să ceară, la telefon, alte lămuriri.

Rezidentul nu-l ținu însă prea mult pe jăratic cînd, un ceas mai tîrziu, îl întîmpină la el în birou. Nu închisese bine ușa, că îi și vesti, vesel nevoie mare :

— S-a făcut !

Și, după o clipă, după ce își pofti mosafirul să ia loc pe un fotoliu, adăugă :

— După Boissier, totul a mers ca pe roate. La început, vestea l-a zdrobit pe inginer ; preț de o jumătate de oră a fost o adevărată prăbușire și omul meu era cît p-aci să creadă că s-a dus dracului totul. Pe urmă, însă, Kolbe și-a venit dintr-o dată în fire, deznădejdea i s-a prefăcut în ură — era chiar un spectacol foarte interesant de văzut, zice Boissier — da, în ură ;

„O țară de ucigași", striga, știa erau compatrioții lui. Și s-a jurat că nu mai poate trăi în Germania, că vrea s-o întindă cît mai iute — pe scurt, a confirmat că e gata să ne paseze faimoasele lui planuri, și acum nu numai pentru bani, ci și din răzbunare.

Făcu o scurtă pauză și încheie cu cinism :

— Oricum, cu toată adînca lui durere, n-a lăsat nimic din preț.

— Și tîrgul ăsta, cum și cînd are să se facă ? întrebă Jordan.

Celălalt șovăi cîtva timp și, în sfîrșit, se hotărî :

— Hm... e un clenci aici — lui Kolbe i s-a făcut frică. După el, dispariția iubitei lui are să se afle curînd și atunci s-ar putea ca urma să ducă pînă la dînsul, deși logodna lor s-a petrecut în secret... Pretinde așadar ca, pentru propria lui securitate, tîrgul să se facă în afara granițelor Germaniei. Concret, în Norvegia...

CAPITOLUL IV

— ...mama lui ! exclamă Jordan. În Norvegia ! Colea, în Norvegia...

Rezidentul se sculă, luă ghidul *Europa Touring*, geamănul celui pe care-l folosise Jordan, îl deschise la harta Europei, și îl puse pe birou, în fața musafirului :

— Chiar așa complicat nu e, să știi. Uite : pe autostrada E 4, cu o mașină ca a dumitale, ești în trei ceasuri la Kiel. Acolo te îmbarci, împreună cu mașina, pe unul din vasele speciale ale companiei „Jahre Line", care face aproape zilnic naveta Kiel-Oslo, plecarea după-amiază, sosirea a doua zi dimineață la opt. Se pare că se călătorește foarte confortabil ; au cabine cu cameră de baie și cu tot ce trebuie, și că te ospătezi regește.

Jordan se lăsă înduplecat destul de lesne :

— Mă rog, mă rog... Și la Oslo, ce am de făcut ?

— Omul pleacă înainte și te așteaptă într-un colțișor discret, într-o pădure la optzeci de kilometri de capitală.

Încă o dată, agentul își rosti fără perdea mirarea în niște cuvinte de a căror vigoare nu le-ar fi fost rușine nici strămoșilor noștri romani.

— Într-o pădure ! Sper că glumești... fiindcă eu unul, sînt, cum să-ți explic, sătul de aventuri în pădure.

Bruneau se sculă din nou, ocoli biroul și deschise ghidul, de rîndul ăsta la harta 79. Cu un creion, desemnă unul din drumurile tipărite cu roșu, acela care pornea de la Oslo în direcția nord, spre Hamar și Lillehammer :

— Iată, pe traseul ăsta a hotărît întîlnirea. La Tangen, uite, aici e un drumeag forestier care se desprinde din șoseaua națională și duce la niște sate singuratice. După vreo două sute de metri, ajungi într-o mică poiană, așa zice amicul, firește, eu unul n-am fost să văd ; te așteaptă acolo între zece și unsprezece dimineața.

Jordan rămase trăsnit. Foarte bine, era normal ca inginerul să vrea să fie prudent şi era chiar un lucru foarte cuminte să nu se întîlnească în Germania. Dar de aici pînă la un drum de o mie de kilometri... În Olanda, bunăoară, ar fi fost mai practic. Întrebă :

— Şi... a rămas stabilit ? Nu-l mai putem convinge să-şi schimbe planul ?

Rezidentul ridică încetişor din umeri :

— Boissier susţine că nu. De altminteri, numaidecît după ce se face trampa, de acolo din Norvegia s-a hotărît s-o ia din loc definitiv. Şi-a lichidat tot avutul şi nu mai aşteaptă decît dolarii noştri ca să se îmbarce la Oslo, direcţia America.

Jordan se hotărî dintr-o dată. „Ştiu eu, s-ar putea să fie încă o capcană — deşi, ziua în amiaza mare... Şi apoi, oricum, Oslo nu e Chicago"...

— Bine, e în ordine, aruncă el. Şi pe cînd ?

— Dacă-i telefonez acum lui Boissier că sîntem de acord, inginerul pleacă mîine dimineaţă şi ajunge poimîine la Oslo : va să zică luni în 18. Dumneata îl urmezi după douăzeci şi patru de ore : încă o dorinţă a lui, nu vrea să călătorească împreună cu dumneata, ca nu cumva să se compromită — cum foarte drăguţ se exprimă. Iar întîlnirea ar urma să aibă loc în dimineaţa sosirii dumitale. Se loveşte bine cu ora vaporului : ajungi la chei la opt, mai pierzi vreo treizeci de minute pînă îţi debarcă maşina ; pe urmă, o dată instalat la volan, ai două ceasuri ca să străbaţi distanţa dintre Oslo şi locul de întîlnire şi să

ajungi, deci, la timpul hotărît : cam patruzeci de kilometri pe oră în medie, mai mult nu poți pretinde de la drumurile norvegiene.

— Perfect. Acuma spune-mi, te rog, unde pot să-mi cumpăr un bilet pentru rabla asta de vapor ?

Bruneau puse mîna pe o carte de telefon :

— E o agenție de voiaj chiar aici, pe Theater Strasse și cred că n-o să le fie greu să-ți facă rost de un loc. Sîntem în plin sezon turistic, e drept, dar linia asta nu prea e aglomerată : mulți amatori de fiorduri preferă să profite de încă o frontieră și trec prin Danemarca.

— Și banii, bănuiesc că-i iau în ultima clipă... Presupun că îi și ai...

Rezidentul încuviință :

— Da, sînt aici. În siguranță. Mai în siguranță decît în camera dumitale de hotel. Treci, așadar, să-i iei, chiar înainte de a porni spre Kiel.

Păru să se gîndească vreo cîteva clipe, în sfîrșit încheie :

— Cam asta ar fi. Dumneata mai vezi ceva ? Desigur că nu....

Ba da, Jordan mai vedea ceva. Șovăi o clipă înainte de a vorbi, de teamă să nu pară caraghios. Era însă ceva mai tare ca el — amintirea nopții din ajun din pădurea Vogelsberg îi stăruia încă prea proaspătă și prea vie în minte. Își luă inima în dinți :

— Uite ce e... aș vrea să iau cîteva grenade, două să zicem. Două „defensive" franțuzești, singurele pe care știu să le mînuiesc. Poți să-mi faci rost ?

Bruneau nu-şi ascunse ironica surpriză :

— Alta acum, grenade ! Da ce, pleci la Okinawa ?...

Apoi redeveni serios :

— Se poate, firește. Orice se poate. Trupele noastre care staționează în Germania sînt cîteodată foarte bine gospodărite... În regulă, poimîine le vei avea. Dar n-ai putea să-mi explici ce anume...

Agentul îi tăie vorba, zîmbind şi el la rîndul lui :

— Nu, lasă, altă dată. Am eu, așa, o idee !

*

Găsi destul de lesne locuri pentru luni 18 iulie, pe M/S *Prinsesse Ragnhild* al companiei norvegiene „Jahre Line" : un bilet pentru el, clasa întîi, cabină de o persoană cu baie, şi un bilet pentru maşină ; una peste alta, o sumă destul de rotunjoară : făcu, ca să se distreze, socoteala că, la nouăsprezece ore de vapor, vine aproape douăzeci de franci vechi minutul... Pe urmă, în ultimul lui week-end înainte de a pleca, îşi jucă mai departe cu Silvia rolul de tătic venit în vizită la fata lui cea cuminte.

Luni dimineața, o dimineață frumoasă şi însorită, îşi plăti camera la „Zur Sonne" şi la ora opt se afla la garajul Bruneau. Rezidentul îi confirmă că totul e în ordine, că, adică, inginerul plecase din Germania în ajun, conform planului, şi trebuia acum să fie la Oslo. Îi înmînă cei douăzeci de mii de dolari, în hîrtii de

cîte o sută, așa cum dorise Kolbe — iar agentul rămase încă o dată mirat, se mira întotdeauna cînd vedea ce puțin volum ocupă banii : un teanc care, strîns într-o banderolă cenușie, nu depășea, cu siguranță, doi centimetri grosime. Îl strecură fără multe fasoane într-un buzunar din căptușeala hainei.

Și, la sfîrșit, cu figura misterioasă și subtilă a unei gazde care se pregătește să-ți ofere un păhărel de *Château Clos-d'Estournel-Saint-Estèphe* recolta 1947, Bruneau îi întinse o cutie dreptunghiulară de lemn alb. Înăuntru, învelite cu grijă în mai multe straturi de hîrtie, se aflau două obiecte ovoidale, destul de grele. Jordan îi mulțumi din suflet. Pe urmă își luă rămas bun de la colegul lui, care, credincios tradițiilor bătrînești, își însoți urările de succes cu o zdravănă înjurătură.

Fără să se grăbească peste măsură, agentul străbătu în două ceasuri cei două sute șaizeci de kilometri de *autobahn* care despart Göttingen de Hamburg și, douăzeci de minute după ce ocoli monstruosul oraș, ieși din autostradă și o luă, la stînga, pe șoseaua națională 404 care îl scoase la unsprezece la porțile Kiel-ului. Fără oprire, ajunse, prin Sophienblatt, drept la Oslokai.

Vaporul lui era tras la chei, un vapor frumos și alb, nou-nouț după cîte se părea, de cel puțin 8 000 de tone, cu cinci punți exterioare așezate în amfiteatru și cu trei rînduri de hublouri. De-a lungul cheiului, pe trei rînduri într-un loc anume amenajat, se și adunaseră vreo sută de mașini care așteptau îmbarcarea. Toate indicativele

lumii, de la F la CH, de la GB la D și la NL — ba chiar și la cîteva N-uri, care se întorceau în patrie.

În cupeul lui, Jordan rămase un ceas încheiat să se coacă la un soare care-l bătea drept în cap, fără altă distracție decît aceea de a-i privi pe ceilalți viitori pasageri și a-i clasa pe temperamente, după cum reacționau la respectiva probă : flegmaticii și resemnații, nerăbdătorii, nebunii furioși... Operațiile începură în cele din urmă cu o fantezie plină de haz, care-i răsturnă agentului cele mai sigure noțiuni privitoare la corespondența dintre ordinea și disciplina germană cu ordinea și disciplina norvegiană. Dar încet-încet, totul se potoli, și *Peugeot*-ul izbuti la rîndul lui să pătrundă pe planul ușor înclinat care ducea la una din cele șase porți larg deschise în coca vaporului și să intre pe puntea-cală rezervată mașinilor. Încă vreo cîteva manevre, și agentul opri la douăzeci de centimetri de bara din spate a unei alte 404, în vreme ce un *Opel* mare trăgea în spatele lui. Își scoase valiza din portbagaj, sui la etajul cabinelor de-a-ntiia și se instală în cea care-i fusese rezervată.

Era cu adevărat luxoasă și elegantă, Bruneau nu exagerase cu nimic : e drept că nici agentul nu se gîndise să se zgîrcească cu privire la confort... Își desfăcu bagajul și ascunse cît mai bine cutia cu grenade.

Prinsesse Ragnhild se pregătea în sfîrșit de pornire, cu douăzeci de minute întîrziere, observă el, îndreptîndu-se spre restaurantul care tocmai își deschisese porțile. Foarte elegant, cu

tonalităţile lui verzui : Jordan luă un dejun uşor, alcătuit din *smörbröd* [1] şi bere. Pe urmă plecă să viziteze, una după alta, cele cinci punţi suprapuse.

S-ar fi zis că s-au adunat acolo toţi pasagerii, să fi fost trei sute, mulţi întinşi pe şezlongurile de pînză, scăldîndu-şi fericiţi obrazul în razele calde ale soarelui. Vasul trecea acum prin Store Baelt, strîmtoarea care şerpuieşte între insulele daneze Fyn şi Sjaelland — la babord şi la tribord defilau, la cîţiva kilometri, verzi şi albe, coastele... Sprijinit de bastingaj, agentul fuma o „gitane", şi contempla marea foarte liniştită ; un necunoscut veni de-a stînga lui rezemîndu-se şi el în coate şi deschizînd vorba. Era un american la vreo patruzeci de ani, care îşi rosti îndelung şi cît se poate de verde dezamăgirea că pe acest *bloody old tub* nu-i o singură fată — să zicem „mai de Doamne-ajută", ca să ne păstrăm limitele decenţei.

Agentul încuviinţă şi căzu de acord că era, desigur, *most depressing*. După care îşi luă rămas-bun şi se închise la el în cabină, unde citi un roman poliţist pînă la şase seara. Înainte de cină, îşi îngădui un mic popas la bar, în tonalităţi roşii acesta, şi dădu iar peste americanul de adineaori care, precum limpede se vedea, se hotărîse să-şi înece năduful în alcooluri ţepene şi grozav ar fi vrut să-l tragă după dînsul pe panta asta alunecoasă. Jordan însă se ţinu tare, trebuia oricum să se gîndească la întîlnirea din

[1] Sandvişuri norvegiene (n.a.).

pădurea norvegiană ; bău numai două whisky-uri, atît, şi se duse la masă.

La nouă era înapoi în cabină şi peste douăzeci de minute, în pat. În salonul de clasa întîi începuse dansul ; dar nici într-acolo nu-i dădea inima brînci în seara aceea.

Şi apoi, după ce stinse lumina, imposibil să adoarmă. Se suci şi se răsuci vreme îndelungată în cuşeta totuşi destul de confortabilă, muncit de un straniu simţămînt de îngrijorare — vag, îndepărtat, tulbure, dar totuşi îndărătnic. Aşa era cu dînsul : raţiunea, logica se lăsau uneori biruite de un fel de intuiţie care-i prevestea viitorul, cum şi de ce nu ştia nici el. Un lucru era însă sigur : cînd se simţea într-o asemenea stare, ştia că-l aşteaptă ceva rău.

Ia stai puţin, frate... Ce dracului căuta el pe vaporul ăsta, cărînd după sine o valiză, douăzeci de mii de dolari şi o maşină ? *O maşină*... Se ridică brusc în pat şi aprinse lumina. Gata ! Ceva se pusese în mişcare acolo jos, în adînc, şi urca domol la suprafaţă. Întocmai ca pe vremea cînd era copil, acum patruzeci de ani, în baraca aceea de bîlci care se numea *La undiţa fermecată* şi unde trăgeai, la noroc şi pe alese, de o anume aţă dintr-un ghem : uneori, nu prea adesea, de altfel, scoteai la capătul aţei, dintr-un hîrdău de rumeguş, un cîştig uluitor : un fluier, o broşă de aramă sau un pistol pneumatic...

O maşină — asta îl sîcîia, inconştient, de un ceas încoace. De ce i se impusese, căci Kolbe pretinsese categoric acest program, da, de ce i se impusese un mod de întîlnire atît de puţin

practic și în care să fie neapărat nevoie de o mașină ? Logic, tîrgul s-ar fi putut face la fel de bine la Oslo, sau chiar pe vaporul ăsta, care era teritoriu norvegian. Atunci, ce noimă avea locul acela de întîlnire la optzeci de kilometri de capitală — dacă nu să-l silească să vină cu mașina ? !

Fără să mai stea pe gînduri, Jordan sări din pat și se îmbrăcă. Se înarmă cu *Coltul* și cu o lanternă electrică — cea a bietei Ilse — și ieși din cabină. După ceasul lui, era unsprezece fără un sfert.

Culoarul era puternic luminat, pustiu și tăcut. Se auzea doar, ca un zgomot de fond, torsul îndepărtat al motoarelor și, din cînd în cînd, o undă de muzică răzbind din salonul de dans. Agentul coborî în holul de intrare la clasa întîi : cînd vizitase vasul, observase o scară îngustă care pornea de acolo și ducea la cala-punte, îngăduindu-le eventual pasagerilor accesul la mașinile lor. Se încredință că e singur — și o luă pe scară în jos.

Lunga criptă metalică, despărțită în două de un șir de stîlpi așezați în centru, era pustie și slab luminată de cîteva plafoniere electrice montate din loc în loc. Și aici domnea liniștea, netulburată decît de zgomotul mașinilor, în așa fel încît se auzea lunecarea mătăsoasă a apei de-a lungul cocăi. Așezate pe opt rînduri, bară lîngă bară, mașinile luceau ușor în semi-obscuritate.

Trebuia întîi să-și descopere *Peugeot*-ul, și nu era ușor de loc. Începea chiar să-și piardă răbdarea — cînd își aminti deodată că își îmbarcase

mașina lîngă panoul din spatele vasului, în vreme ce acum se încăpățîna să caute printre mașinile din față. Se duse în partea dinspre pupă și își găsi aproape numaidecît cupeul, stînd liniștit între celălalt *Peugeot* și *Opelul* care îl încadrau.

Îl cercetă cu luare-aminte, îi dădu ocol, îngenunche și privi dedesubt. Nimic anormal. Deschise cu prudență portiera din dreapta volanului, se uită pe sub scaune, apăsă pe buton ridicînd capota și se aplecă asupra motorului. Nici acolo, nici o hibă. Foarte bine, asta putea să însemneze că n-a venit nimeni încă. Închise totul la loc, căută un post de observație de unde să nu fie văzut și îl găsi, destul de greu de altfel, la vreo zece pași de acolo, într-un frumos cupeu *Chevrolet,* al cărui proprietar, un optimist — poate chiar americanul de adineaori — nu-l încuiase. Agentul se instală pe bancheta din spate — de afară, în penumbra aceea, era sigur că nu-l poate nimeni vedea.

Și o veghe istovitoare începu. A, era foarte confortabilă bancheta, nimic de zis ; chiar prea confortabilă, iar Jordan, care cu zece minute în urmă nu putea închide un ochi, era silit acum să lupte cu o poftă grozavă ce-i venise să se întindă pe perne și să doarmă ca un îngeraș.

Unsprezece și un sfert, unsprezece și jumătate — căscă încă o dată și se frecă la ochi... Clipele se scurgeau mai departe, una cîte una, ceasul agentului arăta acum douăsprezece... Mare prostie, zău, să stai să moțăi aici cînd în cabină te așteaptă un pat împărătesc, plătit cu două sute de mărci.

Scîrbit peste măsură, agentul era cît p-aci să renunțe și fu nevoie să-și spună iar și iar, cu toată hotărîrea, că *niciodată* în asemenea împrejurări nu-l înșelase intuiția. O jumătate de oră, un ceas — nu, de rîndul ăsta se lasă păgubaș.

Și apoi, tocmai cînd sta, pentru ultima oară, în cumpănă dacă să mai rămînă sau nu, auzi în spatele *Chevrolet*-ului un zgomot ușor de pași. După o clipă, se ivi un tip înalt, brunet și zvelt cu o valiză pătrată în mînă. Cu toată lumina slabă, Jordan îl recunoscu numaidecît : era unul din oamenii B.V.-ului, cei pe care-i văzuse la „Royal Tronchet", cei care-l doborîseră pe Lornier în rue de Calais ; lunganul era blond-roșcat pe atunci și își vopsise desigur părul pentru operația asta, precauțiune insuficientă însă, căci Jordan nu-i uitase mersul legănat, chipul mobil și ochii prea deschiși.

Oricum însă, deocamdată era sigur că nu-l vede nimeni, cufundat cum era în căutarea *Peugeot*-ului 404 printre celelalte o sută de mașini. Îl dibui în sfîrșit, și lui Jordan i se păru că-i deslușește un ușor zîmbet pe buze în vreme ce, băgînd mîna în buzunar, scoase o cheie cu care deschise, parcă era cea originală, portiera dinspre volan a *Peugeot*-lui.

Jordan rămase atît de uluit, încît își duse fără să vrea mîna la propriul său buzunar, ca să se încredințeze dacă cheia lui personală mai era acolo. Și era acolo — o cheie specială anti-furt, un model foarte deosebit... Dovadă că lovitura fusese pregătită de mult : se poate fabrica o copie după o cheie specială anti-furt, ca după

orice cheie, dar trebuie timp pentru asta, ocazii prielnice și răgaz pentru tot felul de încercări și potriveli — treaba trebuie să se fi făcut, deci, la Göttingen, unde Jordan își lăsase adesea mașina în stradă, fiindcă se întorcea tîrziu și nu mai voia să pună să i se deschidă garajul de la „Zur Sonne". Și atunci...

Tot șuvoiul acesta de gînduri se opri dintr-o dată : germanul își pusese jos valiza și scotea dintr-însa o cutie plată și dreptunghiulară, cam de circa treizeci de centimetri pe douăzeci și de vreo zece înălțime. O strecură sub scaunul șoferului, prin spate, moșmondi ceva în fața scaunului, închise portiera și dispăru fără zgomot. Nu stătuse acolo mai mult de două sau trei minute.

Înainte de a se duce să vadă despre ce e vorba, Jordan mai așteptă cincisprezece minute încheiate, din prudență și ca să evite o întoarcere neprevăzută. Dar nu; omul nu bănuia nimic. Coborî din *Chevrolet*, îi pierise somnul de tot acum, se îndreptă spre cupeu și scoase din el cutia. O lădiță de metal, încăpînd exact în spațiul foarte mic de sub scaun, fusese fixată la bara montată în fața acestui spațiu, cu un inel de sîrmă. Încă o dovadă că treaba fusese pregătită de mult și amănunțit : *se* construise această lădiță *anume pentru* un *Peugeot* 404, *se* știa că sub scaunul acestui tip de mașină există o bară de care se poate lega lădița spre a o împiedica să alunece în spate și să ajungă să fie văzută.

Jordan știa dinainte ce se află în lădiță, îi rămînea doar să verifice sistemul și produsele folosite, numai așa, din curiozitate. O deschise :

înăuntru, obișnuitul dichis, o cutie rotundă cu un cadran gradat de la 0 la 12 și două mici manete-ace cu care să se poată forma o anume oră — acum arătau zece fix ; din cutie ieșea un fir electric legat de un tub strălucitor, detonatorul, înserat între patru cartușe cilindrice, lungi fiecare de cîte douăzeci de centimetri. Din cele ce stăteau scrise pe ele, în germană, rezulta că e marfă de calitate, dinamită a-ntiia, nitroglicerină plus nitroceluloză — mixtură care explodează scurt și violent, folosită pentru aruncat în aer stîncile cele mai tari. Cu cît se afla acolo, s-ar fi putut face țăndări un tanc.

Agentul scoase binișor detonatorul, îl despărți de cutie — un mecanism pe cinste, cutia asta, nici dacă o duceai la ureche nu-i auzeai zgomotul de ceasornic. Cartușele le-ar fi putut lăsa acum în lădiță și lădița s-o pună la loc : știe oricine că dinamita nu reacționează la o simplă izbitură. Așa era, în principiu... Preferă totuși s-o scoată de acolo : o călătorie cu asemenea încărcătură sub scaun ar putea dăuna concentrării șoferului, abătîndu-i în chip pernicios gîndurile. Și, de altfel, pentru planul de acțiune de a doua zi, pe care-l pusese la cale în cîteva secunde, n-avea nevoie să se încurce cu ea.

În cinci minute, Jordan se afla pe puntea din spate : aruncă pe rînd în apă cutia, detonatorul și cele patru bombițe — trebuie să mai fie acolo și pînă în ziua de azi, undeva pe fundul mării între Göteborg și capul Skagen. Se întoarse apoi în cabină și se culcă la loc ; era ora unu și

jumătate, salonul de dans își închisese ușile și vaporul luneca în noaptea înstelată, pustiu și tăcut ca un mormînt.

Întîi cugetă în întuneric, migălind și punînd la punct în cele mai mici amănunte planul pentru mîine, ba nu, pentru azi. Apoi, începu să se gîndească ce semnificație are, în cadrul general al misiunii lui în Germania, faptul că, la Göttingen, fără ca el să bănuiască nimic, fusese reperat, ba chiar, ca să zicem așa, magistral teleghidat. Cam jignitoare treabă ! Și încet, încet, înțelese un adevăr extravagant, monstruos — o interpretare cu totul răsturnată a celor ce se petrecuseră cu trei zile în urmă în pădurea Vogelsberg... Ajuns la punctul acesta, adormi, sleit de oboseală, zicîndu-și că e o idee de necrezut, dar care explică totul.

*

Se trezi puțin după șapte — o noapte destul de scurtă, după care se simțea cam obosit și nu destul de vioi pentru *corrida* care-l aștepta. Cu atît mai mult cu cît, în timp ce dormea, creierul lui lucrase fără îndoială mai departe : căci primul gînd care îi veni, de îndată ce deschise ochii, fu problema îmbarcării germanului pe vas. Cum făcuse oare, ca Jordan să nu-l observe ?

Chibzuind bine, își dădu seama că nu era nevoie chiar de cine știe ce vrăjitorie : putuse foarte bine să-i încredințeze unui complice grija de a-i îmbarca mașina — avea cu siguranță una, cu care să poată urmări de departe cum se

prinde *Peugeot*-ul în capcană şi care sînt rezultatele focului de artificii — în vreme ce el urca pe punte ca un simplu pasager, înaintea tuturor. După care nu-i mai rămînea decît să se izoleze în cabina lui pe care şi-o luase desigur la clasa a doua, complet independentă şi despărţită de clasa întîi. La sosire, aceeaşi schemă : cineva se va îngriji să-i ducă maşina pe uscat, iar omul B.V.-ului va coborî discret de pe vas — în harababura iscată de debarcarea sutei de maşini încărcate pe *Prinsesse Ragnhild* n-avea să fie o treabă prea complicată.

Agentul se îmbrăcă repede şi se duse pe puntea superioară. Sub o minune de cer albastru, vaporul înainta încetişor în strîmtul fiord Oslo, ocolind limba de pămînt de la Nesoddtangen. Începea să se vadă capitala, la vreo opt sau zece kilometri în faţă, încadrată din trei părţi de coline împădurite. Jordan socoti că mai are timp să guste pe îndelete ceva — îl aştepta fără îndoială o zi grea... Îşi petrecu, deci, o jumătate de ceas în restaurant : două ouă la pahar, pîine cu unt, şuncă, fileuri de heringi, marmeladă de portocale, un pahar mare de lapte şi cîteva ceşti de cafea, ca să-l ţină trei, patru ore. Tocmai sfîrşise, cînd *Prinsesse Ragnhild* intra în port, trecînd foarte aproape pe lîngă acoperişul înalt şi ascuţit care adăposteşte vasul polar al lui Nansen, la babord, şi lăsînd la tribord zidurile medievale ale fortăreţei Akershus. În radă, ambarcaţii de toate neamurile, mari şi mărunte, circulînd încoace şi încolo — o forfotă în stare să-l zăpăcească şi pe proprietarul unui *carting*.

La opt fix, vasul companiei „Jahre Line“ atingea cheiul Hjortnes şi, treizeci de minute mai tîrziu, după ce trecu repede pe la grăniceri şi prin vamă, Jordan ieşea din cală la volanul maşinii şi cobora planul înclinat care ducea spre pămîntul norvegian. Nu fără oarecare emoţie şi interes : mai îndeplinise în ţara aceasta o misiune, în urmă cu un an, o misiune ciudată care-i lăsase amintiri amare ; şi, cum misiunea cu pricina se desfăşurase în plină iarnă, cu munţi de zăpadă şi pe un frig de —25 de grade, i se părea bizar să revadă acum aceleaşi meleaguri scăldate de un soare cald, de iulie.

Fără a căuta să descopere dacă e urmărit — lucru, de altfel, foarte posibil — o luă drept înainte pînă unde dă cheiul în Bygdöy Allé, şi apoi, pe largul bulevard, pînă la „Norge Hotell“, unde locuise şi rîndul trecut. Avu norocul să găsească o cameră liberă, o plăti şi-şi lăsă acolo valiza : ar fi fost cu totul nepotrivit, avînd în vedere planul ce şi-l făcuse, s-o ia cu el în maşină.

Se aşeză apoi iar la volan, se îndreptă spre gara de Est, rătăci cîtva pe acolo, prin străduţele oraşului vechi, ieşi în sfîrşit în Trondheimsveien care drept, drept înainte cale de cîţiva kilometri îl scoase în cele din urmă din oraş, pe şoseaua naţională E 6, în direcţia Eidsvoll şi Hamar. Se făcuse nouă fără zece, maşina infernală ar fi trebuit, teoretic, să explodeze în şaptezeci de minute... In această mică excursie, agentul nu-şi luase mult bagaj : *Coltul*, în buzunar, şi cele două grenade, aşezate cu grijă în cutia de mănuşi, culisantă, a maşinii.

După vreo cincisprezece minute de drum, Jordan socoti că a sosit momentul să vadă dacă e urmărit — precum spera. Nu-i fu greu s-o facă, fiindcă traficul era foarte redus, ceea ce i se păru chiar ciudat ; nu știa că norvegianul își scoate rar mașina personală în timpul săptămînii, că transportul rutier nu e foarte dezvoltat în țara aceasta și, mai ales, că drumul E 6 duce la Capul Nord, dar că, după 20 iulie, soarele de la miezul nopții nemaivăzîndu-se, turiștii nu se mai înghesuie spre această extremitate nordică a Europei, și ce să facă, mă rog, în pustietatea aceea de la Capul Nord, cînd soarele de la miezul nopții nu mai există ? Ca urmare, într-un sfert de oră, *Peugeot*-ul nu se încrucișase decît cu vreo două, trei mașini și nu depășise decît cam tot pe atîtea. O situație foarte pe placul lui, de altfel.

În aceste condiții, reperă lesne mașina care-l urmărea : o limuzină gri-închis care se ținea cu încăpățînare la peste un kilometru distanță în spatele lui, și pe care n-o putea, deci, zări, decît în rarele porțiuni de linie dreaptă. Ca să se convingă, folosi vechiul și clasicul truc, încetini mult după un viraj și își văzu urmăritorul în retrovizor la numai cinci sute de metri. Germanul, altcineva nu putea fi, încetini atunci și el numaidecît și se îndepărtă spre orizont. Nu dorea pasămite de loc să se țină de coada agentului,

cunoscînd, sau, mai exact, închipuindu-şi că cunoaşte care-i va fi peste puţin soarta.

Pînă pe la nouă şi jumătate, Jordan călători într-un peisaj de cîmpie, brăzdat de dealuri mărunte şi punctat pe-ici, pe colo, de vilişoare de lemn, brune şi roşcate, un peisaj destul de banal. Pe urmă, drumul intră dintr-o dată în pădure, o pădure deasă de brazi şi de pini sălbatici, crescuţi pe spinarea colinelor, de-a dreapta şi de-a stînga, nici aici priveliştea nu era prea specific norvegiană, ai fi putut foarte bine să te crezi pe undeva prin regiunea de sud a munţilor Vosgi.

Încă un sfert de ceas. Maşina gri era tot în spatele lui, după cît putea să-şi dea din cînd în cînd seama agentul. Pe la zece fără zece, începu să cerceteze cu luare-aminte terenul : mai avea cel mult zece kilometri ca să descopere locul cel mai potrivit planului său — căci bomba care se presupunea că o transportă nu era, cu siguranţă, matematic reglată, practic e ceva cu neputinţă, iar explozia pe care o aştepta adversarul lui putea şi trebuia, deci, să se producă la vreo opt, zece minute înainte sau după ora zece.

Timpul trecea, ceasul lui Jordan arăta acum ora zece : şi tot nu găsise ce dorea el. Şi ce anume dorea ? Nimic altceva decît un viraj ca lumea, urmat la mică distanţă, la vreo sută de metri, două, de un şanţ care să ofere un adăpost sigur — şi, pe deasupra, să nu se vadă nici o altă maşină pe şosea în clipa respectivă. Cerea cam multe, e drept, mai ales în ce priveşte şanţul : băga acum de seamă că, de-a lungul drumu-

rilor norvegiene, abia dacă există un fel de simple rigole, mai puțin adînci decît grosimea unui trup omenesc.

Încă vreo cîteva minute. Începea să se enerveze și să se întrebe dacă nu se bizuise prea mult pe nedezmințitul lui noroc... Zece și cinci... Un viraj brusc și, în sfîrșit, lozul cîștigător ! La o sută de pași se afla nu un șanț ci, mai bine, un pod metalic peste albia îngustă a unui torent de vreo trei metri lărgime pe doi metri adîncime, perpendiculară cu drumul. Mai frumos ca în visele lui... Și nici o mașină cît vedeai cu ochii — numai să dăinuie, își spune Jordan, precum bătrîna doamnă împărătească ; și frînă încetișor, pentru a opri de îndată ce trecu tablierul.

Ținînd seama de această încetinire, de distanța la care se afla germanul și de viteza cu care mergea, aceeași cu a *Peugeot*-ului, cam șaptezeci pe oră, agentul avea la dispoziție vreo douăzeci de secunde pentru a acționa. Cam puțin, dar destul, cu condiția de a respecta vorba lui Talleyrand, „Încetișor, că mă grăbesc...". Din două învîrtituri de manivelă, ridică geamul, în așa fel încît să lase, în partea de sus o deschizătură de numai vreo zece centimetri, și deschise portiera ; luă apoi cele două grenade, cîte una în fiecare mînă, cu pîrghia percutorului strînsă în palmă, coborî, închise portiera cu genunchiul. În sfîrșit, scoase cuiul de siguranță al grenadei din mîna stîngă cu arătătorul drept și pe cel al grenadei din mîna dreaptă cu arătătorul stîng, își strecură amîndoi pumnii prin deschizătura geamului, dădu drumul la amîndouă jucăriile

deodată, una pe bancheta din spate, alta pe scaunul șoferului. De acum, în cinci sau șase secunde aveau să plesnească, și atunci...

Se gîndi o clipă, o frîntură de clipă, că prăpădește o mașină de aproape două milioane de franci vechi, dar cruță astfel douăzeci de mii de dolari și că, la urma urmelor, operația e rentabilă. Și trecu drumul în pas alergător, strecurîndu-se sub tablierul podului.

Lipit de malul albiei, i se păru că stă acolo de o veșnicie — pînă într-atîta, încît îi trecu o clipă gîndul cumplit că sculele lui au dat greș... Apoi, năprasnic, cele două detunături aproape simultane și, pe deasupra capului, șuieratul furios al bucăților de metal. Departe de ce ar fi fost cu bombițele de dinamită, dar, în sfîrșit, destul de impresionant totuși.

Aruncă o privire... Destul de impresionant și spectacolul : grenadele sfărîmaseră toate geamurile, smulseseră o ușă și făcuseră terci caroseria... Proiectat la mai bine de un metru într-o parte, *Peugeot*-ul se legăna într-o rînă în micul șănțuleț de pe dreapta, într-un unghi destul de îngrijorător... În alte două secunde, însoțită de un muget înfundat, o văpaie vie și roșie țîșni din orbita goală a portierei smulse — apoi o violentă explozie, sărea în aer rezervorul, și într-o clipă mașina nu mai fu decît o mare de flăcări. În aceeași clipă, mașina germanului se ivi de după cotitură.

Totul se petrecu atunci așa cum prevăzuse și sperase el. Mașina, un *Taunus* destul de bătrîior, opri la capul podului, la zece metri de *Peugeot*-

ul în flăcări. Omul B.V.-ului coborî, trecu tablierul, și rămase neclintit pe stînga șoselei, contemplînd tabloul. Îi întorcea spatele lui Jordan — care, apucîndu-și *Coltul* de țeavă, se strecură binișor afară din albie și se apropie de el; asurzit de zgomotul incendiului, acesta nu auzi sau, poate, nu-i bănui decît prea tîrziu prezența: făcu brusc stînga-mprejur, îl privi pe agent cu niște ochi înnebuniți de groază, de parcă ar fi văzut o stafie ieșită din mormînt. Jordan îl izbi repede și tare în frunte, o lovitură strașnică cu crosa, care îl lăsă lat pe german.

Pe șosea, din față, din spate, tot nimic — norocul nu-l părăsea! Agentul apucă de subțiori trupul neînsufletit și-l tîrî pînă la *Taunus*, încercă să deschidă portiera din dreapta volanului. Mama ei! Era încuiată... Ocoli mașina, trase de siguranța de dinăuntru, se întoarse să-l instaleze pe scaunul din față pe germanul leșinat — destul de anevoie, de altfel, și nu fără înjurăturile de rigoare. Se așeză apoi la volan, porni motorul, bîjbîi puțin la schimbătorul de viteză și în sfîrșit porni. Operația se desfășurase fără cusur și nu durase mai mult de trei minute, din clipa cînd oprise *Peugeot*-ul.

Întîiul vehicul cu care se încrucișă fu un camion cu lapte, cinci kilometri mai încolo. Jordan merse înainte cam încă o dată pe atîta și, socotind că se află acum destul de departe de locul „accidentului", intră într-un drumeag îngust, care se desfăcea pe dreapta din șoseaua națională și se înfunda, urcînd aspru în masivul împădurit. Un drumeag sau niei măcar atît: mai

curînd o cărare tăiată în inima pădurii, slujind desigur pentru coborîrea copacilor doboriți, și pe care un *Jeep* s-ar fi simțit mai la largul lui decît un turism. Agentul izbuti totuși să mai înainteze vreo două sute de pași, înainte ca *Taunus*-ul să amenințe să se blocheze ; vîră atunci nouăzeci de grade la dreapta, pătrunse în pădure, șerpui printre trunchiuri încă vreo douăzeci de metri. Opri apoi și stinse motorul : era pustiu și liniște pretutindeni, șoseaua, aflată acum mult sub nivelul lor, nici nu se mai vedea. Agentul coborî, îl trase afară de pe scaunul lui pe germanul care, de cîteva clipe, începuse să geamă încetișor ; îl rezemă cu spatele de un brad, apoi se încredință că n-are la el nici o armă — adevărul e că descoperise în cutia de mănuși a *Taunus*-ului un strașnic *Luger* 44 *Magnum* și nu era de crezut că individul să mai posede și alte piese de artileric. Și cum n-avea la îndemînă nici săruri să-i treacă pe sub nas, nici oțet aromatic ca să-i maseze tîmplele, lăsă să lucreze natura și își aprinse o „gitană", așteptînd ca prizonierul să se trezească.

O fumase pe jumătate cînd omul B.V.-ului deschise ochii mormăind și frecîndu-și inconștient fruntea ; lovitura de crosă o zdrelise puțin, făcînd o rană care sîngera încetișor. Îl contemplă întîi pe agent cu o privire tîmpă, apoi își veni deplin în fire și, cu un zîmbet ciudat, i se adresă într-o franceză fără cusur :

— Ei bine, colega, sîntem, cum s-ar zice, chit amîndoi, cu aceste două lovituri piezișe.

Jordan simți că-l apucă furia. Prietenie la caramă, ai ? Un flăcău care-și pusese frumușel în gînd să-l reducă în stare moleculară cu patru pocnitoare cu dinamită ! Își înghiți la vreme vreo două vorbe mai groase și răspunse cît se poate de liniștit :

— Cam așa s-ar zice... Ce mă miră, totuși, e cum ai izbutit să mă reperezi atît de lesne la Göttingen ? !

— Ei, avem și noi metodele noastre. Dar tu, colega, cum de mi-ai mirosit planul ?

— Avem și noi metodele noastre, îi întoarse rece agentul.

Germanul se ridică, se întinse și încheie cu toată seninătatea :

— Mă rog, mă rog... O să mai stăm de vorbă în mașină sau pe vapor. Fiindcă sper că mă duci înapoi la Oslo, nu ?

De rîndul acesta, Jordan nu se mai putu stăpîni. Așadar individul își închipuia că, acum că meciul s-a terminat, nu le mai rămînea decît să ia fiecare cîte un păhărel în mînă și să se așeze prietenește la taifas, făcînd comparații între ce știe și ce poate S.D.E.C.E. și *Bundesamt für Verfassungschutz* ! Protestă cu energie :

— Ți se pare, amice, că tragem cu buretele și, gata, o luăm de la început ? Și pe omul nostru pe care l-ați împușcat în plin centrul Parisului crezi că l-am uitat ? Te asigur că nu !

Celălalt ridică ușurel din umeri :

— Ei, am impresia că v-am făcut mai curînd un serviciu, nu ? Era un tip terminat, nerecuperabil și primejdios, și aș pune rămășag că ați

fost foarte mulțumiți că a dispărut din circulație.

Era mai mult decît adevărat, ceea ce spori mînia agentului :

— Nu mai spune !... Și bomba pe care mi-ați pus-o mie în fund, și rafalele de armă automată din pădurea de la Vogelsberg, au fost tot ca să ne faceți un serviciu ?

— De acord cu bomba, încuviință pașnic celălalt. Dar ai scăpat, deci ai cîștigat. Cît despre rafale, las-o baltă : sper că ai priceput că s-a tras anume la un metru mai sus de capul tău.

Jordan era cît p-aci să se sufoce de indignare :

— Cu un metru mai sus ! Și fata care era cu mine, o puștoaică de lucra pentru noi, și peste ea s-a tras anume cu un metru mai sus ?

Germanul dădu iar din umeri :

— Și eu care te credeam băiat deștept !... Văd că trebuie să-ți explic totul ! Că planul nostru era ca tu să scapi teafăr și nevătămat și că, așadar, repet, am făcut în așa fel încît să nu pățești nimic, una la mînă. A doua la mînă, că pe puștoaică, da, pe ea am împușcat-o anume și ca lucrurile să pară și mai autentice : cu o carabină de război, un singur foc, care s-a pierdut în larma puștii-mitralieră.

Se opri o clipă zîmbind cinic :

— Și apoi ce-ți pasă ? Află că tînăra Ilse nu lucra de loc pentru voi, ci, dimpotrivă, pentru noi. Noi am pus-o să te călăuzească în pădure, să te ducă la gardul de sîrmă ghimpată. Fără să-i spunem, bineînțeles, că la sfîrșitul comediei o să se învîrtească de un glonte în mutră, un glonte de 7,62.

Cuvintele acestea îi ridicară parcă agentului un văl de pe ochi. Și îi apăru din nou, mult mai intensă însă, mult mai luminoasă viziunea ce o avusese cu cîteva ore în urmă, în timp ce-l fura somnul. O siguranță deplină acum, explicația totală și definitivă.

Și mai știu de asemenea, în aceeași clipă, că va fi nevoit să-l ucidă pe omul acesta. Nu din ură, ci numai pentru că această convingere adîncă pe care o dobîndise trebuia să-i facă și pe cei de la centru s-o împărtășească, treabă cu neputință de realizat fără dovezi, fără *fapte*. Iar aceste fapte nu le putea aduna decît dacă B.V.-ul îi lăsa mîinile libere încă două zile — cu alte cuvinte dacă germanul era împiedicat să-și întîlnească șefii, să-i pună la curent cu evenimentele.

Să ucidă era o treabă care nu-i prea plăcuse niciodată lui Jordan. Dar să ucidă cu sînge-rece și încă un om dezarmat.... Cu capul în piept, cîteva clipe, șovăi. Ca să se îmbărbăteze, fu nevoit să evoce imaginea obrazului ciopîrțit al Ilsei : jucase joc dublu, e drept, dar era totuși o copilă și *ei* o doborîseră mișelește, rece, din interes, cum te descotorosești de-o unealtă care nu-ți mai trebuie... Ridică privirea, se uită tăcut drept în ochii germanului — care înțelese desigur, căci mormăi, cu un glas în care mai stăruia zeflemeaua :

— S-ar zice că am pierdut o strașnică ocazie de a tăcea.

După o vreme adăugă, serios acum și încetînd să-l mai tutuiască :

— La ce bun ? Numai ca să stricăm relaţiile între ţările noastre, dumneata ce părere ai ?

Era limpede că aşa e şi, încă o clipă, agentul şovăi iar. De cîte ori se gîndea, mai pe urmă, la scena asta, avea impresia că niciodată viaţa şi moartea unui om n-au stat astfel în cumpănă... O secundă, două secunde, trei secunde — şi unul din talere se înclină încetişor. Nu sub greutatea raţiunii de stat, nici sub cea a încărcăturii de dinamită, ci în amintirea găurii însîngerate din obrazul micii nemţoaice. Şi numai Dumnezeu ştie că nu-i fusese simpatică. Jordan n-avusese însă niciodată o inimă împietrită.

Se uită din nou la tipul care aştepta, neclintit, şi de rîndul acesta Heinrich Wittmann *ştiu*. Rămase foarte demn, nu se milogi, se mărgini să dea încet din cap ; apoi arătă cu degetul la *Coltul* pe care Jordan îl ridica spre el :

— Dacă socoţi că altfel nu se poate... Numai că, dacă nu te supără prea tare, aş prefera să fac eu însumi treaba. Am la mine tot ce trebuie. Glonţul murdăreşte — şi eu vreau să fiu un cadavru curat.

Agentul înţelesese şi nu făcu nici un gest cînd germanul îşi duse mîna la urechea stîngă şi scoase un minuscul tub trandafiriu pe care-l purta atîrnat acolo, ascuns între lobul urechii şi părul lui lung, prins de pavilion cu un inel subţire de metal. Deşurubă partea de sus a tubului, lăsă să-i curgă în palma dreaptă vreo cinci-şase pastile plate, şi îi zîmbi agentului — un zîmbet nu chiar atît de silit :

— Oricînd de folos, cînd pleci în misiune.

Se așează jos, îi aruncă o ultimă privire francezului :

— La revedere, colega. Pe foarte curînd, poate... N-ar fi exclus să ai și tu necazuri pe chestia asta.

Și își duse mîna la gură.

Cîteva clipe păru că nu se întîmplă nimic... Apoi, deodată, căscă gura mare, ca unul care se asfixiază, și obrazul i se înnegri. Trupul se încordă, se răsuci în cîteva scurte convulsiuni și rămase, în sfîrșit, neclintit pe spate, cu ochii holbați și cățind la cer.

Jordan se apropie, își puse mîna stîngă pe inima germanului, se ridică și rămase gînditor un minut, destul de impresionat. Era întîia oară cînd asista la o sinucidere, așa, ca spectator pasiv... Își puse apoi la loc în buzunar pistolul nefolosit și se apucă să caute cadavrul, ca să-i scoată din buzunar tot ce i-ar fi putut înlesni identificarea, luîndu-i adică portofelul, în care găsi, așa cum se aștepta, un bilet Oslo-Kiel pentru el și mașina lui.

Trebuia acum să scape de cadavru. Să-l îngroape nu putea, îi lipseau uneltele... Începuse să cerceteze împrejurimile și găsi, după zece minute, un crîng scund, destul de des și nu prea îndepărtat. Tîrî anevoie corpul pînă acolo, se străduí să-l ascundă printre tufe — nu fără greutate ; dar pînă la urmă rezultatul era destul de mulțumitor : afară doar de un mare ghinion, germanul putea să se odihnească acolo cîteva zile fără să-l vadă nimeni, cu atît mai mult cu cît locurile păreau într-adevăr puțin umblate.

Pe ceasul agentului, era unsprezece fără un sfert : *Prinsesse Ragnhild* pornea la unu la prînz, nu era vreme de pierdut.

Întors pe șoseaua națională 6, Jordan porni *Taunus*-ul spre Oslo cu o viteză mult superioară limitelor stabilite de codul rutier norvegian. În timp ce sta la volan, cumpăni îndelung dacă are sau nu șanse să scape : nu de teamă sau de grijă pentru siguranța lui personală, nu, pur și simplu pentru izbînda misiunii. Și ajunse la încheierea că *trebuia* să se sfîrșească cu bine. De altfel, ce vină i s-ar fi putut aduce, dacă s-ar fi ciocnit de serviciile speciale germane ? Omul se sinucisese — așa că ? Îi era lesne să jure că n-are nici un amestec. Mașina furată ? Nimic prea grav : putea să le spună că vederea cadavrului îl înspăimîntase, că dorise să se îndepărteze cît mai iute de la locul dramei.

Zece minute după ce porni, trecea pe lîngă mașina incendiată, care nu mai era acum decît o carcasă fumegîndă. Destul de multă lume de jur împrejur, gură-cască, polițiști și chiar o chipeșă mașinuță de pompieri, venită fără îndoială de la Eidsvoll. Să treacă nepăsător ar fi dat de bănuit : opri, cum ar fi făcut orice automobilist, căscă ochii și plecă mai departe după cîteva minute :

Ajunse în capitală la douăsprezece fix, o luă pe Trondheimsveien, în sens invers celui de dimineață și în cincisprezece minute era pe Hjortnes Kai. Operațiile de întoarcere pe vaporul companiei „Jahre Line" erau în toi și agentul era departe de a fi ultimul. La douăsprezece și jumătate, după ce își trase mașina în puntea-cală,

își luă în primire cabina de clasa a doua : avea două locuri — dar plăcîndu-i se vede și lui la fel de mult confortul, germanul plătise amîndouă cușetele și Jordan putu astfel să cugete netulburat de nimeni, pînă seara, la planul de acțiune în Germania. *Prinsesse Ragnhild* ridicase ancora, după orar, la ora unu ; nici o clipă, nici la îmbarcare, nici pe vas, agentului nu i se păru că e urmărit sau observat.

O traversare fără complicații... Instalațiile de la a doua erau desigur mai puțin luxoase decît cele de la a-ntîia — barul servea însă aceleași lichide și menu-ul la restaurant era același. Jordan făcu cîte o haltă lungă în fiecare, întremîndu-se temeinic după emoțiile de dimineață. A doua zi, miercuri 20 iulie, pe la opt și jumătate, debarca la Kiel cu *Taunus* cu tot. Fără nici un incident și cu aceeași convingere că nu-i pasă nimănui de el.

*

Își studiase programul pînă la cel mai mic amănunt : fiecare minut era socotit. Ieși din Kiel așa cum intrase în ajun prin Sophienblatt, înghiți în mai puțin de trei sferturi de oră cei optzeci de kilometri ai șoselei naționale 404 care îl scoase la autostrada E 4. Și apoi, pietrele kilometrice începură să defileze cu viteza maximă îngăduită de *Taunus :* Hamburg, Hanovra, Göttingen — pe care Jordan îl lăsă în stînga, Kassel... La vreo șaptezeci de kilometri după Kassel, părăsi *autobahn*-ul, intrînd într-o mică șosea de-

partamentală care îl scoase la Flensungen. Şi de acolo, o porni pe un drum aspru de munte, cu groaznic de multe serpentine, croit în pădure în coasta Vogelsberg-ului : era, de fapt, ramura sudică a drumului, mult mai aspră decît cealaltă pe care urcase cu Ilse în urmă cu şase zile pentru a ajunge în locul de unde, în principiu, putea zări faimoasa centrală atomică.

La trei şi jumătate după-amiază, la vreo zece kilometri înainte de a ajunge la Gedern, opri sub copaci exact în locul unde îşi trăsese mica nemţoaică *Volkswagen*-ul. Acum, Jordan avea să ştie, sau mai curînd să verifice, un lucru de care era, teoretic, convins.

Coborî din maşină şi, pe jos, ca şi rîndul trecut, o luă de-a lungul desişului care mărginea drumul pe stînga, ca să ajungă la strîmta deschizătură în care pătrunsese pe urmele Ilsei. O găsi cu uşurinţă, aruncă o privire de jur împrejur şi se strecură cu îndrăzneală în spărtură. Nu fără o strîngere de inimă, totuşi : aceea a savantului care, trăgînd de o manetă, declanşează o experienţă care-i va dovedi sau îi va nărui teza.

Străbătu cu uşurinţă cărarea, era oricum mult mai uşor decît în faptul nopţii, şi putu să desluşească acum neînsemnatele repere care-i scăpaseră rîndul trecut. În cîteva minute, ajunse la întîiul baraj... Nu se schimbase nimic, cercul metalic pe care îl strecurase Ilse între cele două fire de sîrmă ghimpată era tot acolo şi cele trei fire pe care le tăiase el, la întoarcere, pe o lungime de un metru, nu fuseseră reparate. Atît

şi era o dovadă : Jordan prevedea însă alta, şi mai zdrobitoare.

O luă de-a lungul gardului de sîrmă ghimpată spre dreapta şi merse astfel vreo cincizeci de metri — pînă acolo unde, aşa cum se aştepta — gardul se oprea brusc. Şi mai încolo — nimic ; drum slobod. Se întoarse, tot de-a lungul gardului, trecu din nou pe dinaintea inelului de metal pus acolo de Ilse, îşi urmă inspecţia, constată că, şi în partea cealaltă, gardul de sîrmă nu se prelungea mai mult de o sută de paşi...

Şi încă, aici, îşi mai dăduseră oarecare osteneală, montaseră aşa-zisul baraj pe o distanţă de cîteva sute de metri — avînd în vedere cazul că, retrăgîndu-se, agentul s-ar fi abătut la stînga ori la dreapta de la potecă. Al doilea „obstacol", mai îndepărtat, cel alcătuit din fire încrucişate, nu era mai lung de treizeci de metri... Nimic mai firesc, de altfel : noaptea, rudimentul ăsta era mai mult decît îndestulător ca să-i dea lui Jordan iluzia unui baraj neîntrerupt ; pe de altă parte, nemţoaica cunoştea foarte bine drumul şi nu era nici o primejdie să se rătăcească şi să treacă pe de lături... Împreună, cele două simulacre putuseră fi făcute de o echipă de nici şase inşi, într-o singură zi de lucru.

În spatele celui de al doilea „baraj", la vreo treizeci de paşi, se mai vedeau încă pe pămînt urmele lăsate de pneurile unui *Jeep,* desigur acela care-i adusese pe oamenii B.V.-ului şi tacîmul lor, proiectorul şi armamentul ; de altminteri aproape de tot se desluşeau şi urmele uşoare ale afetului puştii-mitraliere : nici măcar duliile

provenite de la cele două rafale nu-şi dăduseră osteneala să le culeagă.

Cît văzuse, îi ajungea. Oricum, nu mai avea nici un rost să se mai afunde în pădure : nu-l mai aştepta nimic interesant, şi în orice caz nici o centrală atomică, nici terminată, nici în construcţie... Trebuia să izbutească să înştiinţeze însă Parisul cît mai curînd cu putinţă : era, pe ceasul lui, trei şi douăzeci şi, dacă treaba mergea bine, avea să fie la Frankfurt la vreme, ca să prindă *Caravelle* Air-France de nouăsprezece patruzeci.

Se întoarse la şosea şi la *Taunus*, demară în direcţia Gedern, ajunse, peste trei sferturi de oră, în şoseaua naţională 40 care-l scoase la Frankfurt la cinci şi zece. Se oprise cincisprezece minute în drum, într-o cafenea din Gelnhausen, ca să fabrice o scrisorică, un rezumat pe două pagini al celor constatate în pădurea de la Vogelsberg şi al concluziilor respective. Înainte de a-şi încredinţa poştei locale mesajul, scrisese pe plic adresa, foarte nevinovată în aparenţă, a unuia din corespondenţii de la Paris ai S.D.E.C.E. În felul acesta, chiar dacă nu mai vedea niciodată Parisul, rezultatele misiunii lui aveau să ajungă la ţintă.

Ocoli vajnic pe la sud marele oraş şi o porni spre Rhein-Main Flughafen, la doisprezece kilometri de acolo ; o clipă mai devreme şi ajungea la ţanc ca să sară în *Boeing*-ul de şaptesprezece douăzeci al Lufthansei, care decolă sub ochii lui pe cînd gara *Taunus*-ul — ce avea să-l lase în voia soartei în locul de parcare de la aeroport.

La urma urmelor, era fără îndoială mai bine să ia un avion francez, şi, aşa cum prevăzuse iniţial, îşi luă zborul, peste o sută patruzeci de minute, cu cursa 749 a companiei Air France.

Pînă în clipa decolării se aşteptase la orice, la o intervenţie a poliţiei sau a Siguranţei germane. Ce Dumnezeu, băieţii care fuseseră puşi să îmbarce şi să debarce *Taunus*-ul la Kiel şi Oslo, în vreme ce adversarul lui se urca, discret, pe vaporul companiei „Jahre Line", trebuie să se fi mirat văzînd că maşina se întoarce cu un necunoscut la volan ! Pe urmă însă, cînd *Caravella* ţîşni spre cer, Jordan trase concluzia că, de bună seamă, germanul va fi fost atît de sigur că are să-i funcţioneze capcana, încît n-a mai socotit necesar să ceară pentru traversarea Oslo-Kiel ajutorul gorilelor.

La douăzeci şi patruzeci şi cinci, avionul companiei Air France ateriza la Orly. A doua zi în zori, agentul se înfiinţă la Porte de Montreuil şi solicită o întrevedere urgentă cu colonelul Guibrard.

CAPITOLUL VI

— ...Cum vedeţi, dommule colonel, spuse Jordan, o comedie clasa-ntîi ; dumnealor ne intoxicau după pofta inimii în două feluri : în direct prin reţeaua Bruneau şi invers prin reţeaua Muller, ex-Lornier.

Guibrard tuşi încetişor, făcu cîţiva paşi nehotărîţi de jur împrejurul biroului.

— Mărturisesc că n-am înţeles exact, mărturisi el în cele din urmă, aşezîndu-se la loc. Sau mai bine zis am înţeles amănuntele, dar nu şi concluziile pe care le tragi... Fii drăguţ, şi ia-o încă o dată de la cap... Ziceai că oamenii B.V.-ului au priceput numaidecît că i-am lăsat anume să pună mîna pe schema reţelei Lornier ?

— Întocmai. Cum ? Asta n-o ştiu, e o chestiune pe care urmează s-o limpezesc. Sigur e însă că, în vreme ce credeam că-i păcălim pe germani, ne-au păcălit ei pe noi într-un chip magistral ; în vreme ce, nu-i aşa, ne închipuiam că vor crede că ne inundă cu informaţii alese anume ca să ne intoxice, ne-au manevrat ei cum au vrut, plecînd tocmai de la principiul că *noi nu vom crede nici un cuvînt* din informaţiile furnizate de reţeaua ex-Lornier. Am să revin...

Făcu o pauză, şi urmă :

— Şi apoi, consecinţă şi mai gravă, şi-au închipuit că dacă le oferim aşa pe tavă reţeaua ex-Lornier, o facem fiindcă am instalat altă reţea, nouă-nouţă, pe care cea dintîi urma s-o camufleze. Aşadar, au emis ipoteza că am respectat schema Lornier, care era foarte bună, şi că ne-am mărginit să-i dublăm oamenii cu agenţii noştri, pe care-i considerăm de nedescoperit... În felul acesta, le-a fost lesne să-şi orienteze cercetările la Göttingen, la München sau la Hamburg — şi sînt convins că supra-reţeaua noastră a fost reperată în cele mai mici amănunte în două săptămîni, fără ca Bruneau să ştie nimic...

Și deci, precum vă spuneam adineaori, nemții puteau să ne bage pe gît tot ce pofteau, direct sau invers.

Directorul general făcu un mic gest de enervare :

— Mama ei de treabă, păi tocmai asta nu pricep ! Ce vrei să spui, cu directul și inversul dumitale ?

Agentul zîmbi și, fără exces de tact, fiindcă nu-i stătea în caracter, începu să-i vorbească așa cum vorbești unui copil de cinci ani :

— Dar e foarte simplu, domnule colonel. Să luăm întîi rețeaua „adevărată", cea a lui Bruneau : ei bine, de vreme ce noi o consideram pe deplin sigură, germanii puteau pe canalul acesta să ne facă să credem tot ce doreau ei să înghițim — asta am numit-o intoxicație directă. Observați că, săptămîni întregi, s-au mărginit doar să ne confirme iluzia, lăsîndu-i pe oamenii lui Bruneau să culeagă tot felul de fleacuri, bucățele de adevăr, informații inofensive pe care oricum le-am fi aflat mai tîrziu citind ziarele... Vă amintiți că ne-a mirat randamentul acesta modest : faptul însă că rețeaua aduce o pradă, fie ea cît de modestă, ni se părea o dovadă că B.V.-ul nu-i cunoștea existența. În realitate germanii, care n-au fost proști de loc, și-o țineau în rezervă pentru o lovitură mai mare, și...

— Bun, clar, îi tăie vorba colonelul cam rece. Și cealaltă modalitate, cea pe care te încăpățînezi s-o denumești „inversă" ?

— Nici o scamatorie, o să vedeți. B.V.-ul știa că, siguri că nu-i decît material de intoxicare, noi

vom privi de-a-ndoaselea tot ce ne va comunica el prin rețeaua Muller. Cu alte cuvinte, dacă rețeaua Muller ne indica „alb", noi conchideam că adevărul e „negru". În felul acesta, dacă adevărul era „alb" și germanii doreau să ni-l ascundă, le era destul să le indice „alb" oamenilor lui Muller — ca noi să deducem automat că adevărul e „negru".

Colonelul rămase o clipă pe gînduri și în cele din urmă bombăni :

— Da, da, încep să înțeleg vicleșugul. Dar n-ai putea să-mi dai un exemplu concret ?

Jordan se însenină la față :

— Un exemplu concret ? Cel mai bun exemplu sînt micile mele aventuri. Sau, mă rog, ceea ce am înțeles eu din ele. Fiindcă rațiunile mai adînci... La politică, știți bine că nu mă pricep.

Păru să chibzuiască cîteva clipe, apoi se hotărî :

— Domnule colonel, în încurcătura asta există o singură certitudine : că Germania Federală n-are, pentru moment, nici-o centrală atomică de înaltă putere, subterană sau nesubterană, în construcție sau în neconstrucție. Dacă treaba asta are să le facă sau nu plăcere domnilor miniștri, habar n-am : faptul e însă pe deplin sigur.

Guibrard voi să ia cuvîntul, dar agentul îl opri cu un gest nu prea politicos, continuînd :

— Așadar, guvernul german simte nevoia, acum două, trei luni, să ne-o confirme. Nu cu vorbe dulci, astea știe toată lumea cîte parale fac, ci prin subtila mijlocire a rețelei Muler : cu

alte cuvinte, B.V.-ul îi lasă pe oamenii lui Muller să pună mîna — așa au crezut ei, că au pus mîna — pe o informație senzațională : construcția secretă a unui reactor de 200 megawați. Iar noi aici, în Porte de Montreuil, ne-am zis : de vreme ce ne lasă să aflăm această informație, o fac ca să ne intoxice, deci e o bazaconie, deci n-au în realitate nici un program atomic în curs de desfășurare. Nu asta e concluzia pe care ați raportat-o la Președinție ?

— Întocmai, recunoscu directorul general după o clipă de șovăire.

— De ce a adoptat Bonn-ul atunci această atitudine, v-o spun și v-o repet, habar n-am. Poate ca să ne liniștească după călătoria Cancelarului în America... Pe scurt, mai trece ce mai trece — și într-o bună zi, acum vreo două săptămîni, se schimbă punctul de vedere. Germania Federală hotărăște să ne convingă, de rîndul acesta, că a început construirea unui puternic reactor. De ce au vrut să ne bage asta pe gît, de ce au întors deodată calimera — mister și iar mister...

Guibrard murmură gînditor :

— Dacă e adevărat ce spui dumneata, singura explicație logică ar fi că Bonn-ul a vrut astfel să ne îndemne să nu ne retragem trupele de pe teritoriul ei.

Agentul dădu din cap :

— Tot ce se poate... Sigur e însă că B.V.-ul nu mai putea folosi iar rețeaua Muller : două informații despre o treabă de asemenea calibru ar fi putut să ne dea de bănuit. Au luat-o deci pe

canalul Bruneau, punînd la cale, pe spinarea mea, acea uluitoare combinație menită să dea o autenticitate zdrobitoare informației pe care urma să o moștenească rezidentul nostru.

Cu ochii pironiți în gol, părea că stă cîteva clipe pe gînduri înainte de a continua :

— Dacă a fost o coincidență, reluă el, că eram la Göttingen cînd au pornit operația, sau dacă mi-au așteptat sosirea ca să demareze — iată încă un punct neclar... În orice caz, întîmplător sau nu, pe mine m-au luat de țap ispășitor. Și eu mi-am jucat cît se poate de conștiincios rolul în scenariul dumnealor, pe care vi l-am povestit adineaori : inginerul care are planurile centralei și vrea să le facă bani ca să ajungă în State'e Unite, logodnica lui care e gata să-mi arate dovada că centrala există cu adevărat — un matrapazlîc a-ntîia, care a mers ca pe roate... În pădurea Vogelsberg, cu cincizeci de stîlpi, cîțiva kilometri de sîrmă ghimpată, un far de automobil, și un F.M., au izbutit să mă convingă că locul acela ascunde într-adevăr un secret formidabil — formidabil de vreme ce e păzit cu asemenea străşnicie ! Și, precum v-am spus, au împins atît de departe lucrurile, încît și-au împușcat propriul lor agent, fata care-mi slujea de călăuză ! Dacă m-au cruțat, și asta abia ieri am înțeles-o, a fost ca să rămînă un martor, cineva care să-i poată comunica lui Bruneau și apoi dumneavoastră că e convins că în pădurea Vogelsberg există *într-adevăr* niște instalații atomice strașnic păzite și apărate.

— Interpretarea dumitale mi se pare plauzibilă, îi întrerupse colonelul. Dar atunci ce sens a avut călătoria la Oslo, ce e cu bomba din mașina dumitale ? Mărturisesc că nu văd legătura logică.

— M-am mirat și eu, zău, domnule colonel. Am înțeles apoi că era cea mai bună modalitate, cea mai eficace, ca să încheie comedia... Întîiul avantaj, cînd ați fi aflat că am sărit în aer cu mașină cu tot, eu, cel din urmă martor, ați fi crezut cu și mai multă tărie că există o centrală în construcție în Germania Federală. Și, mai ales, se punea capăt și basmului cu documentele pe care dorea, pasămite, să ni le vîndă Kolbe. Fiindcă bineînțeles documentele cu pricina nici nu existau și era timpul să nu se mai vorbească de ele — ar fi putut ajunge plictisitor ! Presupun că așa-zisul inginer ar fi dispărut definitiv din circulație după ce l-ar fi înștiințat pe rezidentul nostru că renunță să mai facă tîrgul, că afacerea e prea primejdioasă, dovadă moartea mea năprasnică întîmplată numaidecît după cea a logodnicei lui — și alte asemenea bărbi... Kolbe o dată dispărut, adio planuri de vînzare. Cortina...

— Și pe urmă, nu mai exista oare riscul să parașutăm în Germania un alt agent care să-ți ia urmele și să încerce să ajungă mai departe decît ai ajuns dumneata ?

Jordan se scărpină gînditor în cap înainte de a răspunde :

— Bineînțeles... Dar era puțin probabil, totuși. Sînt sigur, domnule colonel, că ați fi pregetat să

trimiteți pe încă cineva într-o capcană din care era limpede că nu scapă nimeni... Și dacă totuși v-ați fi hotărît s-o faceți, oamenii B.V.-ului ar fi scornit altă năzbîtie — se pare că au repertoriul destul de vast.

Cîteva clipe se așternu tăcerea, pe care Guibrard o tulbură primul, destul de bine dispus :

— La urma urmei, totul s-a terminat cu bine. Se poate spune că am ieșit cîștigători, nu ?

Agentul nu răspunse numaidecît. Și cînd luă cuvîntul, era oarecum stînjenit :

— Știu eu... Da, președinția are să fie fireşte mulțumită să știe în sfîrșit cu siguranță că Bonn-ul își ține angajamentele și că nu are nici un plan de înarmare atomică... Dar poate că factura are să i se pară cam sărată...

— Factura ?

— Păi da, domnule colonel, ați uitat ?... Amîndouă rețelele sînt k. o.... Cea a lui Muller, să nu mai vorbim : nu ne mai folosește chiar la nimic, de vreme ce germanii știu pentru ce și cum am sacrificat-o de bună-voie. Dar nici cea a lui Bruneau nu mai face două parale — deconspirată, demascată, făcută ferfeniță. Deci, nu mai avem nici o organizație valabilă în Germania Federală — și mă tem că o să curgă ceva apă pe gîrlă pînă o să izbutim să instalăm una nouă, ținînd seama că B.V.-ul trebuie să fie acum cu ochii pe noi.

Directorul general înjură printre dinți, apoi exclamă, bătînd cu pumnul stîng în birou :

— Adevărat, la asta nu m-am gîndit ! Milioane de franci aruncate pe geam și toți agenții

noştri demascaţi, ca să aflăm că nu există o centrală atomică în Germania, e cam pipărat... Şi ce-i de făcut ?

Jordan strecură cu prudenţă :

— Asta e treaba specialiştilor dumneavoastră de la „Externe", domnule colonel. Trebuie să ia neîntîrziat în studiu problema instalării unei a treia organizaţii — şi pe baze cu totul noi.

Guibrard sări în sus, iar enervarea îl făcu chiar să rostească unele cuvinte pe care ar fi fost mai bine să nu le audă un modest executant :

— Specialiştii mei ! I-am văzut la lucru şi mi-ajunge ! Eram împotriva idiotului acela de proiect de a-l torpila pe Lornier şi aşa mai departe, ţi-am spus, de... Mi se părea o treabă tulbure, încurcată şi primejdioasă — şi ce dreptate aveam ! Practic însă, am fost pus înaintea unui fapt împlinit... Dar las' pe mine, ai să mai auzi despre asta, crede-mă ! Sînt cîţiva care o să cam intre la apă şi pe care nu eu am să mă duc să-i scot...

*

Pentru colonel, afacerea era clasată : începeau, de-acum încolo, bine-cunoscutele sîcîieli cu rapoartele „sus". Pentru Jordan lucrurile stăteau însă cu totul altfel şi ştia că nu va avea linişte sufletească atîta vreme cît nu va izbuti să explice punctele obscure pe care foarte deschis i le semnalase directorul general. Cum de fusese reperat la Göttingen, oare numai din întîmplare coinci-

sese sosirea lui în Germania cu povestea cu centrala atomică fantomă ? Şi, mai important, cum de ghicise B.V.-ul că francezii i-au lăsat anume să ia cunoştinţă de organizaţia Lornier ? Acest din urmă amănunt îl rodea cel mai tare : şi se întreba oarecum înspăimîntat dacă nu cumva jucase în realitate rolul unui pompier incendiator — cu alte cuvinte dacă nu cumva, din imprudenţă sau din neîndemînare, nu-i lăsase pe cei doi germani asmuţiţi pe urmele ex-rezidentului să înţeleagă subtila manevră gîndită de iscusitele minţi ale S.D.E.C.E. Aceste frămîntări nu i le împărtăşise, bineînţeles, colonelului ; îşi făgăduise să studieze însă temeinic problema.

Or, cu cei doi germani nu se întîlnise decît de două ori : la „Royal Tronchet" şi în casa deocheată din rue de Calais. După ce dobîndi deci încuviinţarea ierarhică de rigoare, Jordan luă legătura cu Siguranţa şi ceru o anchetă amănunţită la amîndouă aceste stabilimente.

Ca niciodată, cei de la D.S.T. [1] îşi dădură toată osteneala. Zadarnic însă... „Royal Tronchet" se vădi a nu fi altceva decît ce părea, un onorabil hotel notat cu trei turnuleţe în ghidul Michelin, cu un restaurant cu două tacîmuri încrucişate şi fără urmă de stea... Nici o legătură cu vreo oficină de spionaj ; iar faptul că trăseseră acolo agenţi germani şi francezi n-avea sens deosebit.

La „Regina Filipa", tot zero : localul era, firesc, deocheat, dar nu altfel decît din punctul de vedere al moralei burgheze... Nici în clin nici în

[1] *Direction de la Surveillance du Teritoire* — Direcţia pazei teritoriului (n.t.).

mînecă cu gravele secrete de stat. Jordan află, de altminteri, că era finanțat de un domn foarte bine, cu înalte relații în avenue Paul Doumer, cu cai de curse la Auteuil și la Maison-Laffitte, frecventînd cocteilurile oferite de casele de editură și a cărui semnătură figurase, printre o mie altele, pe un protest împotriva interzicerii cărții *La Religieuse*. Elita pariziană, ce mai, și mai presus de orice bănuială.

Agentul se încăpățînase, ceruse cercetări amănunțite cu privire la fete și mai cu seamă cu privire la Janine Duchamp : era cea mai suspectă, de vreme ce-l primise la dînsa timp de o oră pe unul din germani — e drept, potrivit instrucțiunilor lui Jordan. Iar tufă de Veneția. Fără cusur domnișoarele — neîmpodobite, e drept, de virtuți, firește, nici nu li se cerea una ca asta, lucrătoare cinstite însă, care nu se îndeletniceau cu nimic clandestin în afara programului normal. Și altminteri binecunoscute la Moravuri și cu condicuțe în regulă.

Viața Yankăi, pe care ceruse s-o cearnă prin sită, era cleștar curat. Nu scria și nu primea scrisori de la nimeni și cu atît mai puțin din Germania, nici o întîlnire suspectă. Un cont în bancă destul de frumușel, bineînțeles, dar pe care îl justificau îndestul aptitudinile ei profesionale și pe care nici o depunere anormală nu-l sporise de curînd. Lucru destul de rar, trăia singură și nu subvenționa nici un bărbat atins de limfatism incurabil.

Pînă la urmă, copoii de la Interne osteniseră și lăsaseră baltă treaba. Jordan însă se hotărîse

să meargă mai departe singur și cu mijloacele lui, măcar în ce o privea pe blondină. De cînd se întorsese de la Göttingen, reluase legăturile cu dînsa, legături pur camaraderești, astfel încît, cu prilejul unei vizite, îi fu lesne să-și pregătească cheile false necesare unei discrete percheziții în rue Fortuny. Operație de-a lungul căreia nu întîmpină nici o dificultate și pe care o îndeplini într-una din nopțile în care fata era „la lucru".

Își irosi trei ceasuri. Atîtea magnetofoane secrete, atîtea microfoane ascunse și atîtea minuscule aparate fotografice cîți iepuri într-o biserică. Și tot atîtea coduri criptografice, iar de vreo scrisoare, nici pomeneală... Dacă fata asta făcea spionaj atunci doamna Günther Sachs ponta în fiecare dimineață la șase la fabrica de rulmenți pe bile.

La urma urmei, gîndea Jordan întorcîndu-se mofluz acasă, ar fi trebuit să-și închipuie de la început și fără să se mai ostenească atîta. Ce rost ar fi avut ca o fată deșteaptă ca dînsa să se arunce, așa deodată, în Informații, în folosul unui oarecare, un străin, pe care-l vedea prima oară în viața ei ? Și asta degeaba, numai de ochii lui frumoși... În vreme ce, dimpotrivă, agentul o făcuse să înțeleagă limpede la timpul său că, ținînd seama de situația ei la marginea societății, avea tot interesul să-și cîștige bunele sentimente ale „serviciilor" franceze. Nu, hotărît, nu stătea în picioare.

Și pe urmă o bucată de vreme Jordan nu mai avu prilejul să cugete la această problemă. Pe

la sfîrșitul lui iulie, Instituția îl expedie *subito-presto* într-o capitlă sud-americană ca să descurce o treabă destul de neplăcută : poliția îl băgase la răcoare pe directorul Alianței franceze locale, învinuit că întreține relații cu mișcările subversive interzise. Îi trebui o săptămînă agentului ca să demonstreze că omul, un cadru universitar, slăbănog și ochelarist, cu nasul ascuțit și cu părul buclat, nu întreține relații, foarte strînse, e drept, decît cu vreo zece din studenții lui.

Izbutind să-l scoată, Jordan, destul de admirativ, îi sugeră serios să ceară secretariatului general al Alianței, la Paris, să-i trimită un adjunct ca să nu se „prăpădească" săracul muncind. Se întoarse pe urmă în Franța cu cursa 116 a companiei Air France, care îl lăsă la Orly duminică 7 august la zece patruzeci și cinci. După-amiază îi telefonă Yankăi, fără un motiv anume, ci numai fiindcă îi era dor de tovărășia unei femei, și anume de o tovărășie plăcută. Îi răspunse însă că e puțin obosită zilele astea fiindcă, în luna august, afluența străinilor e mai mare ca oricînd, dar că primește bucuroasă să cineze cu el poimîine, marți, cînd era „liberă". Fixară deci întîlnirea la ea acasă, la șapte și jumătate.

CAPITOLUL I

Domnişoara Duchamp i se păru lui Jordan puţin schimbată : agreabilă şi tot foarte frumuşică, într-o rochie de crep verde împodobită cu motive geometrice alcătuite din perle albe, dar parcă oarecum îngîndurată. Cînd îi spuse asta, fata se scuză zîmbind : nu era decît o oboseală trecătoare, consecinţă a unui ritm de lucru care ar fi doborît pe oricine.

— Are să-mi prindă chiar bine să iau puţin aer, adăugă ea. Şi schimbînd vorba, îi oferi obişnuitul ei aperitiv de Tokay.

În clipa cînd agentul ducea paharul la gură, sună telefonul. Yanka ridică receptorul fără să se scoale — aparatul se afla pe măsuţa joasă dintre ei doi — şi începu o scurtă convorbire, de bună seamă cu o „colegă". Îi puse capăt peste cîteva secunde :

— Nu, astă seară nu pot, iau masa în oraş.

Şi punînd receptorul în furcă, întrebă :

— Chiar, unde mă duci ?

Jordan ştia să nu fie zgîrîie-brînză, la o adică. De altfel, era la începutul lunii...

— Oriunde pofteşti, declară el mărinimos.

Fata păru că stă o clipă pe gînduri şi în sfîrşit hotărî :

— Nu, tu mă inviţi, tu alegi. Tot ce aş vrea e să fie undeva afară din Paris, să miroasă puţin a cîmp. Putem merge cu maşina mea. De acord ?

Jordan era de acord. Începu să înşire cîteva locuri pe care le ştia el — restaurantele elegante din oraş şi din împrejurimi constituiau una din specialităţile lui ; era, de altfel, foarte adesea silit să le frecventeze cu treburile meseriei. Propuse „La Baraque", la Saint Cloud, „Au coq au vin", la Bougival, „Le moulin" la Chevreuse, „Le ruban rouge", la Joinville...

Fata refuză însă să se pronunţe :

— Nu zău, ar fi prea de tot să-ţi impun eu localul, protestă ea.

Pînă la urmă se opri la o cîrciumioară despre care auzise multe lucruri bune, dar unde nu apucase să intre încă niciodată, „La maison royale", la Saint-Germain-en-Laye, la vreo cincisprezece kilometri de Paris. Yanka înduviinţă foarte încîntată, pare-se, şi ieşiră din apartament spre a se urca în maşină, un *Triumf* verde-închis parcat în rue Fortuny la treizeci de metri de bloc. Jordan nu putea suferi tipul de vehicul aşa-zis „sport" şi se sui în el nu fără o strîngere de inimă.

Tovarăşa lui conducea însă foarte bine, iar pe şoseaua naţională 13 n-ai nici cine ştie ce piedici pe acest scurt traseu. La opt treizeci, Yanka trăgea maşina în curtea de parcare de la „Maison royale".

A doua strîngere de inimă din seara aceea, Jordan o avu peste cinci minute cînd deschise cartea de bucate. Amicul care îi recomandase localul trebuia să fi fost desigur acționar al firmei ! Dar ce să-i faci, intrase în horă... Și nici nu era neplăcut să joci : vinul, sau mai bine zis, vinurile, erau excelente, un *reuilly* alb și un *bouzy* roșu cu adevărat extraordinare, cu care stropiră un *loup grillé* (veritabil), un biftec cu măsline și o tartă proaspătă cu marmeladă de portocale. Conversația nu tînji nici ea și, cînd veni socoteala, după cîte o cafea și un *Hennessy* X.O. vechi de patruzeci și cinci de ani, Jordan, într-o dispoziție destul de fericită, nu se putu împotrivi plăcerii de a-i atrage spiritual atenția ospătarului șef că el a cerut nota *lui* și nicidecum bugetul național.

Cînd se ridicară de la masă, era noapte neagră. În curtea întunecoasă și pustie a restaurantului, agentul nu băgă de seamă o umbră ascunsă pe după o berlină mare *Mercedes*. Abia se așezase lîngă Yanka pe scaunul jos al *Triumf*-ului, că o lovitură de măciucă îl trăsni drept în moalele capului. Nu simți nici un șoc, nu zări nici un fel de stele verzi sau portocalii, nu văzu parbrizul sărindu-i în obraz, cum se povestește prin romane — adevărul e că *lucrurile* nu se petrec niciodată astfel... Pur și simplu, pentru el lumea încetă să mai existe.

Agresorul răsturnă pe spate trupul celui leșinat și îl îndesă pe scaun, astfel încît să fie cît mai puțin vizibil și să arate ca un om care doarme ; femeia demară fulgerător, urmată la cîteva

secunde de necunoscutul care se urcase în *Mercedes*-ul lui. Un atentat îndrăzneț, desigur : totul se desfășurase însă atît de repede încît ar fi trebuit prea mare ghinion ca să apară de undeva un martor.

Una în spatele celeilalte, mașinile ieșiră din Saint-Germain pe avenue du Maréchal-Leclerc și apoi pe șoseaua națională 13, același drum pe care o luase la venire Yanka. După doi kilometri cotiră însă la dreapta pe șoseaua națională 184 care duce la Versailles, oprindu-se, de altfel, numaidecît, pe poteca pentru pietoni. Omul coborî din *Mercedes*, se apropie de *Triumf*, așteptă o întrerupere în circulația ce era încă destul de însuflețită la ceasul acela și-l transbordă iute pe Jordan, încă leșinat, în mașina lui ; îl întinse pe planșeul din spate, îi puse cătușe la mîini și îi legă gleznele. Nici unul din șoferii care treceau în mare viteză pe șoseaua națională n-ar fi putut să bage de seamă ce manevrează el acolo. Cînd isprăvi, amîndouă mașinile își urmară drumul în direcția Versailles.

*

Întins cît era de lung, Jordan își recăpătă cunoștința în clipa cînd i se scoteau cătușele. Se ridică, frecîndu-și automat ceafa și fruntea cu amîndouă mîinile — îi vuia capul ca un clopot de catedrală și fiecare zvîcnire a sîngelui era parcă un cuțit în creier. Era așezat pe un divan, într-o încăpere slab luminată, un salonaș cu o mobilă cam obosită. Mîinile i le eliberase Yanka

și tot ea, fără un cuvînt, fără să-l privească, îi tăia acum frînghia cu care-i erau legate picioarele. În fața lui, în celălalt capăt al odăii, stătea în picioare un bărbat blond și bondoc care-l țintea cu un pistol prelungit cu un lung amortizor de zgomot ; agentul îl recunoscu numaidecît pe Ștefan Kleist, al doilea om al echipei care-l lichidase pe Lornier. Între el și Jordan se afla o masă rotundă acoperită cu o cuvertură de catifea neagră și pe ea se afla un obiect tronconic, tot negru, un obiect care semăna cu un pahar de zaruri și care chiar era un pahar de zaruri. Agentul privi la ceas : unsprezece și jumătate — așadar, dacă nu erau la Paris, nici prea departe nu puteau fi.

Femeia se ridicase și, tot fără să scoată un cuvînt, se așeză pe un taburet, în dreapta lui Jordan ; blondul luă deodată cuvîntul :

— Domnule Jordan, știi cine sînt, știu cine ești, nu-i nevoie de prezentări, nu ?

Vorbea curgător franceza, dar cu un accent mult mai pronunțat decît al răposatului său coechipier, aproape accentul acela caricatural pe care îl puneau în gura „prusacilor" cărțile franțuzești de după 1870. Așa că ieșea „Tomnule Șortan... vără brezendări" — numai că agentului nu-i ardea de loc de rîs... Germanul urmă :

— Domnule Jordan, serviciul dumitale și al meu au hotărît să se oprească aici și să treacă cu buretele și peste moartea lui Lornier și peste mișeleasca ucidere, făptuită de dumneata, a camaradului meu Heinrich Wittmann. Ca să nu strice, pare-se, relațiile între Franța și Germania...

Atîta că mie unuia prea puțin îmi pasă de relațiile dintre țările noastre : Heinrich era de douăzeci de ani prietenul meu cel mai iubit, așa că am hotărît să-l răzbun eu însumi. Asta e.

Jordan înțelese numaidecît că ar fi zadarnic să se avînte într-o discuție logică. Omul nu era într-o stare normală. Se vedea limpede că îl mînă patima și nu rațiunea. Era așadar mai bine să adopte aceeași poziție și să vorbească același limbaj. Se făcu că protestează :

— Ucidere mișelească ! Uiți că Wittmann și cu mine am luptat cu arme egale. Da, l-am ucis pe colegul dumitale, indirect de altfel. Dar, după ce el a făcut tot ce a putut ca să mă arunce în aer cu dinamită. I s-a dat și lui o șansă și, dacă n-a cîștigat, înseamnă că așa a voit soarta.

Kleist schiță un salut greoi :

— De acord... Tocmai de aceea n-am să te dobor cu sînge-rece cu un foc de pistol, cum aș putea s-o fac. Ți se va da și dumitale o șansă.

Fără a-și abate arma nici cu un milimetru, îi făcu semn cu stînga Yankăi ; aceasta se ridică și veni să pună pe masă ceva care părea să fie două tablete albe, strict identice.

Omul explică :

— Unul din hapurile astea conține otravă, zece centigrame de stricnină. Unul singur... Vei alege unul, la întîmplare, eu îl voi lua pe al doilea, și le vom înghiți deodată. În stomac îi vor trebui cinci minute învelișului să se dizolve : are să fie nostim, nu-i așa, să stai cinci minute să aștepți să vezi cine a pierdut ? Pe urmă, are să înceapă spectacolul pentru celălalt : amețeli,

convulsiuni, contracții tetanice, urlete — o jumătate de ceas încheiat. Și mai e ceva bun cu stricnina, că cel otrăvit rămîne lucid pînă în ultima clipă.

Femeia se apropie din nou, luă cele două tablete, le puse în paharul de zaruri. Îl scutură cîteva clipe, apoi îl răsturnă pe masă, cu gura în jos.

Germanul zîmbi :

— După dumneavoastră...

Ridică paharul, tot cu ochii țintă la Jordan și dezvălui cele două tablete, acum aproape lipite una de alta. Agentul urmărea scena de parcă nu s-ar fi întîmplat aievea, de parcă ar fi asistat la o fantasmagorie. O chinuitoare durere de cap îl învăluia ca într-o negură deasă, prin care zărea ca în vis încăperea aceea slab luminată, cele două rondele albe pe catifeaua neagră, pe Yanka încremenită, în picioare, într-un colț... Și viteazul acela blond și caraghios, care-l țintea cu pistolul... Nu, nu era adevărat, visa, avea să se trezească din clipă în clipă. Deodată Kleist lătră :

— Alege ! Număr încet pînă la trei : dacă la trei n-ai ales, trag ! Unu... doi...

Automat, agentul întinse mîna, luă una din pastile... Știa bine acum că nu e un vis, că germanul era cum nu se poate mai hotărît să ducă pînă la capăt această absurdă judecată divină — că era nebun de legat, lucru de netăgăduit, dar asta nu schimbă cu nimic situația... Iar el, Jordan avea să-și joace peste cîteva clipe viața la rișcă. Adică nu, o și jucase...

Omul B.V.-ului pusese la loc paharul peste pastila pe care agentul o lăsase pe masă. Îl ridică iar și-l aruncă într-un fotoliu, lîngă dînsul ; luă pastila între degetul mare și arătătorul mîinii stîngi :

— Ca să-ți dau curaj, încep.

Privindu-l pe Jordan cu niște ochi halucinați, își băgă mica pastilă în gură și o înghiți, cu o vizibilă mișcare de deglutiție. Agentul sta neclintit contemplînd pastila din mînă, pastila *lui*. Îl bîntuiau gînduri negre... Era de neerezut, curată nebunie... În plin secol XX... Și apoi, o vagă impresie că e tras pe sfoară, că e ceva neclar, necinstit în scenariul ăsta.

Celălalt urlă iar :

— Număr încet pînă la trei, și dacă la trei n-ai înghițit-o, trag ! Unu... doi...

Instinctiv, Jordan își duse pastila la gură, în vreme ce, în chip straniu, toată ființa lui, fizică și morală, se răzvrătea împotriva acestei mișcări a brațului, îi striga să acționeze, să încerce ceva — orice, numai să nu consimtă la un lucru despre care acum știa că e o înșelătorie.

Și atunci, se auzi ca din senin lîngă el un strigăt al Yankăi, care-i opri mîna ajunsă la zece centimetri de buze :

— Nu !

La fel de surprins, germanul își abătu o sutime de secundă atenția de la agent, aruncînd o privire în direcția fetei. Cu un reflex instantaneu al trupului mai curînd decît al voinței, Jordan se năpusti asupra celuilalt, plonjînd peste masă ca un portar de fotbal. Se auzi o împușcătură,

un „ploc" înăbușit, de amortizor, și simți o arsură nu prea dureroasă în coasta stîngă. Se și afla grămadă peste adversarul lui, strîngîndu-l cu o mînă de git și apucîndu-i, cu cealaltă, de țeavă pistolul pe care-l abătu de la el.

Doborît de izbitură, Kleist îl tîrî după el pe jos și pe francez. Se învălmășiră cîteva clipe încăierați pe covor — și un al doilea glonț porni, înfigîndu-se într-un perete. Jordan înțelese curînd că n-are sorți de izbîndă cu vlăjganul acela, mai ales în halul în care se afla, încă amețit de măciuca de la Saint-Germain. Întrezări în același timp singura tactică posibilă, îi dădu drumul de git și se agăță cu amîndouă mîinile de pistol, silindu-se să-și strecoare propriul său deget pe trăgaci și totodată să îndrepte arma împotriva adversarului, care deocamdată îl strivea sub greutatea lui.

Cum s-au petrecut exact lucrurile, n-avea s-o știe niciodată... Se auzi însă o a treia detunătură, un strigăt răgușit — și trupul puternic al lui Kleist se muie și căzu pe o rînă. Jordan se ridică greoi : glonțul îl lovise pe celălalt în burtă — un proiectil de calibru mare care, ținînd seama de poziția pistolului imobilizat între cei doi luptători, urmase o ciudată traiectorie ascendentă și ieșise prin umărul drept după ce străbătuse desigur în trecere vinele cave.

Și totuși, omul mai trăia : se așeză anevoie, își duse amîndouă mîinile la git, cu o mutră uluită ; apoi căscă gura mare de două sau de trei ori fără a scoate nici un sunet și căzu în sfîrșit pe spate,

definitiv. Nu se scurseseră nici cincisprezece secunde de la strigătul Yankăi.

Fără să-i acorde nici o atenţie femeii care, cu spatele la perete, nu se clintise cît ţinuse scurta luptă, Jordan se apropie de fotoliul pe care aruncase Kleist paharul de zaruri şi-l cercetă... Aşa cum bine ghicise, tot scenariul acesta nu fusese decît o macabră păcăleală, întemeiată pe un truc simplu...

Într-adevăr, paharul de zaruri era în genul acelora folosite de iluzionişti. Înăuntru, un fel de linguriţă mobilă acţionată de un buton discret pe care apasă mîna care ţine paharul, în clipa cînd îl pune cu gura în jos pe masă : această linguriţă adună zarurile, sau orice alt obiect acoperit de pahar şi, în acelaşi timp, lasă să cadă în locul lor duplicatele menţinute pînă atunci într-un fund dublu.

Atît şi nimic mai mult... Primele două pastile erau desigur otrăvite amîndouă — şi agentul era deci matematic condamnat să-şi înghită doza de stricnină ; punînd însă o clipă la loc paharul peste cea pe care Jordan n-o alesese, omul B.V.-ului făcuse să funcţioneze linguriţa, înlocuind astfel primejdioasa bomboană cu o alta, inofensivă, căzută din fundul dublu.

Entuziasmat de descoperirea care-i încununa bețţia biruinţei, Jordan uitase de arsura pe care o simţise la începutul luptei. Rana îi aminti brusc că există cu o violentă împunsătură de lance ; îşi duse mîna în partea stîngă şi rămase uluit văzînd-o plină de sînge : un glonte îl lovise drept sub coaste, fără a pătrunde în trup, tră-

gînd în carne o brazdă lungă și adîncă. Nimic grav pare-se — numai că sîngele curgea gîrlă. Și deodată, agentul simți cuprinzîndu-l o slăbiciune, genunchii i se îndoiră și se pomeni în patru labe pe podea, ațintind asupra Yankăi, care nu se clintise de acolo de lîngă perete, o privire care începea să se împăienjenească. Timp de cîteva secunde, scrîșni din dinți, se sili să se ridice și căzu în sfîrșit pe burtă, de data aceasta leșinat de-a binelea.

*

Colonelul venise bineînțeles să-l vadă pe Jordan la clinica din Auteuil, unde își încheia convalescența într-o cameră rezervată agenților de la S.D.E.C.E., victime ale accidentelor de muncă : mai puțin crucea de război, întocmai ca în tradiționala poză din „L'illustration" de prin anii 14—18 — șeful cel mare la căpătîiul viteazului ostaș rănit pe cîmpul de onoare.

— Într-adevăr misterioasă comportarea fetei acesteia, remarcă el la un moment dat. Pare să fi mers mînă în mînă cu germanul pentru extravaganta tentativă de asasinat pe care mi-ai povestit-o : fiindcă e sigur că scenariul a fost gîndit și pregătit de mult : Kleist închiriase pavilionul acela puțin retras, la Versailles, cu mai mult de două săptămîni în urmă, deci chiar înainte de plecarea dumitale în America de Sud. În schimb, însă, dacă te-am înțeles bine, tot ea te-a salvat cu intervenția ei... Și sigur că tot ea a telefonat la comisariatul din Versailles explicîn-

du-le în cîteva cuvinte ce s-a întîmplat și la ce adresă. După care a întins-o fără să mai aștepte venirea sticleților — atît de repede încît și-a uitat poșeta în vilă.

— Și... sticleții cu pricina ce ispravă au făcut ? întrebă agentul.

— Ce să facă, întîi și întîi i-au dat bătaie, din fericire pentru dumneata : fiindcă să mai fi trecut cinci minute, ai fi pierdut atîta sînge încît lucrurile ar fi putut lua o întorsătură tragică. Pe urmă, au mirosit numaidecît despre ce e vorba, au dat alarma la D.S.T., care ne-a înștiințat. Pînă la urmă, s-a hotărît „sus" ca afacerea să fie... tratată cu maximum de discreție... Corpul lui Kleist a fost îmbarcat fără tărăboi și ziarele n-au aflat nimic.

— Atunci, prin forța împrejurărilor, fata n-a avut nici un necaz ?

Directorul general tuși ușor înainte de a răspunde :

— Păi, da... nu, n-a avut... De vreme ce n-a mai reapărut nici acasă, nici în rue de Calais, înseamnă că se ascunde undeva în Franța. Or, cu mijloacele de care dispune poliția, ar fi o joacă de copil s-o înhățăm... Dar la ce bun ? Dacă o arestăm, dacă o inculpăm, iese în vileag toată afacerea. Adică tocmai ce vrea să evite toată lumea, și mai ales prietenii noștri de la Bonn, care ne-au comunicat-o în taină.

Jordan tăcu o clipă. Apoi strecură :

— Cînd am să fiu pe deplin înzdrăvenit, după doctor ar mai fi o poveste de vreo săptămînă, pot să încerc eu s-o găsesc ? Pe socoteala mea.

Ţin mult la treaba asta, domnule colonel, pentru mine povestea e încă departe de a fi limpezită.

Guibrard încuviinţă :

— Bineînţeles. Dar fără nici un sprijin oficial, de acord ? Iar în condiţiile astea...

Agentul dădu, fatalist, din mînă :

— Om trăi şi om vedea. Pînă acum norocul mi-a surîs în toată încurcătura asta. Nu văd de ce ar înceta s-o facă.

Colonelul se ridică, urîndu-i grabnică şi deplină însănătoşire. Nu-i dusese agentului nici portocale, nici ţigări, nici ciocolată cu lapte şi se mulţumise să ia cu sine, din nebăgare de seamă, cartea pe care o admiratoare a lui Jordan, o intelectuală, i-o trimisese cu cîteva zile în urmă. Îşi făcuse de altfel o pomană cu agentul : de cîte ori deschisese cartea, o paralelă între Faulkner, Proust şi d. Robbe Grillet, temperatura i se urcase cu cel puţin opt linii.

*

Părăsi definitiv clinica de la Auteuil la 22 august. De-a lungul nesfîrşitelor zile de convalescenţă avusese răgaz să întoarcă pe faţă şi pe dos problema celor două reţele din Germania Federală — ca să ajungă la demoralizanta încheiere că iscusita capcană de la Versailles lămurise mult lucrurile şi totodată le încurcase al dracului.

Da, era acum limpede cum de putuse B.V.-ul ghici manevra pusă la cale de francezi pentru demascarea reţelei Lornier : numai Yanka putea să-i fi dezvăluit lui Kleist, atunci cînd fusese

la ea, rolul pe care o sileau să-l joace cei de la S.D.E.C.E. Dar, pe de altă parte, care era rostul acestei trădări care nu pare să-i fi adus nimic și care, pe urmă, cel al purtării ei de la Versailles ? Și apoi cum, și asta îl rodea cel mai tare, cum de se putuse urzi planul răpirii lui din curtea de la „Maison royale" ?

De o sută de ori atacase problema, încercase să reconstituie cum s-au petrecut lucrurile. Și taina rămînea de nepătruns... Era *sigur* că nu urmărise nimeni *Triumful* pe cînd se îndrepta spre restaurant — fiindcă evenimentele de la Göttingen îl învățaseră minte și privise discret în retrovizor pe tot parcursul. Era de asemenea *sigur* că el, Jordan, alesese liber și nesilit de nimeni restaurantul. Yanka nu-i sugerase decît să iasă din Paris : s-ar fi putut la fel de bine hotărî pentru Neuilly, pentru Barbizon sau pentru Monfort-l'Amaury. Era în sfîrșit iarăși *sigur* că Yanka nu rămăsese nici o clipă singură, nici în rue Fortuny nici în timpul mesei, ca să dea eventual vreun telefon. Atunci...

Hotărî să meargă a doua oară să cerceteze apartamentul domnișoarei Duchamp : să mai verifice o dată, cu toată grija, că nu-i nici un microfon ascuns acolo — dar precum se știe, e mai bine să măsori de două ori și să tai o dată. Îl izbi, de la început, paragina în care-l găsi : era limpede că fata se întorsese în grabă, după drama de la Versailles și o ștersese îndată, cu o valiză făcută la repezeală și, desigur, cu ceva bani. Paharele în care îi servise *Tokay*-ul zăceau încă nespălate — mare minune

să mai fi zăbovit ea să demonteze cine știe ce instalații de microfoane. De altminteri, nu era nici urmă de asemenea instalații — așa cum nu fusese nici la prima lui inspecție.

Jordan se așează în salonul unde îl primea Yanka întotdeauna, cu desăvîrșire dezorientat : cum dracului putuse fata asta să-i comunice germanului adresa unui restaurant pe care îl alesese el ? A suta una oară, evocă jumătatea de oră pe care o petrecuseră acolo înainte de a pleca la Saint-Germain. Să fi fost cineva ascuns în casă, cineva care să fi ascultat la ușă ? Nu : își aducea aminte că s-a dus în bucătărie să-și ajute gazda să destupe o sticlă de *Tokay* recalcitrantă ; cît despre dormitor, care și el dădea în salon, ușa rămăsese deschisă : și cînd Yanka intrase să-și ia poșeta, o clipă înainte de a pleca, venise automat după ea — și odaia era incontestabil goală.

Ia să vedem puțin... A sosit la șapte și jumătate, precum s-au înțeles, s-a așezat, pe urmă ea l-a chemat din bucătărie și el s-a dus să se lupte cu sticla... În clipa cînd, întorși în salon, se pregăteau să guste din băutură — aha, da, sunase telefonul...

Acum pricepea. Nu putea fi decît telefonul — o găselniță recentă, despre care li se vorbise la Instituție, dar despre care crezuse că nu-i decît o baliverna... Un simplu cocoloș de staniol, de vreo patru-cinci milimetri diametru, plasat cam în dreptul locului unde, atunci cînd pui mîna pe receptor, se ridică furca-comutator a unui aparat de telefon. Cocoloșul e legat de un mic

elastic care îl trage înăuntrul aparatului și, atîta vreme cît receptorul e în furcă, nu poate asculta de această tracțiune și rămîne în afară, ascuns de receptor sau de microfon. De îndată însă ce se scoate receptorul și deci, furca-comutator se ridică, cocoloșul se strecoară între ea și aparatul propriu-zis și o împiedică să coboare, chiar cînd ai închis telefonul.

Ajunge, astfel, ca un complice să-ți telefoneze la o oră stabilită ; schimbi cu el cîteva cuvinte oarecare, pe urmă pui — fără să-l trînteși — receptorul la loc în furcă. Aceasta fiind blocată în poziție ridicată de către cocoloșul care s-a introdus în aparat în clipa cînd ai răspuns, comunicația nu se întrerupe, microfonul își joacă mai departe rolul de microfon și-i îngăduie celui care a chemat, rămas cu receptorul la ureche, să asculte tot ce vorbești la un metru sau doi de aparat... Cînd socotești că tovarășul tău a auzit tot ce trebuia să audă, îți strecori ușurel o clipă mîna pe receptorul aflat pe furcă așa, cu un gest automat — și cu prilejul acesta apeși pe el și strivești cocoloșul, întrerupînd astfel o comunicație de care interlocutorul tău habar n-a avut [1].

---

[1] Amănuntele pot prezenta unele variante, potrivit tipului de aparat. Principiul rămîne însă același. Sistemul, de o genială simplitate, nu e pînă în prezent cunoscut și folosit decît de C.I.A. — care l-ar fi luat, pare-se, de la cercurile de pseudo-telepați și falși mediumi din Statele Unite. E o bună pildă a realelor progrese tehnice în domeniul Informațiilor, progrese de cu totul altă natură decît invenția tuburilor de eșapament-mitralieră sau a stilourilor aruncătoare de raze otrăvitoare (n.a.).

O asemenea ingeniozitate, ca și trucajul așazisei judecăți divine de la Versailles, era încă o dovadă că B. V.-ul și-a rînduit cu grijă treaba, cu colaborarea activă a fetei. Și atunci se punea și mai stăruitor întrebarea : de ce intrase domnișoara Duchamp într-o combinație cu care, după cîte se părea, n-avea nimic de a face și de unde n-avea nimic de cîștigat ? Ca să afle răspunsul, trebuia s-o găsească pe ea... Jordan scotoci din nou, sistematic, apartamentul, în căutarea, de rîndul acesta, a unui carnet de adrese, a unei scrisori, a unui indiciu cît de mărunt care să-i îngăduie s-o localizeze pe fugară. Alte trei ceasuri pierdute. Scîrbit, se întoarse acasă.

CAPITOLUL II

Un indiciu avea totuși. Unul singur, destul de firav : starea civilă a Janinei Duchamp, înregistrată la Prefectura poliției ca născută la 20 iunie 1939, la Juvigny-sur-Vire (Manche), fiică a lui Robert Duchamp, negustor, și a Berthei, născută Heusen, de profesiune casnică. După insuccesul din rue Fortuny, agentul își făgăduise înainte de a se culca să dea a doua zi o raită pe acolo : după hartă, era o treabă de vreo trei sute de kilometri, cîteva ceasuri cu *Peugeot*-ul lui 404. *Peugeot*-ul lui personal, nu mașina pe care o mîncase friptă pe drumul spre Oslo.

Ieşi din Paris pe autostrada de est puţin înainte de ora opt, intră în şoseaua naţională 13 şi porni spre Caen, unde ajunse cu bine înainte de unsprezece ; străbătu oraşul pe la nord şi o luă în sfîrşit pe şoseaua naţională 175 spre Avranches.

O sinistră presimţire îi strîngea acum inima : numele acestea istorice, cartierele noi pe care le zărise la Caen — toate îi aminteau că la Juvigny-sur-Vire s-ar putea să se fi produs unele schimbări topografice de la 1939 încoace. Într-adevăr, cînd ajunse pe la prînz la capătul călătoriei, după ce rătăcise de cîteva ori în hăţişul drumuleţelor normande, descoperi un orăşel de vreo două mii de locuitori, curăţel şi arătos — dar reclădit din temelii. La primărie, un funcţionar tînăr, străin de altfel de oraş, îi spuse că cele cinci mii de tone de bombe aruncate la 25 iulie 1944 asupra armatei a 7-a germane de bombardierele engleze şi americane, ca să îngăduie pătrunderea oamenilor lui Bradley şi Patton în Avranches avuseseră ca primă şi incontestabilă consecinţă să radă de pe faţa pămîntului oraşul Juvigny, ca şi; de altfel, multe alte aşezări din împrejurimi. Arhivele ? Praf şi pulbere...

Cînd Jordan îi explicase, pe ocolite, scopul cercetării lui, tînărul dăduse din cap a îndoială. Locuitorii care nu voiseră să plece din oraş, îl lămuri el, pieriseră, practic, toţi în bombardamente, mulţi din cei care, mai cuminţi, fugiseră din zona de război nu se mai întorseseră, actuala populaţie era deci în bună parte nouă şi, în

aceste condiții, era slabă nădejde să mai dea peste cineva care să fi cunoscut familia Duchamp. Agentul mulțumi și plecă să-și încerce, totuși, norocul.

Nu-i fu chiar așa greu cum i se prevestise. Cum nu putea fi vorba să-și înceapă ancheta în sfîntul ceas al mesei, se duse de se instală la restaurantul „Cheval noir" unde, după ce mîncă, zău, destul de binișor — *délices* de limbă-de-mare și găină îndopată cu zbîrciogi — află că jupînului, om din partea locului, numele de Duchamp îi spunea ceva :

— Aveau o mică băcănie-mercerie, își aminti el în cele din urmă. În rue de Granville, acum îi zice Général-Leclerc.

— Mititică de tot, dugheana, sau așa și așa ? întrebă Jordan.

— Foarte mititică. O dugheană din aceea în care nu găsești într-adevăr decît șireturi de ghete și acadele pentru copii... De altfel, Duchamp și ai lui au vîndut în 1939 și s-au dus să-și încerce norocul aiurea. Oricum, au plesnit-o, cînd știm ce s-a petrecut aici cinci ani mai tîrziu.

— Și, mă rog, cînd au plecat, înainte sau după ce li s-a născut fata ?

Birtașul păru mirat :

— Ei, drace... Aveau, da, da, aveau o fată, la vreo doisprezece, treisprezece ani. Nu cred însă să mai fi făcut al doilea copil. În orice caz, nu la Juvigny.

Doisprezece, treisprezece ani — nu putea fi Janine. Jordan își termină *calvadosul* și merse să facă o raită prin oraș. Izbuti să dea peste

alți trei băștinași, băștinașe mai bine zis, niște negustorese cu părul alb, care nu uitaseră băcănia-mercerie a lui Duchamp. Îi întăriră că plecaseră într-adevăr din oraș în 1939, cofetăreasa știa bine și luna, în iulie. Cît despre vreun prunc, nici urmă, nici pomeneală. Da, de o codană își aduce aminte... Dar nimeni nu era în stare să-i rostească numele de botez sau să spună ce păr avea. Și unde se statorniceseră părinții, taină deplină :

— Oameni pe care-i știam așa, de bună-ziua, înțelegeți, lămuri nevasta garajistului, dar cu care nu eram în relații.

Spre mijlocul după-amiezii, Jordan luă calea-ntoarsă spre Paris și ajunse la Porte de Saint-Cloud la șase. Puțin ostenit, era prima oară că se așeza la volan de cînd ieșise din clinică, și destul de dezumflat. Făcuse o plimbare plăcută, dar nu putea tăgădui că rezultatele încîlceau mai rău itele. Ce liram purta fata asta de doisprezece ani ? Și era oare vorba de „adevărații" Duchamp, sau numai de o simplă potrivire de nume ?

*

Își stoarse zadarnic creierii în cele două zile ce urmară ca să găsească o cale de a ieși din impas — fără a recurge, se înțelege, la buncle oficii ale Internelor. Și cu totul întîmplător, o toană a memoriei, se trezi în dimineața zilei de 26 august cu o amintire plutindu-i pe undeva prin minte, aceea a unui cuvînt pe care-l rostise colonelul cînd fusese să-l vadă la clinică...

„A întins-o fără să mai aştepte sosirea poliţiei, atît de repede încît şi-a uitat acolo poşeta". Cea de pe urmă nădejde, poşeta asta...

Rămăsese la comisariatul din Versailles, cei de acolo neştiind ce să facă cu ea, căci nu se pornise nici o urmărire oficială, iar agentul dobîndi destul de lesne îngăduinţa s-o cerceteze. O poşetă elegantă de antilopă neagră — înăuntru, însă, nimic interesant la prima vedere, nimic altceva decît obişnuitele dichisuri muiereşti : ruj de buze, *make-up*, pudrieră, batistă, *kleenex*, ochelari de soare, un atomizor umplut cu *Diorissimo*, vreo mie de franci noi prinşi cu o agrafă de aur — într-un cuvînt tot ce trebuie să aibă în general la ea o femeie frumoasă. Nici urmă însă de vreo agendă sau de un repertoriu de adrese, nimic care să deschidă vreo cale nouă.

Agentul se înverşună, întoarse poşeta pe dos, o scuturătură şi făcu să cadă dintr-însa un mic obiect de metal ascuns pînă atunci într-un buzunar interior. Era un fel de broşă ovală, de bronz, cu un desen în relief reprezentînd trei ţevi de tun, stil secolul al XVII-lea, alcătuind un mănunchi ; de jur împrejur, erau gravate două inscripţii : *„302 A R"* deasupra, şi *„Technik und Tapferkeit"* dedesubt.

Înţelese numaidecît că e vorba de o insignă militară germană, aceea a lui *302 Artilerie Regiment*, dar rămase la fel de descumpănit : ce căuta această războinică jucărioară, de altfel patinată de vreme, în poşeta unei elegante pariziene ? Un dar al amicului de la B.V., de ce ?... Şi ce mai dar ! Şi la urma urmei, ce era acest regiment

302 de artilerie teutonă ? Trebuie să consulte un specialist : Jordan luă, telefonic, legătura cu colonelul de Lessac, directorul secţiei „Artilerie“ din serviciul istoric al armatei.

Se prezentă după-amiază la Fort de Vincennes, la patru, cum fusese invitat şi arătă ce-l doare. Ofiţerul superior îl ascultă cu luare-aminte, studie o clipă insigna, făgădui să facă cercetările dorite. Aveau să-i trebuiască însă cîteva zile...

Într-adevăr, săptămîna următoare, agentul primi raportul secţiei „Artilerie“. Colonelul de Lessac făcuse treabă bună : şase pagini dactilografiate pe care Jordan le sorbi rînd cu rînd.

Află întîi că 302 artilerie era un regiment de 105 purtată, recrutat mai ales în Baden şi cantonat în vreme de pace la Mannheim. În 1939, fusese mobilizat în cadrul diviziei 126 infanterie, mare unitate de rezervă care, practic, nu fusese angajată în luptele din Franţa. Luase parte, în schimb, la operaţia „Barbarossa“ şi studiul serviciului istoric urmărea cu amănunţime aportul regimentului şi al artileriei sale la operaţiile efectuate de corpul 3 de Armată al mareşalului von Rundstedt, la Lvov, Kiev şi Rostov, de-a lungul asprelor campanii din 1941 şi 1942.

În cele din urmă, spre marele ei noroc, Divizia 126 Infanterie fusese retrasă de pe front în septembrie 42, şi scăpase astfel de exterminare la Stalingrad. O. K.W.-ul o trimisese în Franţa şi o încadrase în Armata I care, în regiunea sud-vest, asigura paza zidului Atlanticului de la Loara la Pirinei. Armata aceasta era într-un fel o unitate de odihnă şi refacere, alcătuită în cea

mai mare parte din ostași scăpați cu viață de pe cumplitul front rusesc ; iar 302 artilerie, cantonat la Castegnac, la 30 de kilometri de Arcachon, trăise acolo zile destul de liniștite pînă la debarcarea din Provence, cînd, spre a evita încercuirea lor, Hitler hotărîse replierea armatelor germane dispuse la sudul Loarei.

Începuse atunci, pentru soldații în retragere, un marș anevoios de-a lungul unei regiuni ostile și aflate în stăpînirea *maquis*-ului. Cei ce scăpaseră teferi din ambuscade căzuseră prizonieri. Așa se întîmplase cu oamenii din 302, ale căror rămășițe se predaseră în cele din urmă, la sfîrșitul lui septembrie, la Beaugency, trupelor americane ale generalului Macon.

După ce isprăvi de citit, Jordan lăsă filele din mînă și rămase o clipă pe gînduri. Și nu prea optimiste... Făcuseră o bucată de drum, artileriștii ăștia. Duioasă îndeletnicire, să trebuiască să le ia urma de la Atlantic la Donet, via Romorantin și Jitomir ! Se hotărî totuși să-și încerce norocul — și unde, dacă era să aibă cît de cît noroc, în altă parte decît la Castegnac, orașul din Gironde unde poposise mai îndelung regimentul 302 ? Era cale de vreo șapte sute de kilometri și agentul hotărî s-o străbată cu mașina, dar în două etape : rana abia cicatrizată începea să-l cam doară după patru, cinci ore de volan.

Plecă din Paris a doua zi, joi 1 septembrie, nu se grăbi și dormi la Poitiers. A doua zi, tot cu viteză de turist, ajunse la Arcachon și apoi la

Castegnac, în care intră la trei după amiază. Trase la Hôtel de l'Etoile, director Marie Sarrazin, cel mai bun din partea locului, după *Ghidul Michelin*. Și decretă alene că e prea tîrziu ca să înceapă o treabă serioasă. Nici nu aștepta, de altfel, mare lucru de la călătoria asta și n-o făcea decît ca să fie cu sufletul împăcat că n-a lăsat deoparte nimic.

Căscă deci gura prin oraș, o urbe drăguță de vreo cinci mii de locuitori, vizită, precum îl invita *Ghidul*, biserica din secolul al XIII-lea (o stea) și Muzeul care se mîndrea cu două pînze de Ingres, aproape un fiu al orașului, de vreme ce era născut la Montauban, *Moartea lui Titus* și *Portretul d-nei Desailly*... Cu aceste sănătoase îndeletniciri, ajunse la ceasul aperitivului, apoi la ceasul cinci (ficat de gîscă cu stafide, *chateaubriand* fript pe cărbuni de viță și un rozé *Bouquet de Corbières)* și, în sfîrșit, la ceasul *Armagnacului „Grande réserve"*. Și cum gazda, o doamnă la vreo cincizeci de ani, cu o mutră cam ursuză, se apropiase să-l întrebe dacă i-a plăcut masa, se folosi de prilej ca să schimbe vreo două vorbe cu ea, pregătindu-și astfel ancheta de a doua zi... Auzise oare de familia Duchamp, niște oameni pe care părinții lui îi cunoscuseră cîndva și despre care presupuneau că s-au stabilit la Castegnac ?

Era o undiță aruncată cu totul la întîmplare. Dar o undiță în care, dacă ni se îngăduie această îndrăzneață asociație de imagini, se agăță însuși împăratul crapilor... Doamna Sarrazin dădu din cap că da, spre uluirea, spre încîntata uluire a

agentului : da, îi știa pe Duchamp, niște negustori stabiliți în oraș puțin înainte de război, venind de sus — din Normandia, bănui Jordan, și nu din lumea îngerilor — și care deschiseseră aici o băcănie. Băcănia mersese destul de binișor, de vreme ce au vîndut-o, stai puțin, prin 1962, și s-au retras din afaceri, după ce și-au cumpărat o căsuță în împrejurimile orașului.

— Săracii, n-au avut parte să se bucure de ea. Închipuiți-vă, domnule, au murit chiar în anul următor, aproape deodată amîndoi. Și bineînțeles, culmea, casa a moștenit-o fata aia...

Rostise cu un asemenea dispreț, „fata aia", încît Jordan ciuli urechile. Cu sufletul la gură, dar silindu-se să pară cît mai nepăsător, întrebă :

— Fata ?... A da, așa e, aveau o fată.

Zeflemisitoare, ea sublinie :

— *O fată veselă,* ăsta e cuvîntul. S-ar părea că s-a ajuns, că e la Paris, și cîștigă o grămadă de bani. Haida de, dînd din fund îi cîștigă, v-o spun eu. Vorba cîntecului : curvă ai fost, curvă să fii, la mine să nu mai vii... Mă mir cum nu-i crapă obrazul să se mai arate astăzi pe aici !

În al nouălea cer, Jordan încercă, punînd întrebări cît mai meșteșugite, să afle mai multe. Dobîndise o certitudine : că nu-l înșelase mirosul. Yanka, numai ea putea fi, se adăpostise într-adevăr în tîrgușorul ăsta. Era însă interesant de știut de ce o zgîria prezența aceasta pe birtășiță.

Zadarnice eforturi : femeia socoti de bună seamă că vorbise și așa prea mult cu un necunoscut care, pe deasupra, părea să-l mai și cu-

noască pe Duchamp și ai lui. Puse capăt discuției, printr-o afirmație pe cît de categorică, pe atît de sibilină :

— Aflați, domnule, că noi cei de pe aici n-am uitat Istoria Franței, asta e.

Și pe urmă întoarse vorba, gata să ofere rîndul jupînului. Agentul primi și, după ce își isprăvi al doilea *armagnac*, hotărî să intre numaidecît în acțiune. Îi pierise ca prin farmec toată oboseala, nu-i mai era somn de loc, acum că se apropia de țintă. Întrebă unde e casa Duchamp, află că e o clădire puțin izolată, cu un etaj, zugrăvită în verde, aproape ultima pe mîna stîngă pe avenue Frédéric-Mistral, strada care se continuă cu șoseaua națională 10 care duce la Bordeaux. Drum de zece minute pe jos — tocmai bine cît să mistuie sticluța de *Bouquet de Corbières*, și cele două *armagnacuri*. Lăsă acolo mașina și se îndreptă agale spre locul cu pricina.

*

Yanka locuia cu certitudine singură, fiindcă veni ea însăși să deschidă, de îndată ce auzi soneria. Își schimbase pieptănătura și își vopsise părul în negru — precauțiuni ridicol de insuficiente, căci Jordan o recunoscu numaidecît. Cînd îl văzu, zîmbi șters, apoi, cu un glas domol în care nu răzbea nici o emoție, constată :

— Mă așteptam să te văd. E chiar ciudat că n-ai venit mai curînd.

Și, întinzîndu-și pumnii, cu un gest de malițioasă provocare, adăugă :

— Poftim, e rîndul tău să-mi pui cătușele.

Agentul ridică din umeri :

— Nici pomeneală... Draga mea, afacerea e clasată. Raţiuni de stat, cum se zice. Şi poţi să te întorci liniştită la Paris, cînd vrei.

— Atunci ? întrebă ea.

— Atunci, ce ? Am venit în interes personal, nu crezi că am dreptul la cîteva explicaţii ?

Încuviinţă din cap, se dădu deoparte ca să-i facă loc să intre, şi îl petrecu într-o odăiţă din dreapta intrării, destul de modest mobilată cu stejar furniruit şi cu un gust îngrozitor. Jordan se aşeză într-un fotoliu mic şi scund ,cu flori imprimate, iar ea întrebă :

— Ce-ţi pot oferi ? De altfel, nici n-ai mult de ales : *Tokay*-ul e necunoscut la Castegnac — aşa că n-ai de ales decît între *armagnac* şi *whisky*.

Alese un *whisky* cu sifon, care de altfel nu era grozav de loc ; ea nu luă nimic, se aşeză pe un taburet rotund, de piele, cumplit de „oriental" şi constată rece şi obiectiv :

— E urîtă casa asta, şi mobilele sînt urîte... N-am fost însă niciodată la părinţii mei, şi-au aranjat locuinţa după gustul lor.

Urmă o tăcere de vreo zece secunde ; apoi Jordan atacă :

— Ziceam de explicaţii, adineaori... De fapt e vorba mai degrabă de cîteva precizări, sau confirmări... Fiindcă, în mare am înţeles povestea. Dă-mi aşadar numai cîteva amănunte despre ce s-a petrecut cînd cu prima vizită pe care ţi-a făcut-o Kleist acasă.

Păru să-și adune o clipă gîndurile și începu apoi, cu un glas liniștit și sigur :

— Mi-a dat cei treizeci de mii de franci și a deschis faimosul plic. Înăuntru, ți-am mai spus, se afla un caiet gros de dictando și cîteva file dactilografiate. Am cercetat împreună tot, cu privindu-i peste umăr — și am înțeles repede despre ce era vorba, că hîrtiile acelea n-aveau nici în clin nici în mînecă cu concurența industrială. În epoca lui James Bond, sîntem dați naibii toți, vezi bine... Cînd m-am încredințat pe deplin, i-am povestit tot ; vizita ta în rue de Calais, înainte de a lui, ce mi-ai cerut să-i spun și să fac, tot...

O întrerupse :

— Și el ce-a zis ?

— O, la început părea distrus. S-a sculat, a început să măsoare cu pași mari odaia, părînd a cugeta adînc. Și deodată s-a calmat, a zîmbit și mi-a spus că, dacă se gîndește bine, acum pentru el e mai important ca niciodată să fotografieze documentele acelea. Ceea ce, conștiincios, a și făcut. Pe urmă m-a descusut în legătură cu tine, m-a întrebat cum arăți la chip și i-am răspuns că n-are decît să se uite binișor pe fereastră, și are să te vadă șezînd pe terasa cafenelei de peste drum. A aruncat o privire, pe urmă a montat un teleobiectiv la aparat și te-a fotografiat de cîteva ori, printr-o despicătură a perdelei. Asta-i tot...

Lui Jordan îi pierise graiul. Întrebă cu greutate :

— Și... și cît ai primit pentru... pentru fapta asta creștinească ? Sau, mai bine zis, cît ți-a oferit ?

— Absolut nimic, spuse ea simplu. Nimic în afară de cei treizeci de mii de la început. A, ar fi vrut să-mi plătească, îmi oferea marea cu sarea. Dar n-am primit nimic, s-a minunat și el.

Jordan amînă pe mai tîrziu fraza care-i frigea buzele și întrebă mai departe :

— Și pe urmă ?

— Pe legea mea, credeam că povestea s-a isprăvit. Cînd colo, ce să vezi, după multe săptămîni, pe la sfîrșitul lui iulie, mă pomenesc iar cu dumnealui în prag. Și-mi cere să-l mai ajut o dată, fiindcă îi fusesem de mare folos rîndul trecut, astea sînt cuvintele lui. Era vorba de răpirea de la Saint-Germain, la ieșirea din restaurant și firește că m-am lăsat mai greu... N-aveam însă încotro, intrasem în horă cum se zice, și n-am putut să spun nu. Am pus întîi la cale un truc foarte ingenios cu telefonul, am...

Îi curmă vorba :

— Cunosc, m-am lămurit mai alaltăieri, cînd am făcut o mică anchetă în rue Fortuny.

— Atunci, încheie ea la fel de calm, știi acum tot ceea ce știu și eu.

Se gîndi puțin și exclamă apoi :

— Vorba vine ! Aș vrea totuși să știu un singur lucru : *de ce* ai primit să joci rolul ăsta nu tocmai curat, ai putea să-mi spui ? Dar ce zic eu „primit" ? După cîte înțeleg, tu însăți l-ai propus de la bun început.

La întrebarea lui, fata răspunse cu altă întrebare, care îl lăsă o clipă cu gura căscată.

— Cîți ani îmi dai ?

Își reveni destul de repede. De obicei, cînd o femeie avea prostul gust să-l pună într-o asemenea situație, folosea o formulă a lui, a cărei eficacitate experiența i-o dovedise adesea. Formula :

$$x = y - \frac{y}{a},$$

în care x = răspunsul de dat ; y = vîrsta pe care o arată cu adevărat indiscreta ; a = un factor stabilit empiric la 8 pentru perioada de 20—35 ani și la 5 pentru aceea între 36 și 50 de primăveri.

În cazul de față, Yanka părea să fie tocmai atît de tînără pe cît o arăta și starea civilă, adică 27 de ani. Agentul își făcu în minte micul său calcul, care dădea : $x = 27 - \frac{27}{8}$, adică exact, 23,63... Așa că răspunse :

— Arăți ca o fată de douăzeci și trei de ani, nici un an mai mult — dar știu de la prefectura de poliție că ești născută în 1939.

Rîse amar :

— Ești departe de adevăr ! M-am născut, în realitate, în 1928, și am, așadar, treizeci și opt de ani. Numai că am aflat demult că, în meseria mea, trebuie să am grijă de mine ca să pot supraviețui. Și asta fac de vreo douăzeci de ani... Nu alcool, nu tutun, multă odihnă, relaxare, masaje, institute de frumusețe — ba chiar și sauna... Nu m-am scumpit la nimic și rezultatul

iată-l. Poate, știu eu, poate și materialul a fost inițial de soi...

Jordan însă aproape că n-o mai asculta. Primele cuvinte ale fetei îl săgetaseră parcă, ca o strălucitoare rază de lumină, pînă în străfundul sufletului. Ia stai puțin — cînd mai avusese el oare o senzație asemănătoare, în legătură cu același lucru ?... Se concentră, alungă orice alt gînd și izbuti să facă să-i răsară din subconștient amintirea, care, deși înmormîntată acolo, mocnea. Sigur, atunci se întîmplase, atunci cînd urcase la ea, în rue Fortuny, numaidecît după plecarea lui Kleist. Fata îi mărturisise atunci, din vorbă în vorbă, că „și-a luat brevetul" — își amintea acum de parcă ar fi fost ieri. Și simțise atunci într-însul vibrația aceea ciudată care-i da întotdeauna de veste că îi scapă un semn nevăzut. Bineînțeles, asta era... Examenele pentru cele două „brevete" ale învățămîntului primar francez, cel elementar și cel superior, desființate amîndouă în 1946, se dădeau între cincisprezece și șaptesprezece ani ; din faptul că Yanka luase unul din ele reieșea, deci, că avea cel puțin zece ani mai mult decît arăta.

Întrebă, cu oarecare naivitate :

— Și... pentru ce ? Și buletinul de identitate ?

Dădu ușor din umeri :

— Starea mea civilă, știi... Primăria din Juvigny-sur-Vire, tîrgușorul meu natal, a fost rasă de pe fața pămîntului în 1944, așa că, după război, am declarat ce am poftit. Și m-am întinerit cu nădejde, o dată ce mi se oferea prilejul. Doar nu eram proastă ! În profesiunea mea, nu-i

așa, și firmei, și clienților le place oricînd mai mult să ai douăzeci și cinci de ani decît treizeci și cinci.

O clipă de tăcere. Apoi, agentul se miră cu întîrziere :

— La urma urmei, pentru ce-mi povestești toate astea ?

— Doreai explicații complete, nu ? îi întoarse ea. Așa că am început cu începutul. Și începutul ăsta îți arată că la sfîrșitul războiului nu eram de loc o fetiță, cum desigur îți închipuiai. Aveam șaisprezece ani și eram, cred, destul de frumușică. Trebuie să-ți mai spun, de asemenea, că în vremea aceea, în 1944, la Castegnac, unde se așezaseră părinții mei, erau cantonați germanii, niște artileriști...

Agentul îi tăie vorba, scoțînd din buzunar insigna regimentului 302 și punînd-o pe masă, fără a rosti un cuvînt.

— A ! exclamă ea, înțeleg ! Îmi ziceam și eu că... Insigna asta mi-a dăruit-o Arno Hebbel, un tînăr căpitan din regimentul cu pricina. Fusese grav rănit în Rusia, în luptele de la Krivoi Rog, vezi, după atîția ani, mai țin minte numele, o schijă de obuz îi zdrobise șoldul drept — și îl trimiseseră în convalescență în Franța. Precum știi, trupele germane din părțile acelea erau alcătuite mai ales din luptători scăpați de pe frontul de Est... Pe scurt, Arno era vindecat, dar mergea încă în baston. Era chipeș, blînd, politicos, cultivat...

Se opri o clipă, cufundată în amintiri, apoi urmă :

— M-a remarcat, ne-am cunoscut, mi-a făcut curte... Ai lui erau din Aix-la-Chapelle și cînd a izbucnit războiul își terminase tocmai studiile de inginer. Vorbea foarte bine franceza, iubea Franța și spunea adesea că a avut mare noroc că n-a fost pus să lupte împotriva noastră în 1940.

Jordan nu scotea o vorbă. În sfîrșit, înțelegea...

Fata continua, la fel de monoton :

— La încheierea păcii, știa că e o treabă de cîteva luni, urma să se întoarcă aici și să ne căsătorim... Se pare că n-ar fi trebuit s-o fac, era război și el era german. Dar ce știam eu de război, la șaisprezece ani ? Ce, văzusem vreodată cum arată războiul ? Pentru mine, germanii erau niște inși în uniformă care defilau cîntînd și făceau exerciții în împrejurimile orașului... Iar el, Arno, era un tînăr bine-crescut care mă iubea și mi-o spunea, de care eram îndrăgostită și care-mi vorbea de căsătorie, în vreme ce băieții de pe aici nu doreau decît să-mi dea fusta peste cap.

Se jucă cîteva clipe în neștire cu insigna, înainte de a continua :

— A venit pe urmă august 1944, toate trupele din regiune au primit ordin să se retragă spre răsărit, ca să scape de încercuirea Aliaților, și 302 a plecat ca și ceilalți — pe jos, nu mai exista nici o mașină care să aibă benzină... L-am rugat cu lacrimi în ochi pe Arno să rămînă, de altfel nici n-ar fi putut umbla, rănit cum era — și s-a lăsat înduplecat. Poate ca să nu se despartă de mine. Ne-am dus și ne-am ascuns

amîndoi într-o fermă veche și părăsită, la zece kilometri de aici, dar în două zile cei din oraș au aflat, ne-au descoperit. Subliniez, cei din oraș, nu cei din *maquis*, negustori cumsecade, zarzavagiul, garajistul, hotelierul... S-au năpustit, vitejii, cincizeci pe un infirm, și l-au ucis sub ochii mei.

Agentul știa acum destul. Ar fi preferat să nu mai audă sfîrșitul povestirii, dar Yanka încheie, necruțător :

— Și în ce chip ! I-au bătut întîi cîte un cui în umeri, niște piroane de dulgher, de doisprezece sau cincisprezece centimetri lungime, le văd și acum, aud și acum ciocanele bătînd. Pe urmă l-au căsăpit cu hîrletele. Obrazul... Au trecut douăzeci de ani și tot îl mai visez noaptea.

— Și tu ? nu se putu împiedica fără voia lui agentul să întrebe.

— Eu ? O, eu mi-am luat dreapta pedeapsă ce mi se cuvenea pentru fărădelegea ce o făptuisem ! Tunsă și plimbată în pielea goală prin tot orașul, cu o tăbliță de gît. Îmi aduc aminte ce scria pe ea : „Tîrfa naziștilor". Și la sfîrșit, în Piața Gării, vreo zece patrioți m-au siluit în public, în fața unei gloate care urla de bucurie. A ținut o oră și așa am cunoscut întîia oară bărbații. El, Arno, nici nu mă atinsese.

Tăcu și-și plecă ochii în jos. Pe urmă se semeți deodată și-l țintui pe Jordan cu o privire sfidătoare :

— Și atunci, înțelegi, fie și după douăzeci de ani, cînd mi s-a ivit un prilej să mă răzbun pe

compatrioții mei și să le fac germanilor un serviciu...

Agentul își întoarse privirile și se ridică. Gata, povestea se sfîrșise, nu mai avea ce căuta în casa asta. Se îndrepta încetișor spre ușă cînd îl fulgeră un gînd. Se întoarse :

— Și totuși e ceva ce nu înțeleg...

Fata se ridicase și ea :

— Ce ?

— De ce mi-ai salvat viața la Versailles ? De două ori chiar : întîi cînd ai țipat și pe urmă cînd ai telefonat la poliție ?

Îl privi lung, cu un zîmbet ciudat pe buze, dar nu răspunse nimic.

SFÎRȘIT

Tema, situațiile și personajele acestui roman aparțin în întregime ficțiunii. Orice eventuală asemănare a vreunuia dintre actorii lui cu o persoană realmente existentă nu ar fi deci decît o pură coincidență.